

கு.ப
3289

கு.ப 74

பञ்சதந்தே

லாஷ பிணாஶ நாம

சுருஷ் தந்தே

பஞ்ச தந்தீர

லப்த ப்ரம்மசம்

உரிமை :

வியாகரண சீரோமணி,
பூ. தியாகராஜ ஜயர்

421.3

பஞ்ச

SL/PR

வெளியீடு :

ஸ்ரீ ஸங்கா புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம்.

श्री विष्णुशर्म संकलिते
पञ्च तन्त्रे
लब्ध प्रणाशं नाम
चतुर्थं तन्त्रम्

Vishnusarma's
PANCHATANTRA

LABDHA PRANASA

(For G. C. E. adv. Level)

with

Word for word Tamil Meaning of the
Slokas, Grammatical Notes and
Tamil Translation.

by

Vyakarana Siromani
P. THIYAGARAJA IYER
Sanskrit Lecturer,
SHIVANANDA VIDYALAYA
BATTICALOA

முதற் பதிப்பு : பங்குணி 1965

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. முன்னுரை	v
2. நால்வரலாறு	vii
3. கதைச் சுருக்கமும் - உட்பொருளும்	x
4. குறிப்புச்சொல் விளக்கம்	xv
5. பஞ்சதந்திர - ஸப்தப்ரஹஸம்	1
i தவளையரசும் கரும்பாம்பும்	23
ii சிங்கமும் கழுதையும்	42
iii யுதிஷ்டிரன் என்ற குயவன்	53
iv சிங்கமும் நரிக்குட்டியும்	58
v பெண்ணின் சாகசம்	66
vi நந்தனும் வரருசியும்	74
vii புலித்தோல் போர்த்த கழுதை	78
viii ஏமாந்த பெண்ணும், ஏமாந்தநரியும்	87
ix மணிகட்டிய ஒட்டகம்	98
x நரியின் தந்திரம்	105
xi வெளியூர் சென்ற நாய்	115
6. பிளை திருத்தம்	118

இவ்வரையரசியர் எழுதிய வேறுநரல்கள்

1. நனோபாக்கியானமும் ஹிதோபதேசமும் பதவுரை, இலக்கணக்குறிப்பு தமிழ்-ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன்
2. சாவித்திரி-உபாக்கியானமும் ருது சம்ஹாரமும் பதவுரை, இலக்கணக்குறிப்பு தமிழ்-ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன் (அச்சில்)
3. கணேச பஞ்சரத்தினம் சிரந்த எழுத்தில் மூலமும் தமிழ் உரையும்
4. சிவதாண்டவ ஸ்தோத்திரம் சிரந்த-தமிழ் எழுத்துக்களில் மூலமும் பதவுரை-பொழிப்புரையும்

வெளிவரவிருப்பன

1. பஞ்சதந்திரம் [ஏனைய 4 தந்திரங்களும்] பதவுரை-இலக்கணக்குறிப்பு மொழி பெயர்ப்பு முதலியவற்றுடன்
2. ஹிதோபதேசம் [முழுவதும்] பதவுரை, இலக்கணக்குறிப்பு மொழி பெயர்ப்பு முதலியவற்றுடன்



முகவுரை

வீடமொழியினைக் கற்க விழைவோர் ஹிதோபதேசம், பஞ்சதந்திரம் என்ற நூல்களைத் தவரூது விரும்பிப் படிப்பது வழக்கம். இவ்விருநூல்களின் முழுப் பகுதியினையும் பதவுரை விளக்கங்களுடன் எழுதினால் பலருக்கும் பயன்படும் என்ற நோக்கம் பல நாட்களின் முன்பே என்னுள்ளத்தில் எழுந்ததோன்றிருக்கும்.

இவ்விரண்டினுள் பஞ்சதந்திரம் என்ற நூலின் நான்காவது தந்திரமான “ஸ்த ப்ரஹசம்” என்ற பகுதியினை இலக்கைக் கல்விப்பகுதியினர் தமது கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர உயர் வகுப்புக் கும் [G. C. E (A. L.)], பல்கலைக்கழகப் புகுழுகத் தேர் வுக்கும் உரிய பாடநூல்களுள் ஒன்றாக்கியுள்ளனர்.

இதனை உரிய விளக்கங்களுடன் வெளியிடுதல் மாணவர்கட்டு மட்டுமின்றி, பஞ்சதந்திரக் கதை களைச் சம்லிகிருத மொழியிலமைந்த மூல நூலிலிருந்து படித்துச் சுவைக்கவிரும்பும் அபிமானிகளுக்கும் ஓரளவு உதவி புரியும் என்ற நோக்குடன் முடிந்தவரை உரை எழுதியுள்ளேன்.

இதில் கடினமான பகுதியான சுலோகங்களுக்கு மட்டுமே பதவுரை எழுதப்பட்டுள்ள போதிலும், மூலத்தைப் படிப்பவர்களுக்குப் பொருள் எளிதில் விளங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு, மூலத்தை ஒட்டியே (பதவுரை நிலையில்) எழுதப்பட்டுள்ளது. வேண்டிய இலக்கணக் குறிப்புக்களும், தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும் இதிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன,

இங்கு தரப்பட்டுள்ள “கதைச் சுருக்கமும் உட்பொருளும்” என்ற பகுதி படிப்பவர்களுக்கு மிகவும் பயன் தரும் என்றே கருதுகின்றேன்.

இந்நாலிலுள்ள குற்றம் நீக்கிக் குணங்கொள்ளு மாறு அறிஞர்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இதனை எழுதுவதற்கு எம்மை ஊக்குவித்த துடன் இதனை வெளியிடவும் முன்வந்த ஸ்ரீ ஸங்கா புத்தகசாலை—அச்சகம் என்பவற்றின் அதிபர் திரு. நா. தெய்வேந்திரம்பிள்ளை அவர்கட்கு என்றென்றும் கடப்பாடுடையேன்.

நாகர எழுத்து அச்சுவசதி குறைவாக இருந்த போதிலும் இந்நாலைத் தமது நால்போலவே கருதிக் கூடிய விரைவில் அழகாக அச்சிட்டுத் தந்த ஆசிர்வாதம் அச்சகம்—புத்தகசாலை என்பவற்றின் அதிபர் திரு. மு. வி. ஆசிர்வாதம் அவர்கட்கும் ஊழியருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

இந்நால் உருப்பெறுவதற்கு வேண்டிய ஆலோசனைகளை நல்கி வழிகாட்டியதுடன் அவ்வப்போது உற்சாகமுட்டி, நால் அச்சாகும்போது உடனிருந்து பார்வைப் பிரதிகளை ஆய்ந்து வேண்டிய திருத்தங்களையும் செய்து தந்த பண்டிதர் பிரமணீ ச. பஞ்சாஷூர சர்மா அவர்களுக்கு யான் செய்யக்கூடிய கைம் மாறு இல்லை எனலாம். அவர்செய்த நன்றியை என்றும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

என்னுடைய முந்திய நால்களைப்போலவே இந்நாலையும் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் ஆதரித்து ஊக்கமளிப்பார்களென எதிர்பார்க்கிறேன்.

இதேபோன்று மேலும் பல நால்களை ஆக்க, அறிவு, ஆற்றல், உற்சாகம், ஊக்கம் முதலியவற்றை அருளும்வண்ணம் எம் பெருமான் ஷண்முகக் கடவுளை வேண்டுகிறேன்.

சிவானந்த வித்தியாலயம்,
மட்டக்களப்பு.

6-3-1965

நால் வரலாறு

பஞ்ச தந்திர மென்பது ஜங்குவிதமான தந்திரங்களைக் கூறும் நூல் என விரியும். இந்தால் உலக இலக்கியத்தின் முன்வரிசையில் முதலிடம் பெற்றுத் திகழுகின்றது. இதனை இயற்றியவர் விட்னுசர்மா என்பவராவர்.

மகிளாரோப்பியம் என்னும் நாட்டையாண்ட அமரசக்தி என்னும் மன்னனுக்கு பகு சக்தி, உக்கிர சக்தி, அநந்த சக்தி என்று முன்று புதல்வர்களிருந்தனர். செல்வத்திற்கிளைப்பவராக இருந்த போதிலும் அவர்கள் படிப்பறிவற்றவராயும், திறமையற்றேராயும், அரசியல்லிவு குறைந்தவராயும் இருந்தமையால் அரசன் மிக்க கவலைகொண்டு தனது மந்திரிமாரையழைத்து இதுபற்றி ஆலோசிக்கலானான். அவர்களில் சுமதி என்பானின் ஆலோசனையின்படி தனது சபையிலுள்ள ஜங்காறு மாறு புலவர்களுள் பேரறிஞரும், பல்கலைப்பண்டிகரும், மாணவர்களுக்குக் கல்வியுட்டுவதிற்றேர்ச்சி பெற்ற நல்லாசிரியருமான விட்னுசர்மா என்பாரை அழைத்து “ஜயா! குறுகிய காலத்துக்குள், அறிவற்ற எனது மைந்தர்களை, உலகியல், ஆட்சியியல் ஆகியவற்றில் அறிஞராக்க வேண்டும். அவ்வாறுசெய்தால் நூற்றுக்கணக்கான வெகுமதிகளிப்பேன்” என்று கூறி னான். அவரும் “அரசே! ஆறுமாத காலத்துக்குள் இவர்களை நீதிசாஸ்திரத்திற்றேர்ச்சி பெற்றவர்களாயும், உலகஞானம் விறைந்தவர்களாயும் ஆக்குவேன். அவ்வாறு செய்யாவிடில் எனதுபெயரையே மாற்றிவிடுவேன்” என்று சபதஞ்செய்து அவ்வரசுகுமாரர்களுக்கு நீதி புகட்டுமுகமாக, மித்திர பேதம் (நண்பரைப்பிரித்தல்), மித்திர லாபம் (நண்பரையடைதல்), காகோலூகீயம் (காக்கைகளும், ஆங்கையும்), லப்த ப்ரணைசர் (பெற்றதையிழுத்தல்), அபர்சுவித காரகம் (ஆராயாது செய்தல்) என்ற பெயருள்ள ஜங்குவகைத் தந்திரங்களைக் கொண்டு ஒருநாலையியற்றி அரசுகுமாரர்களுக்குப் போதித்துத் தன் சபத்தை விறைவேற்றினார் என்று பஞ்சதந்திர முகவாழூலமறியக் கிடக்கின்றது.

இந்தாலில் ஒவ்வொரு தங்கிரமும் ஒவ்வொரு நீதியினைப் போதிக்கின்றது. முதன்மையாக ஒரு பெருங்கதையிருக்கும். அதைச்சுற்றிப் பல்வேறு கிளைக்கதைகள் பின்னப்பட்டிருக்கும். அடுக்குப் பெட்டிபோல் ஒரு பெருங் கதைக்குள்ளே பல கிளைக்கதைகள் உள்ளமைந்திருப்பதே இந்தாலின் அமைப்பு முறையாகும். கதையில் வரும் சந்தர்ப்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் கூறும் முகமாக ஒவ்வொரு புதுக்கதை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவை பொதுவாக வசனநடையிலேயே உள்ளன. ஆயினும் இடையிடையே பொதுநீதிகள் கலோகங்களாகவும் அமைந்து விளங்குகின்றன.

இவ்வாறு தருமம், நீதி, அரசியற்றந்திரம், நடைமுறை விதிகள் ஆகியவற்றை அறிவுறுத்துதற்காகவே இயற்றப்பட்ட இந்தால், அவற்றின் சாராம்சத்தை இனிய முறையிற் புக்ட வெதாப், கவர்ச்சி பொருந்தியதாய், அதிமுக்கியத்துவம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. மேலும், சிறுவரும், முதியோரும், கற்றேரும் மற்றேரும், ஆடவரும் பெண்டிரும் ஆகிய பலதரப் பட்ட மக்களும் கேட்டுப்படித்து அனுபவித்து இன்புறத்தக்கதாய், நீதியின் சாராம்சத்தையறிந்து அனைவரும் நல்வாழ்க்கை வாழ வழிகாட்டியாயும் அமைந்துள்ள தெள்ளாம்.

இதில் ஆண்கள், பெண்கள், தெய்வங்கள், பேய்கள் மட்டுமின்றி விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன ஆகிய யாவும், மனிதசக்தியேற்றப்பட்ட கதாபாத்திரங்களாய் வருகின்றன.

சம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட மூலநால் [ஆரம்பநால்] எவ்வாறு இருந்ததென்றும், எப்போது தோற்றியதென்றும் கிட்டவட்டமாகத் தெரியவில்லை. இதன் மூல முதனுல்களில் காஷ்மீரதேசத்தைய “தந்த்ராக்யாயிகா” என்பதே மிக மிகப் பழைமையானதென்று கூறுவர். எனினும் பஞ்சதந்திரமுன் னுரையின்படி விட்டனுசர்மா, அரசனுடைய வேண்டுதலின் பேரில் அர்த்தசாஸ்திரத்தையும் கற்பித்தாரென்று தெரிகின்றது. அவர் தமது காப்புச் செய்யிலில், அர்த்த சாஸ்திர ஆசிரியரும் சாணக்கியர் என்று மறுபெயருள்ளவரும், கி. மு.

மூன்றும் நாற்றுண்டில் வாழ்ந்தவரும், சந்திரகுப்தமன்னரின் மந்திரியுமான கௌடில்யருக்கு வணக்கங்களுக்குத் துவதால் இந்தாலின் ஆசிரியர் கி. மு. மூன்றும் நாற்றுண்டின் பின்னரே வாழ்ந்திருக்கலாம் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகிறார்கள்.

மேலும், புத்தசமயச் செல்வாக்கு இருப்பதையும் பலவிடங்களில் மகாபாரதம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதையும் கவனிக்குமிடத்துப் பஞ்சதந்திரம் கி. பி. 300 அளவில் தோன்றியிருக்கலாம் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர்.

முதன்முதல் பஞ்சதந்திரமூலநால் பண்டைக்கால பாஹலி (பாரசீக) மொழியில் கி. பி. ஆரூம்நாற்றுண்டின் மத்தியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென அறிகிறோம். அதைத் தொடர்ந்து ‘சிரியன்’ மொழியிலும் பின் வேறு பல மொழிகளிலும் இது பெயர்க்கப்பட்டு உலகெங்கும் பரவி வழங்கி வருகின்றது.

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நாற்றுண்டில் வாழ்ந்த சமணமுனிவரான பூரணபத்திரர் என்பார் பலதால்களோயாதாரமாகக் கொண்டு இதனைத் திருத்தப் பதிப்பாகவும் இயற்றியுள்ளார்.

தாண்டவராய முதலியார் பஞ்சதந்திரக் கதையை மகாராஷ்ட்ர பாதையிலிருந்து தமிழில் உரை நடையாக மொழிபெயர்த்துள்ளார். 19-ம் நாற்றுண்டிலேயே வீரமார்த்தாண்டதேவர் என்பவர் செய்யுளாகவும் அமைத்துள்ளார்.

கிறிஸ்தவ மதநாலான “பைபில்” ஒன்று நீங்கலாகப், பஞ்சதந்திரக் கதையைப்போன்று பல மொழிகளிலும் பெயர்க்கப்பட்டநால் வேறொன்றில்லை என்று அறிஞர் கூறுகிறார்கள். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்ததும், கருங்கிய அளவில் இனிய எளிய நடையில் பொருட் செறிவுடன் எழுதப்பட்டதுமாயுள்ள பஞ்சதந்திரத்தின் நால்நடையானது. சம்ஸ்கிருதம் பேசப், படிக்க விழைவோருக்குச் சிறந்த சாதனம் என்பதிற் சிறிதளவும் ஜூயயில்லை.

கதைச்சுருக்கமும் உட்பொருளும்

பிரதான கதை (Main Story)

நாள்தோறும் நாவற்பழங்களை அன்போடு நல்கிவந்த நண்பனுன் குரங்கைத் தனது வீட்டுசை கொண்ட மனைவியின் வற்புறுத்துலால், பொய்வார்த்தை கூறித் தன் முதுகில் ஏற்றி அழைத்துச் சென்ற ஒரு முதலை தன் மதியீனத்தால் நடுவழியில் உண்மையைக் கூறியபோது, சமயோசித் புத்தியுள்ள அக்குரங்கு தனது இதயம் நாவல்மரப் பொந்திலிருப்பதாகக் கூறியது பின்பு நாவல்மரத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டதும், நன்றி மறந்த அம்முதலையைப் பலவாறு நிந்தித்தது அப்போது தன் தவறுதலையுணர்ந்த முதலை, தன் பேச்சு வேடிக்கையாகக் கூறப் பட்டதென்று கூறவும் அதைப் பொருட்படித்தாமல், அக்குரங்கு, மீண்டும் முதலையைப் பலவாறு நிந்தித்தது

அப்போது வேறெருந முதலை அங்கு வந்து உண்ணேவிரத மிருந்த பெண் முதலை நீண்ட நேரமாய் ஆண் முதலை வராணம் யால் உயிரிழந்துவிட்டதென்று தெரிவித்தது. சிரிது நேரஞ்ச செல்ல அதனுடைய இருப்பிடம் வேறெருந முதலையால் அபகரிக் கப்பட்ட செய்தியும் காதுக்கெட்டியது அப்போது தனக்குப் புத்திமதி கூறுமாறு முதலை வேண்டியபோதும் முதலை மறுத்த குரங்கு. முடிவில் எதிரியை யுத்தஞ்செய்து வெல்லுமாறு அறி வறுத்தியது. அம்முதலையும் அங்கே போய்த் தனது எதிரியை வென்று சந்தோஷமாகக் காலம் கழித்தது.

இக்கதையில், ஆபத்துவேளையில் சமயோசித் புத்தியுடன் கருமாற்றுபவன் பெருந் துன்பங்களையும் தாண்டிவிடுவான் என்ற நீதி முக்கியமாகப் போதிக்கப்படுகிறது

கதை 1

தன்னைத் துன்புறுத்திய பகைவர்களை அழிப்பதற்காக ஒரு தவளையரசால் அழைத்துவரப்பட்ட பார்பு, நாள்ளைவில் தவளை களையெல்லாம் தின்று முடித்தபின் பசியின் வேகத்தால் தவளையரசின் மகனையும் தின்றுவிட்டவே, தன்னுயிரைக் காக்க விரும்பிய தவளையரசு. வேறு கிணறுகளிலுள்ள தவளைகளையழைத்து வருவதாய்க் கூறித் தப்பிச்சென்றுவிட்டது.

இக்கதையின் வாயிலாக, பசி மிகுந்தவன் எப்பாபச் செயலையும் செய்யத் தயங்கமாட்டான், நலிந்தவனிடம் கருணையை எதிர்பார்க்கலாகாது என்ற நீதி விளக்கப்படுகிறது.

கதை 2

ஒரு நரியினால் ஏமாற்றியழைத்துவரப்பட்ட கழுதை சிங்கத்திடமிருந்து தப்பிச் சென்றும் பின் நரியின் போலி ஆசை வார்த்தையினை நம்பி மீண்டும் அங்கு சென்று சிங்கத் தாற் கொல்லப்பட்டது. காலைஞக வைக்கப்பட்ட நரி கழுதையின் காதுகளையும் சரலையும் தின்றுவிட்டதுடன், அதனைக் கண்டு கோபங்கொண்ட சிங்கத்திடம் “பயந்தோடிய கழுதை இயல்பாகவே இதயமும் காதுகளுமிருந்தால் மீண்டும் இங்கு வந்திருக்குமா?” என்று கேட்டுச் சமாதானம் செய்தது.

இக் கதையின் மூலமாக அறிவில்லாத மூடர் ஒரு முறை ஆபத்தை நேரிற் கண்டபின்னும், தம்மதியீனத்தால் மீண்டும் அங்கு சென்று தமக்கு அழிவையே தேடிக்கொள்வர் என்ற நீதி போதிக்கப்படுகின்றது

கதை 3

பாளையின் மீது விழுந்தமையால் முகத்தில் ஏற்பட்ட பெரிய வடுவைக் கண்டு ஏமாந்த அரசனால் உயர் பதவியளித்துக் கொரவிக்கப்பட்ட ஒரு குயவன், ஒருநாள் சமயோசித் புத்தியின்றி உண்மையைக் கூறியமையால் தன்பதவியை இழந்தான்.

என்பதன் மூலம் “தன் நன்மையைக் கருத்திற் கொள்ளாது சமயோசித் புத்தியின்றி உண்மையைக் கூறுபவன் துயரடைவான். சில வேளைகளில் உண்மை மொழிதல் கேட்டினையே விளைவிக்கும் என்ற படிப்படை விளக்கப்படுகின்றது.

கதை 4

சிங்கங்களால் தங்கள் குட்டிகளுடன் வளர்த்து வரப்பட்ட நரிக்குட்டி, யாளையைக் கண்டு பயந்தோடியது மட்டுமல்லிருச் சிங்கக்குட்டிகளையும் நிந்தித்தது. அப்போது தாய்ச் சிங்கம் நரிக்குட்டியிடம் “நீ பலசாலிதான்! எனினும் நீ தோன்றிய குலத்தவரால் யாளைகள் கொல்லப்படுவதில்லையே!” என்று கூறிச் சிங்கக் குட்டிகள் உண்மையினையறியும் ஒடித்தப்புமாறும் புத்திமதி கூறியது. அதுவும் அவ்வாறே செய்தது.

இக்கதையிலிருந்து எவரால் வளர்க்கப்பட்டபோதி ஒம் இயற்கைக் குணமே மேலோங்கும் ; அதனை மாற்ற இயலாது என்பதுடன் எதிரியை எதிர்நோக்கச்சுக்கியற்றவர் ஆத்திரமடைவதாற் பயனில்லை என்பதும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றது.

கதை 5

இக்கதையில் ஒருவன் தன்மனைவிமீது கொண்ட அதிகப் பற்றின் விளைவாகத் தன் இன்தத்வரையும் தேசத்தையும் வெறுத்து வேறு தேசஞ்செல்லும்போது தனது உயிரின் பாதியினைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றவும், அம்மனையே அவனைக் கொல்ல முயன்று முடிவில் உயிரையுமிழந்தனள்

என்பதன் மூலம் ஸ்திரீகளை யார்தான் நம்பமுடியும்? அவர்கள் மீது அதிகப்பற்று வைத்தலாகாது என்பது கூறப்படுகின்றது.

கதை 6

ஒர் அரசன் தன்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்த மனைவியைத் திருப்திப்படுத்துதற்காகத் தனது தலையை மொட்டையடித்தான் அவ்வாறே அவ்வரசனின் மந்திரியும் தனது மனைவியின் மன நிறைவுக்காகக் கடிவாளத்தை வாயிற் கெளவிக்கொண்டு குதிரைபோற் களைத்தான். பின் ஒருவரை ஒருவர் பரிசுத்துக்கொண்டனர்.

இதன் மூலம் பெண்களின் வசப்பட்ட மனிதர் அவர்களைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காக எதனையும் செய்யத் தயங்கார் என்பதும் தாம் நூகைப்புக் கிடமான செயல்களைச் செய்யினும் மற்ற வரைப் பழித்துரைக்கவும் பின்றிற்கார் என்பதும் புலனுகின்றது.

கதை 7

பெண்ணெருத்தி ஒரு போக்கிரியை நம்பிக் கணவனையும் இழந்ததோடு மட்டுமென்றிப் பொருள், ஆடை ஆகியவற்றையும் இழந்தாள். ஒரு நரி தன் வாயிலிருந்த இறைச்சியைப் போட்டுவிட்டு, ஆற்றங்கரையிலிருந்த மீனைப்பிடிக்குச் சென்று (மீன் ஆற்றுக்குள் புகுதலும்) மீனையும் இறைச்சியையும் இழந்தது.

இதன் மூலம் வேறொரு பொருள்மீது போரசை கொண்டு உள்ளதைக் கைவிடுவன் இரண்டையும் இழந்து துன்புறுவான். உள்ளதைக் கொண்டே மனத்திருப்தியடையவேண்டும். துன்பம் தொடர்ந்தேவரும் என்பவை பெறப்படுகின்றன.

கதை 8

புலித்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டு, வயலில் பயிர்களை மேய்ந்து வந்த கழுதை ஒன்று, ஒரு நரள் பெண்கழுதையின் சத்தத்தைக்கேட்டுத் தானும் கத்தத்தொடங்கியது. அதுவரை அதைப் புலி என என்னினி ஏமாந்திருந்த கமக்காரர், உண்மையை யுணர்ந்து அதனைக் கொன்று விட்டனர்.

இதனால் வாயினுலே அழிவேற்படும். தன் வாயே தனக்குச் சத்துரு என்ற உண்மை உணர்ந்தப்படுகின்றது.

கதை 9

கழுத்தில் மனிகட்டிய ஓர் ஒட்டகக்குட்டி தன் கூட்டத் துடன் சேராமஸ் ஏனைய ஒட்டகங்கள் கூறிப் பந்தலுரையையும் கேளாது தனித்துக் காட்டில் திரிந்தமையால் ஒரு சிங்கத்தி னற் கொல்லப்பட்டுவிட்டது.

இதனால், பெரியேர்களின் உபதேசத்தைச் செனி மடுத்துக் கடைப்பிடிக்காவிடில் அழிவேற்படும் என்ற அறிவுரையிலீ அனின்றேயும்.

[இக்கதை லை பிரதிகளிற் கணப்படவில்லை]

கதை 10

இறந்த யானையைத் தின்னைகிருங்மியும் அதன் தோலைக்கிழிக்க இயலாமல் வருந்திய நரி, அங்கே எதிப்பட்டவைகளான சிங்கம், புலி, சிறுத்தை, நரி ஆகியவற்றில் முறையே சாம, பேத, தான், தண்டம் ஆகிய உபாயங்களைக் கையாண்டு தனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டது.

இதன் மூலம் ஒருவன் தன்னைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு பலமுள்ள எதிரியைப் பணிந்தும், சிறிது பலமுள்ள எதிரியின் மீது மற்றோர் பகைவனைத் துண்டி விட்டும், அற்பர்களைக் கொடையினாலும், சமபலமுள்ளவனைப் பலத்தினாலும் (இடத்துக் குத் தக்கபடி), சாம பேத தான் தண்டம் ஆகிய உபாயங்களைக் கையாண்டு, வெற்றிகொள்ளவேண்டும், என்ற உயர்ந்த அரசு நிதி புக்டப்படுகின்றது.

பஞ்சத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுத் தன் நகரை விட்டு வேறு நகர் சென்ற ஒரு நாய், அங்கு வீட்டுத் தலைவியின் கவலையினத் தால் நாடோறும் அவ்வீட்டினுள் புகுந்து உணவு தின்று வந்த போதிலும், அங்குள்ள நகர்ப்புறத்து நாய்களால் கடிக்கப்பட்டு மீண்டும் தன் நகருக்கே வந்து சேர்ந்தது. வெளிநாட்டுச் செய்திகளை விணவிய தன் நண்பர்களிடம் வேற்றுரையில் யாவும் நல்லவையேயாயினும், தன் சாதியினரே தனக்குப் பகைவரா கின்றனர் என்று கூறிற்று.

இதன் மூலம் எத்தகைய குழ்ந்தை ஏற்பட்டபோதிலும் பிறந்த நாடே பொன் நாடு என்பதும், தம்மினத்தவரே தமக்குப் பகைவராவர் என்பதும் கூறப்படுகின்றன.

குறிப்புச் சொற்கள்

	SHORT FORMS	TAMIL	ENGLISH
1.	இட்	நிகழ்காலம்	Present Tense
2.	இட்டு	இறந்த காலம்	Perfect
3.	இட்டு	1ம் எதிர் „	1st Future
4.	இட்டு	2ம் எதிர் „	2nd Future
5.	ஒட்டு	ஏவல் வினை	Imperative
6.	இட்டு	இறந்த காலம்	Imperfect
7.	விஷிலிட்டு	வியங்கோள்	Potential
8.	அசீலிட்டு	ஆசீர்வாதவியங்கோள்	Benedictive
9.	இட்டு	இறந்தகாலம்	Aorist
10.	இட்டு		Conditional
11.	[த -]	வேற்றுமைத்தொகை (தத்புருஷ சமாசகம்)	Dependent Compound
12.	[கர்ம -]	பண்புத்தொகை (கர்மதாராய்)	Descriptive „
13.	[ஏடு -]	அன்மொழித்தொகை	Possessive „
14.	[ஓடு -]	உம்மைத்தொகை (துவந்துவ.)	
15.	நி. பெ. எ.	நிகழ்காலப் பெயரெச்சம்	Present Participle
16.	இ. செய்-பெ. எ.	இறந்த காலச்செய்	Past Active Participle
17.	இ. செ. பெ. எ.	இறந்த காலச் செய்- பாட்டு வினைப் பெயரெச்சம்	Past Passive Participle
18.	வியங். பெ. எ.	வியங்கோள் செயப்பாட்டு வினைப் பெயரெச்சம்	Potential „

SHORT FORMS	TAMIL	ENGLISH
19.	இ. வி. எ. இறந்த கால வினை	Indeclinable Past Participle
	யெச்சம்	
20.	எ. வி. எ. எதிர்கால் , ,	Infinitive
21.	1-ம் வே. முதலாம் வேற்றுமை	Nominative
22.	இ-	Singular
23.	இ-ந.	Dual
24.	ப.	Plural
25.	பிற.	Causative
26.	அவ்யய	Indeclinable
	இடைக்கொல் (அவ்யயம்)	
27.	த-	1st Person
28.	மு-	2nd Person
29.	ப-	3rd Person
30.	சதி-சப்தமி	Locative Absolute
	7-ம் வேற்றுமைத் தொடர்	

- A. சம்ஸ்கிருத மூலம்
- B. பாக்கஞ்சுப் பதவுரை
- C. இலக்கணக் குறிப்பு
- D. தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

பञ்சतந்த्रे

॥ லட்சப்ரणாशம் ॥

A

அதேபாரம்யதே லட்சப்ரணாஶ நாம சதுர்஥ தன்ம .
யசாயமாடிம: ஶ்லோக: —

ஸமுத்பந்தே காயேஷு வூர்஦்யஸ்ய ந ஹியதே ।
ஸ ஏவ டுர் தரதி ஜலஸ்தோ வானரோ யதா ॥ (1)

தயதானுஶீயதே — ‘அஸ்தி கஸ்மிஂஶித்ஸஸுடோபகஏதே
மஹாஜம்பூபாடப: ஸதாகல: । தவ ச ரக்தமுखோ நாம
வானர: பிரதிவிஸதி ஸ । தவ ச தசு ச தரோர஧:
கடாசித்கராலமுखோ நாம மகர: ஸமுட்ஸலிலாஞ்சிக்ரம்ய
ஸுகோபலவாலுகாஸநாதே தீரோபாந்தே ந்யவிஶத । ததஶ ரக்த
முखேந ஸ ப்ரோக்த: — ‘ஹோ ! ஭வாந ஸமஸ்யாகதோऽதி஥ி:,
தக்கந்யது மயா ஦த்தாந்யஸ்ததுல்யானி ஜஸ்வாலானி ।
உக்த , —

பியோ வா யதி வா ஦ேஷ்யோ மர்஖ோ வா யதி பாடித: ।
வைஶ்வரைவாந்தமாபன: ஸோऽதி஥ி: ஸர்஗ஸங்கம: ॥ (2)

ந புஞ்சலேச்சரண் ஗ோत்து ந ச வியாஂ குல் ந ச ।
அதி஥ிஂ வைஶ்வரைவாந்தே ஶ்ராஷ்டே மனுக்ரவீத ॥ (3)

தூரமார்஗ஶ்ரமஶ்ராந்த வைஶ்வரைவாந்தமாகதம் ।
அதி஥ிஂ பூஜயேதஸ்து ஸ யதி பரமாஂ ஗திம ॥ (4)

அபூஜிதோऽதி஥ிர்யஸ ஗ृहாயாதி விநிஃஶஸந् ।
஗ஞ்சாநித விமுகாஸ்தஸ பிதுமி: ஸஹ ஦ேவதா: ॥ (5)

एवमुक्त्वा तस्मै जम्बूफलानि ददौ । सोऽपि तानि
भक्षयित्वा तेन सह चिरं गोष्ठीसुखमनुभूय भूयोऽपि स्व
भवनमगात् ।

- B** 1. कार्येषु समुत्पन्नेषु=कारीयाङ्कान् चेय्यवेण्ण
त्य पोतु, यस्य=एवनुक्तु, बुद्धिः अरिव
न हीयते=कुरैरबु पटविल्लैयेऽ सः एव=
अवलेन जलस्थः वानरः यथा=नीरीलुण्णा
कुराङ्कुपोलं दुर्गम्=कञ्चित्तत्त्वत तरति=
ताण्णुकिरुन्.
2. प्रियः वा=अन्पानुकवेऽ द्वेष्यः यदिवा=
वेलुक्कत्तकवलुकवेऽ मूर्खः वा=
मृतानुकवेऽयदि पण्डितः=पण्णित्तानुकवेऽ
இருந்தபோதிலும் वैश्वदेवान्ते= “ वैवल्लव
தेवम् ” ऎன्ऩुम் किरीये मुष्टिविल आपन्नः=
वन्तु चेरन्त अतिथिः=विरुन्त्ताणी स्वर्ग
संक्रमः = सवर्ककत्तत अटेविप्पवन्न
ஆகிறुन्.
3. वैश्वदेवान्ते=‘वैवल्लवतेव’ तत्तिन्न मुष्टिविलुम
आद्वच=सिरात्तत्तत्तिलुम अतिथिः=विरुन्त्ताणी
यिटम्म चरण=वेत्तचाकयीज्ञियुम न पृच्छेत्=
विनुवक्कूटातु. गोत्तं न=कोत्तत्तिरत्तत
युम केट्कलाकातु. विद्यां=कल्लवियीज्ञियुम,
कुलं च=कुलत्तत्तयुम न [पृच्छेत्]=केट्कक
कूटातु ऎन्ऱु मनुः अग्रवीत्=मनु कूறियुण
ளारं.
4. यः तु =एवन्दूर्मार्गश्रम आन्ते=नीन्णत्वम्
न तटयिऩ्ऱ कौलाप्पुत्ररुम, वैश्वदेवान्तम् आगतं
=साप्पाट् उ वैलोयिल विल्लवतेवलुक
वुम वन्त अतिथिः=विरुन्त्ताणीये पूजयेत्=

उपचारीक्किण्णुगेऽ सः परमां गतिः=अवल
मेलाण तत्तिये (सवर्ककत्तत) याति=
अटेकिरुन्.

5. अतिथिः=विरुन्त्तिन्न अपूजितः उपचारीक्कप
पटा तवलुक यस्य गृहात्=एवनुत्तेय वीट
त्य विरुन्तु विनिःश्वसन्=पेरुमुक्कूविट्टुक
केाण्णु याति=पोकिण्णुगेऽ तस्य=अव
नुत्तेय पितृभिः सह=पितिरकलोाटु (तेन
पुलत्ततारोाटु) कूट देवता :=तेवत्तेत्तकगुम
विमुखाः = तिरुम्पियवर्कलाय यान्ति=
चेल्वर्.

कुறिप्पु : वैश्वदेव=இல்வாழ்வானுक्तु एற
पடुकिऩ्ऱ ऐந்தु वैकयाण पாவங்களை
நிவர्त्तதிக्कुम पொருட्टु नாடோறும इரு
முறை चेय्किऩ्ऱ ஒருவैकक किरीययाक
கुम. तेव, पितिर, पिरम्म, पूत, माऩु
ஷ्यक्कुम आகிய ऐந்தु (பஞ्चमஹாயக्कुங
களीன) किरीयकளில, तेवर, पितिरर,
பूतங்களைக் குறித्तுச चेय्यप्पடुम किरीय
वैवकवतेवम ऎன்று वழங்கप्पடுகின்றது.
आद्व=सिर तत्तेत्तयेऽ केाடुक्कप्पடुवतु.
இறந்தवर्कगुक्कुप मिऩ्टम् मுதலीयன
केाடுक्कुम चेय्कै. तिवसम्, तिति ऎன்று
வழங்கप्पடुवतு இதுவे.

लघुप्रणाशम् लघुस्य प्रणाशः यस्मिन् तत् [वहु-]
समुत्पन्नेषु कार्येषु सत्तिचप्ततमि. हीयते = हा [वीटु]
चेयप्प— लट् प.७. समुद्रोपकण्टे = समुद्रेस +
उपकण्टः [ष - त -] ।

நிஷ்கம் = நிஸ் + கம் [வெளியேறு] இ. வி. எ.
ஸ்கோமலாஶ தா:வாலுகா: ச [கர்ம-] தாமிஃ+ஸநா஥:
[த.த.] ஦ச் = ஦ா [கொடு] இ. செ. பெ. எ
வினி : ஷஸந் = நி. பெ. எ. அபந் : = ஆ + பட்
இ. செ. பெ. எ

பஞ்சதந்திரம் லப்த ப்ரணைசம்

D

‘பெற்றதை இழுத்தல்’ என்று பெயருடைய நான்காவது தந்திரம் தொடங்கப்படுகின்றது. அதன் முதல் சுலோகமிதுவாகும்:

காரியங்கள் செய்யவேண்டியபோது எவனுடைய புத்தி குறைவு (விடு) படவில்லையோ, அவன் (கடல்) நீரிலிருந்த குரங்கு (துயரைத் தாண்டியது) போலத் துன்பத்தினைத் தாண்டுகிறுன்.

அது இவ்வாறு சொல்லப்படுகின்றது:- ஒரு கடற் கரையிலே எப்போதும் பழங்களோடு கூடிய பெரிய நாவல் மரமொன்று இருந்தது. அந்த மரத்தில் ரக்தமுகன் என்று பெயருள்ள குரங்கு வசித்துவந்தது. ஒரு நாள் கராளமுகன் என்ற முதலை கடல் நீரி லிருந்து வெளி(யேறி)வந்து அம்மரத்தினடியில் மென்மையான மணல் நிறைந்த கரையினில் (மணலில் புதைந்தபடி) இருந்தது. பின் ரக்தமுகன் கூறியது:— நீ என்னிடம்

வந்த விருந்தாளி ஆகையால் நான் தருகின்ற, அமிர்தம் போன்ற நாவற்பழங்களைச் சாப்பிடு. ஏனெனில் பெரியோர்களால் இவ்விதம் கூறப்பட்டுள்ளது.

‘வைசுவ தேவம்’ என்னும் கிரியையின் முடிவில் வந்த விருந்தினன் பிரியமுள்ள வனுகவோ, வெறுக்கத் தக்கவனுகவோ, மூடுகைவோ, அறிவாளியாகவோ இருந்தபோதிலும் அவன் சுவர்க்கத்தைத் தரக்கூடிய வன். (சுவர்க்கத்தின் வழிகாட்டி என்பதாம்)

மேலும் ‘வைஸ்வதேவ’த்தின் முடிவிலும், சிராத்தத்தின் போதும் வந்தவிருந்தாளியை நோக்கி வேதசாகை, கோத்திரம், கல்வி, குலம் ஆகியவற்றை விசாரிக்கக் கூடாது என்று மனு கூறியுள்ளார்.

நீண்ட வழிநடையாற் களைப்புற்று விஸ்வதேவனுக வந்த விருந்தாளியை எவன் உபசரிக்கின்றானாலே அவன் மேலான கதியைப் பெறுவான்.

எவனுடைய வீட்டிலிருந்து விருந்தாளி பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டு (வெளியேறிச்) சௌகின்றானாலே, அவனுடைய பிதிர்க்களோடு கூடத் தேவதைகளும் வெறுப்படைந்து போய்விடுவர்.

இவ்வாறு கூறி அதற்கு நாவற் பழங்களைக் கொடுத்தது. அதுவும் (முதலையும்) அவற்றைத் தின்று அதனுடன் நீண்டநேரம் சம்பாஷணைச் சுகமனுபவித்து மீண்டும் தனது வீட்டுக்குச் சென்றது.

A एवं नित्यमेव तौ वानरमकरौ जम्बुच्छायास्थिंतौ विविध
शास्त्रगोष्ठ्या काठं नयन्तौ सुखेन तिष्ठतः । सोऽपि
मकरो भक्षितशेषाणि जम्बुफलानि गृहं गत्वा स्वपत्न्याः
प्रयच्छति । अथान्यस्मिन् दिवसे तया स पृष्ठः ॥

‘नाथ ! कैवं विधानि अमृतफलानि प्राप्नोषि ?’ ।
स आह — ‘भद्रे ! ममास्ति परमसुहृद् रक्तमुखो नाम
वानरः । स ग्रीतिपूर्वमिमानी फलानि प्रयच्छति ’ ।

अथ तयामिहितम् — ‘यः सदैवामृतप्रायाणीदशानि
फलानि भक्षयति, तस्य हृदयममृतपय भविष्यति । तद्यदि
मया भार्यया ते प्रयोजनम्, ततस्तस्य हृदयं मर्ये प्रय
च्छ ; येन तद्वक्षयित्वा जरामरणरहिता त्वया सह
मोगान् भुन्निमि’ । स आह — ‘भद्रे ! मा मैवं वद ।
यतः स प्रतिपन्नोऽस्माकं भ्राता ! अपरं फलदाता ।
ततो व्यापादयितुं न शक्यते । तत् त्यजैनं मिश्याग्रहम् ।
उक्तं च, —

एकं प्रसूयते माता, द्वितीयं वाक् प्रसूयते ।
वाऽजातमविकं प्रोचुः सोदर्यादपि वन्धुवत् ॥ (6)

B 6. माता=ताय एकं=ऋग्वैने (सकेऽतरैने)
प्रसूयते= बेपरं रुतं तरुकिण्ठरुले. वाक्=
पेचकं द्वितीयं= इरण्णटावतु सकेऽतरैने
प्रसूयते= बेपरं रुतं तरुकिण्ठरु. वन्धुवत्= इन तं
तवन्पोल, काक् जातं=पेचकिण मूलम
उण्णटाणसकेऽतरैने सोदर्यात् अपि=उतनं
प्रिरन्तं सकेऽतरैनकं काट्टिलुम अधिकं=
मेलाणवण्णक प्रोचुः=कुरुकिण्ठरनार. (अर्थ
नुर.)

वानरःमकरौ=वानरः च मकरः च (द्वन्द्व) । नयन्तौ=
नी [अमृतंतुक्षेत्र] नी. बे. न. पृष्ठः=
पृष्ठ् [वीनव] इ. चे. बे. न. अभिहितम्=
अभि+धा [कुरु] इ. चे. बे. न.

जरामरण रहिता=जरा च मरणं च (द्वन्द्व-) जरामरणा
भ्यां+रहिता [तु-त-] ! भुन्निम् = भुज् [अनुपवी]
लट् त. ओ. प्रतिपन्नः=प्रति+पद् [रर्त्रुक
केकाळ] इ. चे. बे. न. प्रसूयते=प्र+ष्
[बेपरु] लट् प. ओ. =प्र+वच् [केशाल] लट् प. प.

இவ்வாறு நாடோறும் அந்தக்குரங்கும்
முதலையும் நாவல்மர நிழலையடைந்து பல
விதமான (சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்ட)
நல்ல விஷயங்களைப் பேசிக் காலங்கழிப்ப
வைகளாய்ச் சுகமாக இருந்தன. அம்முதலை
யும் தான் சாப்பிட்டு மிஞ்சியபழங்களை
வீட்டுக்குச் சென்றதும் தனது மனைவியிடம்
கொடுத்தது. பின்னர் மறுநாள், பெண்
முதலை ‘நாதா ! இத்தகைய அமிர்தமான
பழங்களை எங்கே பெறுகின்றீர் ?’ என்று
வினவியது. முதலை, ‘நல்லவளே ! ரக்த
முகன் என்றெரு குரங்கு எனக்கு நெருங்
கிய நண்பனுயள்ளது. அதுவே அன்போடு
இப்பழங்களைத் தருகின்றது’ என்று கூறிற்று.
பின் அப்பெண் முதலை ‘எது அமிர்தம்
போன்ற இத்தகைய பழங்களை எப்போதும்
தின்று வருகின்றதோ, அதனுடைய இத
யம் அமிர்தமயமாகவே இருக்கும். ஆகை
யால் மனைவியான என்னால் உனக்குப் பலன்
ஏற்படவேண்டுமாயின (நானுனக்கு மனை
வியாக இருக்கவேண்டுமாயின) அதன் இத

யத்தை எனக்குத் தா. அதனைச் சாப்பிட்டு, முதுமையும், மரணமுயில்லாதவளாகி உண்ணேடு கூடப் போகங்களை யனுபவித்துக் கொண்டேயிருப்பேன்' என்றது. முதலை 'அன்பே அப்படிச் சொல்லாதே! ஏனெனில் அது என்னால் சகோதரனாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மேலும் நமக்குப் பழங்களையும் தந்து வருகின்றது. ஆகையால் கொல்லமுடியாது. எனவே இவ்வீணைச்சயை விட்டு விடு.

தாய் நமக்கு ஒரு உடன் பிறந்தவனைப் பெற்றுத்தருகின்றார்கள். பேச்சு (நல்வார்த்தை) இரண்டாவது உடன் பிறப்பைப் பெற்றுத்தருகின்றது. உடன் பிறந்த சகோதரனைக் காட்டிலும், உரையாடல் மூலம் உண்டான் சகோதரனே மேலானவன் என்று அறிஞர் மொழிவர். (உடன் பிறந்தவனைக் காட்டிலும் பேச்சினை நம்பிச் சகோதர நிலையெய்தியவனே மேலானவன் என்பதாம்) என்று கூறிற்று.

A

அதே மகர்யாह — 'त्वया कदाचिदपि मम वचनं नान्यथा
कृतम् । तत् नूनं सा वानरी भविष्यति, यतस्त्यानुरागतः
सकलमपि दिनं तत्र गमयसि । तत् त्वं ज्ञातो मया सम्यक् ।
यतः —

साहादं वचनं प्रथच्छसि न मे, नो वाङ्गितं किंचन,
प्रायः प्रोच्छवस्थिषि द्रुः हुतवह ज्वालासमं रातिषु ।
करणाश्लेषपरिग्रहे शिथिलता यज्ञादरा चुम्बसे,
तत्ते ! धूर्त ! हृदि स्थिता द्रियतमा काचिन्ममेवा परा ॥ (7)

सोऽपि पत्न्याः पादोपसंग्रहं कृत्वाऽङ्कोपरि निधाय तस्याः
कोपकोटिं गतायाः सुदीनमुवाच —

'यदि ते पादपतिते किङ्करत्वं मुपागते ।
त्वं प्राणवल्लभे ! कस्मात्कोपने ! कोपमेष्यसि ॥ (8)

सापि तद्वचनमाकरण्याशुभ्युतमुखी तमुवाच —

सार्थं मनोरथशतैस्तत्र धूर्त ! कान्ता
सैव स्थिता मनसि कृत्रिमभावरम्या ।
असाकमस्ति न कथञ्चिदिहावकाश -
सत्साकृतं चरणपातविडम्बनामि : ॥ (9)

அபர், — ஸா யடி தவ வல்லமா ந மஹதி தத் கிஂ மயா
மஹிதேऽபி தாங் ந வ்யாபாடுயஸி ? । அதே யடி ஸ வானர:
தது கஸ்தென ஸஹ தவ ஸ்நேஹ: ? । தது கிஂவதுநா, யடி தஸ்ய
ஹுடய் ந மக்யாமி, தன்மயா பிராயோபவேஶ ந் குதாங் விட்டி' ।

B 7. ஸே= என்னிடம் சாலாட் வசனம்=அண்போடு கூடிய வார்த்தையை ந பிரயஞ்சி = தருகின்றுயில்லை (பேசுகின்றுயில்லை) வாஷித் கிச்சன = விரும்பிய தொன்றையும் (தருவதில்லை) பிரய:= பெரும் பாலும் ராதிஷு= இரவு வேளைகளில். ஹுதவஹ் ஜ்வாலாஸம்= நெருப்புச்சுடர் போன்று. (உங்னமாக) பிரஞ்சுவசிஷி=பெருமுச்சு விடுகிறோய்.கராடாஶலேஷ பரிமாறி=தமுவிக்கொள்வதிலும் ஶி஥ிலதா=ஆசையின்னம். அாடராத்ந சூழ்சே=ஆகரவுடன் முத்தமிடுகின்றுயில்லை. தத்=ஆகையால். ஧ூத்=கெட்டவனே ! தே ஹடி=உன்னிதயத்தில். மம இவ்=என்னைப்போல அபரா காஞ்சித்=வேறு ஒரு பிரிதமா=காதலி. ஸிதா=இருக்கவேண்டும்.

8. கிக்கரத்வம் உபாகதே=வேலைக்காரனின் நிலையடைந்த மியி தே பாடபிதிதே (ஸதி)=நான் உனதுகாலில் விழுந்த போதிலும், பிராணவலும்=ஆருயிரே ! கோபம்=கோபமுடையவனே ! த்வ-நீ கஸ்த் கோபம் ஏய்சி=ஏன் கோபமடைகின்றோய் ?

9. ஧ூத்=கெட்டவனே ! மனோ஥ஶ்ரத்: ஸாஷி=நூற்றுக்கணக்கான மனக்கோட்டைகளோடு கூட கூத்ரிமாவரம்யா=செயற்கைச் சேட்டைகளால் அழகியுமான ஸா=அவனே தச்காந்தா= உனக்கு விருப்பமானவள் ஸா எவ்=அவனே மனசி ஸிதா=(உன்) மனத்திலுமிருக்கிறார்கள். அஸ்மாக்=நமக்கு இத்=இங்கு கத்தாஞ்சித்=எவ்வாரூயினும் அவகாஶ : ந=இடமில்லை தஸ்தாத்=ஆகையால் சரண பாத வி஡்வாமிஃ=காலில் விழுந்து ஏமாற்றுவதால் கூதம்=ஒருபயனுமில்லை.

C பிரஞ்சுவசிஷி=பி+தத்+ஶஸ்=[முச்சுவிடு] லட் மு. ஓ. ஹுதவஹ் ஜ்வாலா ஸம்=ஹுதவஹஸ்+ஜ்வாலா: [ஷ-த-] ஹுதவஹ-ஜ்வாலாமி: + ஸம் [த-த-] . கராடாஶலேஷ பரிமாறி=கராடஸ் + ஆஶலேஷ: [ஷ-த-] தஸ் + பரிமாறி: [ஷ-த-] . மியி...பாட-பிதிதே சத்திசப்தமி. 7 ம் வே. தொடர். அஶுப்ளுத முखி= அஶுமி: + ப்ளுதம் [த-த-] அஶுப்ளுத் + முख் யஸா: ஸா [வது-] . குதிரை மாவ்: + ரம்யா (த-த-) . வித்தி விதி [அறி] லோட் மு. ஓ. சும்வே= சும்ர் [முத்தமிடு] லட் மு. ஓ. கோபஸ் + கோடி: > கோபகோடி: [ஷ-த] ! ஗த= ஗ம் இ. செ. பெ. எ. |

D பின்னர் பெண்முதலை ‘உன்னால் ஒரு போதும் என்வார்த்தை மீறப்பட்டதில்லையே ! ஆகையால், நிச்சயம் அது ஒரு பெண் குரங்காகத் தானிருக்கவேண்டும். (அதன் மீதுகொண்ட) காதலினாற்றுன் நாள்முழுவதையும் அங்கு கழிக்கின்றோய். நான் உன்னை நன்கு அறிந்து விட்டேன். எனெனில்,

என்னிடம் அன் பான வார்த்தை பேசுவது மில்லை. விரும்பியவற்றைத் தருவது மில்லை. இரவு வேளைகளில் நெருப்புச்சுடர் போல் உங்னமாகப் பெருமுச்சு விடுகின்றோய். இறகத் தமுவுவதுமில்லை. அன்புடன் முத்தமிடுவது மில்லை. ஆகையால் கெட்டவனே ! என்னிலும் பிரியமான ஒருத்தி உன்மனத்திலிருக்கிறோன்’ என்றது.

அம்முதலை கோபமடைந்த மனைவியின் கால்களைப் பிடித்து (தன்) மடிமீதுவைத்து இரங்கும் குரவில் கூறியது—

‘ஆருயிர்க் காதலியே ! கோபமுடையானே ! வேலைக்காரனுகி உனது கால்களில் வீழ்ந்த என்னிடம் ஏன்கோபம் கொள்கிறோய் ?’

அப்பெண் முதலையும் அதனுடைய வார்த்தையினைக் கேட்டு கண்ணீரால் நீணக்கப்பட்ட முகத்துடன் கூறிற்று :—

‘केट्टवणे ! ना रूक्षकणक्काण मनक्कोट्टै
कलोरु कृष्ट, चेपर्केयाण कात्रृचेट्टैकाला॑
अमुक्याण अवणे उन्हींकृ कवर्न्तवाळ. अवणे
उन्मनत्तिलुमिरुक्किरु॑. एवंवारुयिऩुम्, नमक्कु
இங்கு (उन्मनत्तिल) इடमेपिल॒. आकेयाल॑
कालिल्लिमुन्तु एमारूवताल॑ ओरुपलालुमिल॒.

मेनुम्, अवां उन्तन्पुकृ कुरीयवां इल्लियेणील॑.
नां॑ कृरीयपिन॑ नुम्, एन्म॑ अतेतकृ कोल्लात्रृक्किन॑
रु॑ ? अल्लतु अतु आन्कुरन्कायिन॑ अतेनेतु उन्कु
नट्टेण॑ ? एन्वेऽ अतिकम् पेचवाणेण॑ ? अतन्म॑
इत्यत्तेतत्त॑ तिन्नुवित्ति॑, नां॑ उन्नविन॑ उपिराविट्ट॑
विजेवेण॑ एन्पत्त॑ अरिन्तुकाळ॑ एन्तु कृरीरू

A एवं तस्या निश्चयं ज्ञात्वा चिन्ताव्याकुलित हृदयः
स प्रोवाच । — अहो साधिद्भूच्यते —
वज्रलेपस्य मूर्खस्य नारीणां कर्कटकस्य च ।
एको ग्रहस्तु मीनानां नीलीमध्यपयोस्तथा ॥ (10)
तत्किं करोमि ? । कथं स मे वध्यो भवति ? । इति
विचिन्त्य वानरपार्थमगमत् । वानरोऽपि चिरादा
यान्त तं सोद्रेगमालोक्य प्रोवाच — ‘भो मित्र !
किमद्य चिरवेलायां समायातोऽसि ? । कसात् साहादं
नालपसि ? । न च सुभाषितानि पठसि’ ? । स आह —
‘मित्र ! अहं तव भ्रातृजायया निषुरतरैर्वक्ष्यै —
रमिहितः— भो कृत्तम् ! मा मे त्वं स्वमुखं दर्शय ।
यतस्त्वं प्रतिदिनं मित्रमुपजीवसि । न च तस्य पुनः
प्रत्युपकारं गृहदर्शनमावेणापि करोपि । तत् ते
प्रायश्चित्तमपि नास्ति । उक्तं च —

ब्रह्मे च सुरापे च चौरे भगवते शठे ।
निष्कृति विहिता सद्भिः, कृतम्भे नास्ति निष्कृतिः ॥ (11)
तत् त्वं पमदेवरं गृहीत्वाऽय प्रत्युपकारार्थं गृहमानय ।
न चेत् त्वया सह परलोके मे दर्शनम् इति । तदहं तयैवं
प्रोक्तस्तव सकाशमागतः, तद्यत्या सह त्वदर्थे
कलहायतो पमेयती वेला विलग्ना । तदागच्छ मे गृहम् ।
तत्र भ्रातृपती रचितचतुष्का प्रगुणितवस्त्रमणिमाणिक्याद्यु
चिताभगणा द्वारदेशवद्वन्दनमाला सोक्खणा तिष्ठति ।

B 10. बज्रलेपस्य=वंसंसिरप्पपेशक्कुम्, मूर्खस्य=मूर्खक्कुम्
कलुक्कुम्, नारीणां=बेपंक्कालुक्कुम्, कर्कटकस्य च=नृं
नृंक्कुम्, मीनानां=मैंक्कालुक्कुम्, नीली मध्यपयोः=नीलं
संसिरप्पपवलुक्कुम्, कलं कुटिप्पपवलुक्कुम्
एकः ग्रहः = औरे पीटिप्पपुत्ताळं. [पीटित्तत्तत्त
वीटा एन्पत्ताम्.]

11. ब्रह्मे = पीरामणैनकैकोन्ऱवाण॑ सुरापे=कलं
कुटिप्पवलं. चौरे=कलंवाण॑. भगवते=वीर तत्तत्तकै
कैविट्टवाण॑. शठे पोक्किरी इवर्कलं वीष्यत्त
तिल॑ सद्भिः=बेपरीयोर्कलाल॑ निष्कृतिः=पीरायसं
सित्ततम् विहिता = वीतिकप्पपट्टु॑ला तु. आगुल॑
कृतम्भे=चेयन्त नन्नरीकोन्ऱवाण॑ वीष्यत्तिल॑
निष्कृतिः= पीरायसंसित्ततम् नास्ति= इल॑ल॑.

C चिन्ताव्याकुलित हृदयः= चिन्तया + व्याकुलितं [स-त-]
चिन्ताव्याकुलितं + हृदयं यस्य स : [बहु-]। नीलीच +
मध्यपःच [द्वन्द्व-]। वानरस्य + पार्श्वम् [ष-त-]
3

कृत + हन्ति इति कृतमः। कलहायतः— कलहायत् शब्दः 6म् वे. औ रचितं+चतुर्जं यया सा [बहु-] द्वारदेशे+बद्धाः [स-त] द्वारदेशबद्धाः + वन्दनमालाः यया सा [बहु-]। बद्ध = वन्धू [कट्टु] इ. चे. बे.न.

प्रगुणित— आभरणा= उचितानि च तानि आमरणानिच [कर्म] वस्त्रं च + मणिश्च + मणिश्चयं च द्वन्द्वै। वस्त्र मणिमाणिक्यानि आदिः येषां तानि [बहु-] तानि च तानि उचिताभरणानि च [कर्म-] प्रगुणितानि + मणि— आभरणानि यया सा [बहु-] ॥

D इव्वारु अथश्चात्य मुष्ठिवा यर्हिन्तु योसज्जीविन्नुर्म कलन्किय उल्लासात्तिनाताप्य अतु कृत्तिर्थ— ‘इव्वारु कृप पट्टिरुप्पतु मुन्नमये—

वस्त्रिप्पत्तेष, लूर्कक्कन्न, बेण्णक्कन्न, नन्नु, मैन्नक्कन्न, शैलस्चायम्, कुट्टिक्कारन् आक्कियोर् ताम् पित्तित्तत्तेत्त विट्टार्.

आकेयाल् एन्नेचेय्येवेन् ? अतु एव्वारु केलल्लत्त तक्कत्ताकुम् ? एन्नरु योसित्तुक्तु कुरन्किन्नरुकेचेन्न रहुत. कुरन्कुम् वेवु केरत्तिन्न पिन्, कलक्कत्तुत्तात्तन् वरुकिन्न अथज्ञेप्पार्त्तत्तु ‘ऐ नन्नपदेन !’ एन्न इन्नरु नेरन्कम्मित्तु वन्तिरुक्किन्नरुय् ? एन्न चन्तेत्तोष्ट माकप पेचकिन्नरुय्यिल्लै ? नल्ल नीतिमेय्यिक्किन्नोप पेच माट्टेनेन्नकिरुय् ?’ एन्नरु विनाम्मित्तु. अतु ‘नन्नप, नान्न उन्नु अन्नन्नी (सकोत्तरानुक्तिय एन्नु मैन्नवी) पिन्नेल् केक्कुरोमान्न वार्त्तत्तेक्कन्न लूलम् (पिन्नवरुमारु) पिन्तिक्कप्पत्टेन्न—‘ऐ चेय्य नन्न रु केलन्नवेन !’ नि एन्न नीन्न उन्न मुक्तत्तेक्क का॒ट्टा॒ते ! एनेन्नील् नान्न तेत्तोरुम् नन्नपालुल् वामुकिन्नरुय्. अत्तत्तेय नन्न पिन्न वीट्टुक्कु अम्मित्तु वन्तावत्तु प्रत्युपक्कारम् चेय्येन्नरुय्यिल्लै. आकेयाल् उन्नक्कुप प्रायस्चित्तम् क्किट्यातु. एनेन्नील्,

प्रायस्चित्तेक्क केलन्नवेन्, कुट्टिक्कारन्, कौल्लान्, विर तत्तत्तेक्क केक्किट्टवेन्, पोक्किरि, इवरक्कन् विव्यत्त तिल् प्रायस्चित्तम् पेरीयोरक्कन्नाल् वित्तिक्कप्पत्टुल् एन्नु. आनेल् चेय्येन्न रु केलन्नवेन्नुक्कुप प्रायस्चित्तमेय्यिल्लै

आकेयाल्, नि इन्नरु एन्नु मेत्तत्तुनारेक्क कृत्तिक्क केलन्नु प्रत्युपक्कारन् चेय्युमुक्कमाक्क वीट्टुक्कु वा. इल्लावित्तिल् मेलुलक्त्तिरुन् (इरन्त पिन्ननार्तान्न) उन्नीनेक्क काण्णपेन् (इरन्तुवित्तेवेन्) एन्नरु (निन्तिक्कप्पत्टेन्न). आकेयाल् इव्वारु कृपप्पत्ट नान्न उन्नन्निट्टम् वन्तिरुक्किरेन्. इन्नरु उन्नपेपारुट्टाक्क अवगुट्टन्न कलक्कम् चेय्युकेलन्न एन्नक्कु इव्वारु नेरम् तामत्तमाक्किट्टत्तु. आकेयाल् एन्नु वीट्टिरुक्कु वा. उन्नु सकोत्तरान्नमैन्नवी मन्नत्तपममेत्तत्तु, आउट्ट, मण्णी, माण्णीक्कम् मुत्तिय तक्कुत्तियुन्ना आपर ज्ञान्किन्नी अन्नीन्तवालाक्कवुम्, वाय्यिल्लै वज्जक्कत्तुक्कुरीय वरवेवेन्नपु माल्लेक्किन्नोक्क कृत्तियवालाक्कवुम् आकेयोरु निन्न किरुन्नी’ —एन्न रहुत.

A र्क्त आह — ‘मो मित्र ! युक्तमिहितं मद्भातृपत्न्या । उक्तं च—

वर्जयेत्कौलिकाकारं मित्रं प्राज्ञतरो नरः ।

आत्मनः संसुखं नित्यं य आर्क्षति लोलुपः ॥ (12)

तथा च, —

ददाति प्रतिगृह्णाति गृह्यमाख्याति पृच्छति ।

भुड्क्ते भोजयते चैव पृष्ठिं प्रीतिलक्षणम् ॥ (13)

परं वयं वनचराः, युष्मीयं च जज्ञान्ते गृहम् । तत्कथं शवयते तत्र गन्तुन् ? । तसात् तामपि मे भ्रातृपत्रीपत्रानय । येन प्रणम्य तस्या आशोर्वाइं गृह्णामि’ । स आह— ‘मो मित्र !

अस्ति समुद्रान्तरे सुरस्ये पुलिनप्रदेशोऽसादृगृहम्, तन्मप
पृष्ठमासृष्टः सुखेनाकुतभयो गच्छ । सोऽपि तच्छुत्वा सानन्द
माह —‘भद्र ! यदेवं किं विलम्बयते ? । त्वर्यताम् । एषोऽहं
तव पृष्ठमासृष्टः’ इति ।

B 12 यः लोकुपः = नन्तप पेरोक्षककारणं संमुखम्
आकर्षति = तन्पक्षकमाक्षेव इमुक्तिं गृहेत्
(अन्ततक्षय) कौतिकाकारं = नेचवाणी पोन्नं
सिद्धं = नन्पाणी प्राज्ञतरः नरः = अरीवृणी मनी
तन्त्रं वर्जयेत् = नीक्तिविट्वेणं गृहम्.

13 ददाति = केकाटुक्तिं गृहतु, प्रतिगृहाति = गेप्रुक्तिं
रहतु. गुह्यम् आख्याति = इरक्तियम् गेपक्तिरहतु
पृच्छति = केट्पतु भूडक्ते = उन्नं शुभं कीरतु
भोजयते = उन्नपिप्पतु नन्नरु प्रीतिलक्षणम् = अन्न
पिन्न अट्टयाणाम् पैद्विधम् = आरुवीतम्.

C आख्याति = आ + ख्या = चेचाल्ल लृ प. औ. प्रीतिलक्षणं =
प्रीते + लक्षणम् [ष-त-]। समुद्रान्तरे = समुद्रस्य + अन्तरे
[ष-त-]. आसृष्टः आ + रुह् [रथु] इ. चेच. चेप. न.
भोजयते = भुज् = [उन्न] भोजय = [उन्नपि] प्रीतिविण
लृ प. औ. वर्जय = [नीक्तु] लिङ् प. औ. विलम्बयते =
वि + लम्ब् = चेयप. लृ प. औ.

D गुरुंकु कृत्रित्त्रु—‘ओ नन्पाणो ! नन्तु अन्नवृणीयालं
तक्षक्ते कृत्पपट्टुओन्नातु. विनानीलं

12. अरीवृणी मनीतन्त्रं पेरोक्षयोग्यात् तन्त्रं पक्षमेत्तिमुक्ति
किन्नरं नेचवाणीयप्पोन्नं नन्पाणी (तन्त्राकारीयम्
किन्नरं वेत्रुतर्काक तन्पक्षमिमुक्तुम् नन्पाणी)
कौतिकिविट्वेणं गृहम्.

मेत्तुमः केकाटुत्तलं, गेप्रुत्तलं, इरक्तियम् गेपक्तिल
केट्टलं, उन्नशुभात्तलं, उन्नपित्तलं आक्तियम् इवात्तम्
अन्नपिन्न अट्टयाणाम्.

आगलं नामं काट्टिलं कीरीपवारक्कलं. उन्कलं इतो
तीरिणं नाविअन्नातु, नन्तेव अक्कु नवात्तम् नान्न
वरमुक्तियम् ? आकेयालं नी अवैंा इक्कें अमृत्तुवा
(नान्न) अवैंा वज्ञान्कि अवैंीयं आक्तियप्प गेप्रुवेण
नन्नरहतु. अप्पोतु मुत्तलै ‘ओ नन्पाणो ! कटविणं
नाविले अमृक्तिय मनालं मेट्टुप्प ग्रातेचत्तिलेये
नक्कलं वैटु उन्नातु. आकेयालं नन्तु मुत्तक्किणं
मीतु एत्रियवान्न, पयमिण्ऱीक्तिकमाक वारुवायाक’ नन्न
रहतु. अतु अवैंवार्त्तत्तयिणेक्केट्टु मक्कित्तवृट्टन्कूट
‘नन्प ! अवैंवार्त्तयिणं एन्न तामतम् ? विराक. इतो
नान्न उन्तु मुत्तक्किण एरीविट्टेण’ नन्नरहतु.

A तथानुष्टितेऽगाधे जलधौ गच्छन्त मकरमालोक्य भयवस्तमना
वानरः प्रोवाच — ‘आतः ! शनैः शनैर्गम्यताम् ।
जलकल्पोलैः प्लाव्यते मे शरीरम्’। तदाकर्ण्य मकरश्चि
न्त्यामास — ‘असावगाधं जलं प्राप्तो मे वशः संजातः,
मत्पृष्ठगत्स्तिलमात्रमपि चलितुं न शक्नोति, तसात् कथ
याम्यस्य निजाभिप्रायम् । येनाभीष्टदेवतासरणं करोति’।
आह च — मित्र ! त्वं मया वधाय समानीतो भार्या
वाक्येन विश्वास्य; तत्स्यर्यतामभीष्टदेवता’। स आह —
‘आतः ! किं मया तस्यास्तवापि चापकृतम्, येन मे
वधोपायश्चिन्तितः ?’। मकर आह — ‘भोः ! तस्या
स्तावत् तव हृदयस्यामृतमय फलरसासादनमिष्टस्य भक्त्ये
दोहदः संजातः, तेनैतदनुष्टितम्’। — प्रत्युत्पन्न मति
वानर आह — ‘भद्र ! यदेवं तत्किं त्वया पम तत्रैव न
व्याहृतम् ? येन स्वहृदयं जम्बूकोटरे सदैव मया यत्
सुगुम्भ कृतम्, तत् आतुपत्न्या अर्पयामि । त्वया हं शून्य
हृदयोऽत्र कस्यादानीतः ?’। तदाकर्ण्य मकरः सानन्दमाह —

‘भद्र! यद्येवं तदर्पण मे हृदयम् । येन सा दुष्टपत्नी तदर्पणमन्त्यित्वाऽनशनादुच्छिष्ठति ॥ अहं त्वां तमैव जम्बूपा दं प्रापयामि’ । एवमुक्त्वा निवर्त्य जम्बूतलम् अगात् ।

C भय वस्तमनाः = भयेन + वस्तं [त्-त्] भयवस्तं + मनः
 यस्य सः [बहु-]। प्लाव्यते = प्लु [प्रैञ्ज] ७८४प.
 लट् प. ३०. अभीष्टदेवतायाः + सरणम् [ष-त्] दुष्ट
 पत्ती = दुष्टा च सा पत्ती च [कर्म-]। निजाभिप्रायं =
 निजस्य + अभिप्रायं [ष-त्]। निवर्त्य = नि + वृत्
 [छिरुम्पीवा] श्री. वी. न. प्रत्युत्पन्ना + मतिः' यस्य
 सः [बहु-]।

D அவ்வாறு செய்யப்பட்டபோது, ஆழமான கடலில் சென்று கொண்டிருக்கும் முதலையைக் கண்டு பயத்தி நேற் கலங்கிய குரங்கு ‘சகோதரா! மெல்ல மெல்லச் செல் அலீகளால் என்னுடல் நனைக்கப்படுகின்றதே!’ என்று கூறிற்று. அதைக்கேட்ட முதலை ‘ஆழமான நிரினை யடைந்த இக்குரங்கு என்னிடம் சிக்கிவிட்டது. என் முதுகினிருந்து என்னளவேனும் அசையமுடியாது. ஆகையால் இதனிடம் எனது எண்ணத்தைத் தெரிவிப்போம். அதுதன் இஷ்டதேவதையைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ள இம்’ என்று எண்ணிக்கொண்டு ‘நண்பனோ! (எனது) மனைவியின் சொற்படியே கொல்வதற்கு உன்னை அழைத்து வந்திருக்கின்றேன். உனது இஷ்டதேவதையை நினைத் துக்கொள்வாய்’ என்றது. அது (குரங்கு) ‘சகோதரா! உங்க்கும் அவனுக்கும் என்ன அபகாரம் என்னுற் செய்யப்பட்டது. எதனால் என்னைக்கொல்லும் யோசனை ஏற்பட்டது? என்றது. முதலை ‘ஓ! அமிர்த மயமான பழங்களைத் தின்ற திமைத்த உனது இதயத்

தைத் தின்னவேண்டும் என்று அதற்கு ஆகையேற்பட்டு விட்டது. ஆகையினாற்றுன் இவ்வாறு செய்யப்பட்டது' என்று கூறியது. (அப்போது) சமயோகித புத்தியுள்ள குரங்கு 'நல்லவனே ! அப்படியானால் அங்கேயே என்னிடம் ஏன் கூறவில்லை ? ஏனெனில் எனது இதயம் நாவல் மரப் பொந்தில் இரகசியமாக மறைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை எடுத்துத் தந்திருப்பேனே ! இதயமில்லாத என்னை இங்கு ஏன் அழைத்து வந்தாய் ?' என்றது. அதனைக்கேட்ட முதலை மகிழ்ச்சியுடன் 'நன்ப ! அப்படியானால் உனது இதயத்தை என்னிடம் தா. அதனால் அத்துஷ்ட மலைவி அதனைத் தின்று உண்ணுவிரதத்தை முடித்து எழுவாள். நானுன்னை அந்த நாவல் மரத்திற்கே கொண்டுபோகின்றேன்' என்று சொல்லித்திரும்பவும் நாவல்மரத்தடிக்கே சென்றது.

A वानरोऽपि कथमपि जहिपदविविधदेवतोपचारपूजः तीर्मासादित्यान् । ततश्च दीर्घतरचक्र्क्षणेन तमेव जम्बुपादपमारुटद्विन्तयामास — ‘अहो ! लघ्यात्सावत् प्राणाः । अथवा साहित्यदमुच्यते , -

न विश्वसेद् विश्वस्ते , विश्वस्तेऽपि न विश्वसेत् ।

विश्वासाद्यमुत्पन्नं मूलान्यपि निकृन्तति ॥ (14)

तन्ममैतद्यु पुर्नजन्मदिनमिव संजातम् । इति विचिन्त्य
मानं मकर आह - 'भो मित ! अर्पय तच्छृदयम् ,
यथा ते ब्रातृपत्नी भक्त्यित्वाऽनशनादुक्तिष्ठुति । अथ
विहस्य निर्भर्त्सयन् वानरस्तमाह — 'विक् धिर्जुर्ख !
विश्वासघातक ! किं कस्यचिद्दृदयद्वयम् अस्ति ? तदाशु
गम्यताम् । जम्बूवृक्षस्याधस्तात् न भूयोऽपि त्वयाता
गन्तव्यम् । उक्तं च यतः -

सकृददुष्टं च यो मिलं पुनः सधातुमिच्छति ।

स मृत्युमुपगृह्णाति गर्भमश्वतरी यथा ॥ (15)

- B** 14 அவிஶ்வஸ்தே=நம்பிக்கையற்றவனிடம் ந விஶ்வஸேத்=நம்பிக்கை வைக்கக் கூடாது. விஶ்வஸ்தேபி=நம்பிக்கையானவனிடமும் ந விஶ்வஸேத் = நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடாது. விஶ்வாஸாத் உப்பங் மய் நம்பிக்கையிலிருந்து ஏற்படும் பயம் மூலானி = வேரி ஜயே (அடியையே) சுந்ததி = அழித்துவிடும்.

15. யஃ= எவன் சகுத் துஷ் = ஒருதரம் விரோதம் கொண்ட ஸித் = நண்பனை புன் = மீண்டும் ஸந்஧ாது = சினேகம் கொள்ள இச்ததி= விரும்புகின்றுள்ள ஸஃ= அவன் அஶ்வரி கோவேறுகழுதை (அழிவு தற்காகவே) ரம்ம் யதா= கரப்பமலைவதுபோல ஸுது=மரணத்தையே உபஷாதி= தழுவுவான்.

C ஆசாடித்வாந் = ஆ + ஸாடு = [அடை] இ. செய் வினை பெ. எ. லஷ் = லம் [அடை] இ. செ. பெ. எ. விஶ்வஸேத் = வி+ஶ்வஸ் [நம்பு] வியங்ப. ஓ. சுந்ததி = சுந்த [வெட்டு] லட் ப. ஓ. ஸந்஧ாது = ஸ்+ ஧ா =[சேர்] எ. வி. எ.

D குரங்கும் பல விதமாகத் தேவதைகளின் பிரார்த்தனைகளைப் பிதற்றிக்கொண்டே கரையினையடைந்தது. பின் நீண்ட பாய்ச்சலில் அதே நாவல் மரக்தில் ஏறி யோசிக்கத் தொடங்கியது ‘ஐயோ ! உயிரைப் பெற்றுவிட்டேன் (பிழைத்துவிட்டேன்)

நம்பிக்கையற்றேனிடம் நம்பிக்கைகொள்ளக் கூடாது.
நம்பிக்கையானவனிடமும் நம்பிக்கை வைத்தலாகாது.
நம்பிக்கையிலிருந்து ஏற்பட்ட பயம் வே ரி ஸீ யே ய
அழித்துவிடும்.

ஆகையால் இன்று இது எனக்கு மறுமிறப்பாகவே ஆனது என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் குரங்கை (நோக்கி) முதலே ‘ஓ நண்பனே ! உனது இதயத்தைத் தா. உனது அன்னி அதைத்தின்று உண்ணுவிரதத்தை விட்டு எழு.

இம்! என்றது. பின்னர் குரங்கு கிரித்து விட்டுப் பய முறத்தியபடி ‘சீ சீ மூடா? நம்பிக்கைத் துரோகியே! யாருக்காவது இரண்டு இதயமுன்டோ? ஆகையால் விரைந்து செல், நாவல் மரத்தின் கீழ் மீண்டும் நீ வரவே கூடாது. ஏனெனில்,

எதிரியாக நடந்துகொண்ட நண்பளை டீண்டும் சினே கிதம் கொள்ள விரும்புகின்றவன் கோவேறுகழுதை (சாவதற்காகவே) கர்ப்பமடைவதுபோல் மரணத் தையே அடைவான்’ என்றது.

A तच्छुत्वा मकरः सविलक्षं चिन्तितवान् — ‘अहो !
मयाऽतिमूढेन किमस्य स्वचित्ताभिप्रायो निवेदितः ।
तद्यद्यसौ पुनरपि कथंचिद्विश्वासं गच्छति , तद्योऽपि
विश्वासयामि ।’ आह च — ‘मित ! हास्येन मया
तेऽभिप्रायो लब्धः ; तस्या न किंचित् तव हृदयेन प्रयोजनम् ।
तदागच्छ प्राघुणिकन्यायेनासद्गृहम् ; तव भ्रातृपत्नी
सोक्तरेठा वर्तते ।’ वानर आह — ‘भौ दुष्ट ! गम्यताम् !
अधुना नाहमागमिष्यामि । उक्तं च , —

बुभुक्षितः किं न करोति पापं ,
 चीणा नरा निष्करुणा भवन्ति ।
 आरुयाहि भद्रे ! प्रियदर्शनस्य
 न गङ्गदत्तः पुनरेति कृपम् ॥ (16)

मकर आह — ‘कथमेतत् ? ।’ स आह

B बुभुक्षितः = पचियடैन्तवन्न किं पापं = एप्पोपत्त
तेत्तुत्ता॒न्न न करोति = चेय्या॒न् ? शीणा॑ः नरा॑ः =
नलीन्त मणी॒तर्क॒न्न निष्कृष्णा॑ः भवन्ति = करु॒ज्ञे
5

யற்றவர் ஆகின்றனர். மெடு = நல்லவளே !
 ஗ஜ்஦த்த: = கங்கத்தன் புன: = மீண்டும் கூப் ந எதி
 = கிணற்றுக்கு வரமாட்டான் என்று பியர்஦்ரானஸ்
 = பிரியதரிசனனிடம் ஆற்யாஹி = சொல்வாய்.

C கீரி = கிரி [குறை] இ. செ. பெ. எ. ஆர்யாஹி =
 ஆ + ர்யா [தெரிவி] லோட் மு. ஒ. டுஷ் = டுஷ் இ. பெ.
 பெ. எ. சின்தயான் = சின்த நிலை இ. செய்.
 பெ. எ.

D அதைக்கேட்டு முதலை வெட்கத்துடன் யோசிக்கத்தொடங்
 கியது.—ஐயோ ! முட்டாளான என்னுல் என்மன என்
 னம் தெரிவிக்கப்பட்டு விட்டதே ! ஆகையால் மீண்டும்
 இது நம்பிக்கை அடையுமாறு நம்பிக்கையுட்டுவோம்
 என்று (கிணைத்து) கூறியது: ‘நண்ப ! விளையாட்டுக்கா
 கவே உன் அபிப்பிராயம் பெறப்பட்டது. உனது இதயத்
 தால் அவனுக்கு என்ன பிரயோசனம் ? நீ விருந்தாளி
 யாகவே எனது விட்டுக்குவா. உனது அண்ணி ஆவலோ
 டிருக்கிறோன்’ என்று குரங்கு. ‘எ துஷ்டா ! போ.
 இப்போது நான் வரமாட்டேன். ஏனெனில்,

பசித்தவன் எந்தப்பாவத்தைத்தான் செய்யான் ? நலிந்த
 மனிதர் கருணையற்றவர்களாகின்றனர். நல்லவளே !
 கங்கத்தன் மீண்டும் கிணற்றுக்கு வரமாட்டான்
 என்று பிரியதரிசனனிடம் தெரிவி’ என்று.

முதலை அது எவ்வாறு என்று வி ன வ க் கு ர ங் கு
 கூறலானது :

A கஸ்தித்துபே ஗ஜ்஦த்தோ நாம மண்டகராஜ : பிதிவஸ்தி ஸ் |
 ஸ கடாசி஦் ஦ாயாடைருவேஜிதோத்ரघங்குதீபாஸ்வ நிஷ்காந்த : |
 அத தென சிந்தயம் — ‘யத்கஶ் தேஷ் ஦ாயாடாநா
 மயா பிதிவகார : கர்த்தவு : ? | உக்க ச ,

ஆபடி யெநாபகுதே யென ச ஹஸித் தஶாஸு விஷமாஸு |

அபகுத்ய தயோரும்யோ : புனராபி ஜாத் நர் மந்யே ’ || (17)
 ஏவ் சிந்தயந விலே பிவிஶந்த் குண்ஸர்பமயஶயது | த வஷ
 ஭ூயோத்ரய்சிந்தயது — ‘யதெந் தத் கூபே நீத்வா சகல-
 ஦ாயாடாநா உச்சேந் கரோமி | உக்க ச , —

ஶஞ்சுமியோஜயேச்சுஞ் வலினா வலவத்தரம் |

ஸ்வகார்ய யதோ ந ஸாத் காசித்பி஡ாத் தத்யே || (18)

ததா ச , —

ஶஞ்சுமுந்மூலயேத் பிராஜ : திச்சன் திச்சேந ஶஞ்சா |

வ்யதாகர சுக்கார்ய கரடகேநேவ கரடகம் || (19)

எவ் ஸ விமாவு வில்லார் ஗த்வா தமாதுதவான் —
 ‘எஹேஹி பியர்஦்ரான ! ஏஹி ! ’

B 17. யென=எவனுல் ஆபடி=ஆபத்துவேஜோயில் அபகுத்
 = அபசாரம் செய்யப்பட்டதோ, யென = எவ
 னுல் விஷமாஸு தஶாஸு = கஷ்டமான நிலைகளில்
 ஹஸித் = சிரிக்கப்பட்டதோ தயோ: உமயோ: அவ்
 விருவருக்கும் அபகுத்ய = அபகாரம் செய்து
 நர் = மனிதனை புனரதி = மீண்டும் ஜாத் பிறந்த
 வனுக மந்யே எண்ணுகிறேன்.

18. शत्रुभिः = एतीरीक्षेनात् शत्रुं = एतीरीये योजयेत्
 = चेरक्क वेण्णाटुम् बलिना = पलसालियोएट्
 बलवत्तरं = पलसालियेस चेरक्कवेण्णाटुम् स्वका
 र्याय = तन्कारीयत्तुक्काक तत्क्षये = अवर्क
 कलीनं अधीविल काचित् पीडा = ओरु कष्टामुम्
 न स्यात् = एरपटातु.

19. प्राजः = अरिवाली व्यथाकरं = तुन्पमविलाविक्
 गुम तीक्ष्णं = केाट्य शत्रुं एतीरीये तीक्ष्णेन
 शत्रुणा = केाट्य एतीरीमुलमेम कण्टकेन कण्टकम् इव
 = मुल्लीनुल मुल्लौ (एटुप्पतुपोल) सुखार्थाय
 = सक्तत्तुक्काक उन्मूलयेत् = (पिटुंक) अधीक्क
 वेण्णाटुम्.

C आस्त्वा=आ+स्त् [एरु] इ.वि. न. चिन्तयन्. प्रविशन्तं
 नि. देप. न. कृष्ण सर्पम् = कृष्णश्चासौ + सर्पः च
 [कर्म-] विलद्वारम् = विलस्य + द्वार [ष-त-]
 आहैतवान् = आ + है [अमृ] इ. चेय. देप. न.
 एहि = आ + इ [वा] लोट मु. ओ. अपकृतं = अप + कृ,
 हसितं = हस् = [सीरी] इ. चेप. देप. न. बलिना बलिन्
 शब्दः = ३-म. वेप. ओ.

कठेत 1

D ओरु किणर्नीलं कनकतक्तन्न एन्ऱु बेयरुग्गौल तवलौ
 यरचनं वसित्तु वन्तत्तु. अतु ओरुनालं उरविनरालं
 तुन्पुरुत्तप्पत्तुक किणर्नीलिरुन्त वालीयिनं मीतेन्न
 वेलीयेन्नियतु. पिण्णर अतु ‘एव्वारु अव्विनत्त
 वर्कनुक्कु नालं तीक्कुसेय्यलाम् ? एनेनीलं

अपत्तुवेलौयिल याराल अपकारन्त्तेय्यप्पत्तेतो
 कष्टात्तिलैकलील याराल किरीक्कप्पत्तेतो अव्विरुव
 रुक्कुम अपकारम चेय्तु मनीत्तन मरु प्रिन्प
 बेउक्किरुन एन्ऱु निळेक्किरेन.

इव्वारु योक्तित्तुक केण्णिरुक्कुम्पोतु बोन्तिल
 नामुकिन्न करुम पाम्पेपाल्लैक कन्नटतु. अव्वेतक
 कन्नटतुम मीन्नुम योक्तिक्कत तेऽताङ्कियतु. इन्तप
 पाम्पेप अंक्के किणर्त्तुक्कु अमृत्तुक्कु चेन्ऱु
 एन्तु उरविनर्कलौ ऎल्लाम अधीक्कलाम, एनेनीलं :

एतीरीक्षेनात् एतीरीयेयुम पलसालियोएट् अतिक पलम
 उल्लावलैयुम चेरक्कवेण्णाटुम. एनेनीलं अतन्
 अधीविल तन्तु कारीयत्तिरुक्कु ओरु तीक्कुम एरपटातु.
 अरिनुन, तुन्पुरुत्तुकिन्न केाट्य एतीरीयेक
 केाट्य एतीरीयेक मुलमाकवे, मुल्लौ मुल्लौल
 एटुप्पतु पोल सक्कमाक अधीक्कवेण्णाटुम.

इव्वारु एन्ऱनीप पुर्निम वासलिलपोय ‘वा, वा प्रिय
 तीरिचनेने ! वा !’ एन्ऱु अमृत्तत्तु.

तच्छुत्वा सर्पश्चिन्तयामास - “य एप मामाहृयति स
 स्वजातीयो न भवति। यतो नैषा सर्पवाणी। अन्येन
 केनापि सह मम मर्यलोके संधान नास्ति। तदत्रैव
 दुर्गे खितस्तावद्वेष्मि — कोऽयं भविष्यति। उक्तं च,-

यस्य न ज्ञायते शील न कुलं न च संश्रयः।
 न तेन संगतिं कुर्यादित्युवाच वृहस्पतिः ॥ (20)

कदाचित्कोऽपि मन्त्रवायोषविचतुरो वा मामाहृय बन्धने
 चिपति। अथवा कवित्पुरुषो वैरपाश्रित्य कस्यचिन्द-
 क्षणार्थे मामाहृयति !’ आह च - ‘भोः ! को
 भवान् ?’ स आह — ‘अहं गङ्गदत्तो नाम पण्ड
 काधिपतिस्त्वत्सकाशे मैत्र्यर्थमभ्यागतः ।’ तच्छुत्वा सर्प
 आह — ‘भोः ! अश्रद्धेयमेतत्, यत् तुणां वह्निना
 सह संगमः। उक्तं च,—

यो यस्य जायते वृद्धः स स्वप्रेति कथंचन ।
न तत्समीपमभ्येति, तत्किमेवं प्रजल्पसि ? ॥ (21)
गङ्गदत्त आह — ‘भोः ! सत्यमेतत् । सभाववैरी
त्वप्रसाकम्, परं परपरिभवात्प्राप्नोऽहं ते सकाशम् ।
उक्तं च, —

सर्वनाशे च संजाते प्राणानामपि संशये ।
अपि शत्रुं प्रणम्यापि रक्षेत् प्राणान्धनानि च’ ॥ (22)

सर्प आह — ‘कथय कस्मात्ते परिभवः ? ।’ स
आह — ‘दायादेभ्यः ।’ सोऽत्याह — ‘क त
आश्रयो वाप्यां कूपे तडागे हृदे वा ? तत्कथय स्वाश्रयम् ।’
तेनोक्तम् — ‘पाषाणचयनिबद्धे कूपे ।’ सर्प आह —
‘अहो, अपदा वयम्, तन्मास्ति तत्र मे प्रवेशः
प्रविष्टस्य च स्थानं नास्ति, यत्र स्थितस्तव दायादान्
व्यापादयामि, तद्दम्यताम् । उक्तं च, —

यच्छक्यं ग्रसितुं यस्य ग्रस्तं परिणमेच्च यत् ।
हितं च परिणामे यन् तदाध्यं भूतिमिच्छता’ ॥ (23)

B 20. यस्य = एवनुष्टैय शीलं न ज्ञायते = छायुक्तं
कम् अर्नियप्पत्तिवील्लैयेऽ कुलं न संश्रयः च न
[ज्ञायते] तेन सह = अवगेन्तुकूटं संगतिं न
कुर्यात् = चेत्रुतलं कूटातु इति वृहस्पतिः उवाच =
एनं त्रू पीरुलूल्पति कूरीयिरुक्किरुर्-

21. यः = एवज्ञं यस्य = एवनुक्तुं वृद्धः = केकालं
लत्तुक्तव्यात् जायते = आुक्तिन्ऱुनें सः =

अवज्ञं स्वप्रेति = कन्त्वीलुम् कूट तत्समीपं =
अवन्ऱुक्ते न अभ्येति = पोकमाट्टानं तत् =
आुक्तयालं किम् एवं प्रजल्पसि = एनीव्वातु
प्रित्तरूक्तिन्ऱुयं ?

22. सर्वं नाशे समुत्पन्ने = एल्लावर्त्तरुक्तुम् अमीव एरं
पट्टु, प्राणानाम् अपि = उयीरुक्तुम् संशये =
सन्तेकम् एरंपट्टपोतुम् शत्रुं प्रणम्य अपि =
एत्तीर्णय वज्ञानक्तियावतु प्राणान् = उयीरायुम्
धनानि = चेलवत्तत्तेतयुम् रक्षेत् = का कं क
वेण्णुम्.

23. यत् = एतु ग्रसितुं शक्यं = तिण्णनत्तक्तेतो
यत् ग्रस्तं = एतेतक्ते चाप्पिट्टालं परिणमेत् = चेर
णीक्तुमो परिणामे = चेरणीत्त वेळायिलं
यत् हितम् = एतु नन्मामयाकुमो. तत् = अतुवे
भूतिम् इच्छता = नन्मामवीरुम्पुपवान्नलं आयम् =
चाप्पिटत्तक्तेताम्.

C मण्डुकाधिपतिः = मण्डुकानाम् + अधिपतिः [ष-त-] ।
पाषाणानां + चयः [ष-त-] तेन + निबद्धः [त-त-] स्थित्वा
= स्था नील. इ. वी. ए. वृद्धः = हन् [केकाल] वीयनं
बेप. ए. ग्रसितुं = ग्रस् [वीमुक्तु, चाप्पिटु] ए.
वी. ए. इच्छता = इच्छन् नी. बेप. ए. ३-म वे. छ.
समुत्पन्न = सम् + उत् + पद् [उन्नटाकु] इ. चे
बेप. ए. शक्यम् = शक् इ. (मुटि) वीयनं, चे.
बेप. ए.

D अतेकं केटुप पाम्पु योक्तित्ततु — ‘यार् एन्जीन
अमृप्पतु ? इतु एन् इन्तेक्तसे चेसर्न्तत्तल्ल. एठेन
णीलं इतु पाम्पिन् कुराल्ल. वेत्रु त्रुवरोउम्
(एनक्तु) इव्वलक्किलं तेठाटर्पुक्किट्यातु आुक्तयालं

இங்கேயே பொந்துக்குள்ளிருந்தவாறே ‘யாராக இருக்கலாம்?’ என்பதை அறிவோம். அவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது.

எவ்வுடைய குணம், சூலம், இருப்பிடம் ஆகியவற் றையறிய முடியவில்லையோ அவனுடு சேரக்கூடாது என்று பிருஹஸ்பதி கூறியிருக்கிறார்.

இருவேளை மந்திரவாதி, அல்லது மூலிகை வைத்தியன் என்னையழைத்துக் கட்டிப்போடப்பார்க்கின்றனா? அல்லது யாராவது விரோதங்கொண்டு ஒருவருடைய உணவுக் காக என்னையழைக்கலாம்’ என்று என்னி ‘ஓ நீயார்?’ என்று கேட்டது. அது ‘நான் கங்கத்தன் என்னும் தவலோயரசன். நட்பினை விரும்பிஉன்னிடம் வந்திருக்கிறேன் என்று. அதனைக்கேட்டுப் பாம்பு ‘ஓ புற்கஞாக்கு நெருப்போடு சேர்க்கை என்பதை நம்புமுடியாதே! ஏனெனில் —

எவன் எவனுற் கொல்லப்படத் தக்கவனுகின்றன அவன் கனவிலும்கூட அவன் பக்கம் போகமாட்டான் எனவே ஏன் இவ்வாறு உள்ளுகின்றும்? என்று கங்கத்தன் ‘ஓ! இது உண்மைதான். ஸி எங்கஞாக்கு இயற்கையிலேயே எதிரிதான். ஆனால் (எனது) எதிரி களால் அவமானமுற்றே நான் உண்ணிடம் வந்திருக்கின்றேன். ஏனெனில்—

எல்லாவற்றுக்கும் அழிவேற்பட்டு, உயிருக்கே சந்தேக மான நிலையேற்பட்டவேளையில் எதிரியை வணங்கியா வது தனது பொருளையும் உயிரையும் காப்பாற்ற வேண்டும்.’ என்று

பாம்பு ‘சொல், யாரிடமிருந்து உனக்கு அவமான மேற்பட்டது?’ என்று வினவிற்று. அது, ‘இனத்தவர்களிட மிருந்து’ என்றது. பாம்பு ‘உனதிருப்பிடம் எங்கே? ஏரியிலா? கிணற்றிலா? தடாகத்திலா? உனது வசிப் பிடம் எங்கே? சொல்’ என்றது. தவலை ‘கற்களினுல் அமைக்கப்பட்ட கிணற்றில்’ என்றது. அப்போது

பாம்பு ‘ஐயோ! கால்களற்றவர் நாம் ஆகையால் நான் அங்கு நுழையமுடியாதே’ நுழைந்தாலும் எங்கு தங்கியிருந்து உன் இனத்தவரை யழிக்கலாமோ, அத்தகைய இடமும் கிடையாதே!’ ஆகையால் (ஸி) போய் விடு. (அவ்வாறே) கூறப்பட்டுள்ளது. —

நன்மையை விரும்புபவன் எதை விழுங்கமுடியுமோ, எது தின்றபின் சீரனிக்குமோ, எது, நன்மைபயக்குமோ, அதனையே சாப்பிடவேண்டும்’ என்றது.

A ஗ஜ்஦த் ஆஹ — ‘ஓ! ஸமாகஞ்ச த்வம்। அஹ சுखோபாயேன தத் தவ பிரவேஶ காரியிஷ்யாமி। ததா தத்ய மத்யே ஜலாந்த ரம்யதர் கோடரபஸ்தி। தத் தித்தஸ்த்வ லிலயா ஦ாயாடாந் வ்யாபாடியிஷ்யஸி।’ தச்஛ுத்வா ஸபோ வ்யாநி ந்தயது — ‘அஹ தாவ்த்பரிணத்வயா: கத்சித் கடாசித் முஷகமேக் பிராமோமி, தத்ஸுகாவஹோ ஜிவனோபாயோதயமனேன குலாஜாரேண மே ஦ர்ஶித:। தத்துவா தாந்மாடுகாந் மக்யாமி இதி। அத்வா ஸாத்திவத்முந்தயதே —

யோ ஹி பிராணபரிசீண: ஸஹாயபரிவர்ஜித:।

ஸ ஹி ஸர்வ சுகோபாயா: வृத்திமாச்சயேதூ஧: || (24)

எவ் விசிந்திய தமாஹ — ‘ஓ ஹி ஗ஜ்஦த் ஆஹ — ‘ஓ: பிரியர்த்தன, அஹ த்வா சுகோபாயேன தத் தேவ்யாமி, ஸ்஥ாந் ச ர்த்தியிஷ்யாமி। பர் த்வயாஸ்த்பரிஜனோ ர்த்தாயிஃ:, கேவல் யாநஹ் தவ ர்த்தியிஷ்யாமி, த எவ் மக்யாயाः’ இதி। ஸர்வ ஆஹ — ஸாங்பிரத் த்வம் மே மிதிவ் ஜாதம्, தத்வ

भेतव्यम् । तत्र वचनेन भक्षणीयाः ते दायादाः ।
एवमुक्त्वा विलान्निष्क्रम्य तपालिङ्गं च तेनैव सह
प्रस्थितः ।

B 24. यः = एवन् प्राण परिक्षीणः = आयुर्ल कुरुते तव अन्ने युम्, सहाय परीवर्जितः = उत्तरवियर्ह रवान्ने युम् इरुक्किऩ्ऱुतेन सः वृथः = अन्त अर्धिन् सर्व सुखोपायां = एल्लावीतत्त्विलुम् सकमान उपायमुला वृत्तिः = वाम्पक्काशय आरचयेत् = मेरकोलाला वेणुम्.

C परिणतवयाः = परिणं + वयः यस्य सः [बहु-] । रक्षणोयः भेतव्य, भक्षणीयः = वीयन्. चेस. बेप. ए. प्राणः + परिक्षीणः [सु-त-] । सहायेन + परिवर्जितः [त-त-] सह, समं, साकं, साधं आक्षयिन ऒरु बेपारुट्चेसार्थकां मुन्ऱुम् वेऱ्ऱरुममेच चेसार्थकेलाटुवरुम् उवत्वा = वय् [चेसाल] इ. वी. ए.

D कञ्कतत्त्वन् ‘ओ! नी वा! नान् सकमाक उन्नीन तुम्मे यस चेयवेन. मेलुम्, अतन् नुविल नीर मट्टत तिन् मेल अमुक्कि बेपान्तु तुन्नुलान्तु. अतिलिरुक तवारु नी वीलायाट्टाकवे (नन) इन्ततवार्कक्की अमुक्क कलाम् एन्ऱतु. अतीनक्केट्टुप पाम्पु योक्कित ततु—‘नानेव वयतु मुत्तिरन्तवन. किल समयम् कव्व टप्पटेटे ओर एलीयेप बेऱमुक्किन्ऱतु. कुलत्तुक्कुक केकालीवेक्कुम् इत्तवालीयिनुल सकमाक्क चैविक्कुम् वृम्मि काट्टप्पुकिन्ऱतु. आकेयाल अक्केपोप, तवालीक्कीक केकालवेम्. इव्वारु चेसाल्लप पट्टिरुपतु मुन्नमायेये—

एवन् आयुर्ल कुरुते तव अन्ने युम्, उत्तरवियर्ह रवान्ने युम् इरुक्किऩ्ऱुतेन, अन्त अर्धिन् एल्लावीतत्त्विलुम् सकमान उपायमुला वाम्पक्काशयिन्ये मेरकोलाला वेणुम्.

इव्वारु योक्कित अत्तवालीये नोक्कि ‘ओ कञ्कतत्त्वा! अप्पटियालुल नी मुन्नेचेल. नाम अक्केपोवेम्’ एन्ऱतु. कञ्कतत्त्वन् ‘ओ प्रीयतारिचन! नानुन्नीन्स चकमाक अक्कु कूट्टिच चेलवेन. इरुप्पिटत्तवायुम् काट्टुवेन. आलुल नी एन्तु परिवारांक्कीक काप्पार्म वेणुम्. नान् एवर्ऱरुक्काट्टुकिन्ऱेन्ने अवर्ऱरुयेत तिन्नालेणुम्.’ एन्ऱतु. पाम्पुम् ‘इप्पेतु’ नी एन्तु नन्नपानुक्किट्टाय! आक्केवाप्पप्पटवेण्टाम्! उन्तु चेसार्पट्टये उन्तु उरविनार्कक्कीत तिन्नालाम्’ एन्ऱतु कूरीप बेपान्तिलिरुक्कुतु वेणीयेयि अतीनत्तमुवि अत्तेन्ऱु बुरप्पट्टतु

A अथ कृपमासाद्यारघड्घटिकामार्गेण सर्पस्तेनात्मना सह स्वालयं नीतः । ततश्च गङ्गदत्तेन कृष्णसर्प कोटरे धृत्वा दर्शितास्ते दायादाः । ते च तेन शनैः शनैः भक्तिः । अथ मण्डुकाभावे सर्पणामिहितम् — ‘भद्र! निःशेषितास्ते रिपः । तत्प्रथन्तान्यन्मे किञ्चिद्भ्रोजनम्, यतोऽहं त्वयात्मानीतः’ । गङ्गदत्त आह — ‘भद्र! कृतं त्वया मित्रकृत्यम् । तत्सांप्रतमनेनैव घटिकायन्त्रमार्गेण गम्यताम्’ इति । सर्प आह — भो गङ्गदत्त! न सम्यग् अभिहितं त्वया । कथमहं तत्तवच्छामि? । मदीय विलदुर्गमन्येन रुद्धं भविष्यति । तस्माद् अवश्यस्य मे मण्डुकमेकैकं स्वर्गीयं प्रयच्छ! नोचेत् सर्वानपि भक्षयिष्यामि’ इति ।

B

C अरघृघटिका = (कप्पि) सक्करत्तिलुंगा सिरु
वाळी आसाव = आ + साद् [अटे] इ. वी. ए.
मण्डुकाभावे = मण्डुकानाम् + अभावः [ष-त-] धृत्वा=धृ
[ताङ्गु] इ. वी. ए. रुद्ध = रुध् [ठु] इ. चे.
बे. ए. भक्षयिष्यामि = भक्षय = लृ त. ओ.

D पिं किणर्ऱ्ऱयत्तन्तु सक्करत्तिल कट्टियिरुन्त वाळी
यिं वृव्यियाकप्प पाम्पु (तवैंगोयिऩ्ल) अमृत्ततुक्ष चेल
लप्पट्टतु. प्रिरु कंकत्तत्तन्पाम्प वैलोयिल वैवत्त
तुत्त तन्तु उर्वनिर्क्कोक्क कोट्टियतु. अन्तप्पाम्पु
अवैक्कोक्क मेल्ल मेल्लत्तिन्ऱु वैन्ततु. पिं तवैंकोक्क
(उन्ऱुम्) इल्लामर्पोक्कवे पाम्पु ‘ओ नन्पा ! उन्न
एत्तिरीक्कोक्क (एल्लाम्) मैक्कियिं अमृक्कप्पट्टु विट्टन्नर्
आक्कवे एनक्कु वैवै एत्तावत्तु उन्नव ता. एनेन्नील
उन्ऱुर्ऱुन्न नानींक्कु अमृत्तत्तु वरप्पट्टेन’ एन्न
रुत्त. कंकत्तत्तन्पा ! ओरु नन्पान्न चेय्य
वैन्ऱिय चेयल उन्ऱुर्ऱुचेय्यप्पट्टुविट्टतु. आक्क
याल इप्पोत्तु इत्तेसक्कराम वृव्यियाकप्प पोय्वारा
एन्ऱुत्त. अप्पोत्तु पाम्पु ‘कंकत्तत्ता ! उन्ऱुर्ऱु
क्करप्पट्टतु उन्ऱुम्मेये ! आयिन्म अन्कोक्क नान्न एवं
वारु चेल्लेवेन ? एन्तु बेरान्तुम वैलेऱुन्ऱुल
अपकारिक्कप्पट्टिरुक्कुम्. आक्कयाल उन्नीन्त्तत्तक्क
चेरन्त छुव्वेवांरै एनक्कुत्त ता. इल्लावीक्क एल
लावर्ऱ्ऱयुम तिन्ऱु विट्टेवेन’ एन्ऱुत्त.

A तच्छुत्वा गङ्गदत्तो व्याकुलमना व्यचिन्तयत् - ‘अहो-
क्षिमेत्तन्मया कृतं सर्पमानयता ? ! तद् यदि निषेघयिष्यामि
तत्सर्वानपि भवयिष्यति । अथवा युक्तमुज्यते —
योऽमित्वं कुरुते मित्वं वीर्याभ्यधिकमात्मनः ।
स करोति न सन्देहः स्वयं हि विषभक्षणम् ॥ (25)

तत्प्रयच्छाम्यस्यैकं प्रतिदिनं सुहृदम् । उक्तं च —

सर्वस्वापहरणे युक्तं शर्वं बुद्धियुता नराः ।
तोषयन्त्यलपदानेन वाडवं सागरो यथा ॥ (26)

यो दुर्बलोऽरानपि याच्यपानो
बलीयसा यच्छति नैव साम्ना ।
प्रयच्छते नैव च दर्शयमानं
खार्णं स चूर्णस्य पुनर्ददाति ॥ (27)

तथाच —

सर्वनाशो समुत्पन्ने अर्धं त्यजति परिणितः ।
अर्धेन कुरुते कार्यं, सर्वनाशो सुदुःसहः ॥ (28)

न स्वल्पस्य कृते भूरि नाशयेन्मतिमान्नः ।
एतदेव हि पारिणित्यं यत् स्वल्पाऽऽरि रक्षणम् ॥ (29)

एवं निश्चित्य नित्यमेकैकं तामादिशति । सोऽपि तं भक्ष-
यित्वा तस्य परोक्षेऽन्यानपि भक्षयति । अथवा साद्विद-
मुच्यते —

यथाहि मलिनैर्वस्त्रैः यत्र तत्रोपविश्यते ।
एवं चलितवित्तस्तु वित्तशेषं न रक्षति ॥ (30)

B 25. यः = एवं आत्मनः = तन्नैनक्ककाट्टिलुम्
वीर्याभ्यधिकं = पलम् कृत्य अमित्वं = एत्तिरीय
मित्वं = नन्पान्क करोति = चेयक्किन्ऱुत्तेन्न
सः = अवन् स्वयं = तान्क्कवे विष भक्षणं =
वीर्यमरुन्त्तुत्तैल करोति = चेयक्किन्ऱुन्न न सन्देहः
= सन्तेकमेयिल्लै.

26. बुद्धियुता: नराः = अर्थिवृन्णला मणीतारं सर्वस्व हरणे = एल्लावर्त्तरेयुम् अपकारीप्पत्तिलं युक्तं = एट्ट पट्ट शंतुं = एतीरीये, सागरः = कटलं चाटबं यथा = वटवामुकाकंकिणीये (मकिञ्चिप्पत्तेतप) वेपालं अल्पदानेन = चिरितेतकं केकाटुत्तेतोषयन्ति = मकिञ्चिप्पत्तारंकलं

27. यः दुर्बलः = एन्तप्पं पलवैनमाणवनं बलीयसा साम्ना = अतिकमं इन्नेमाधृ शूरी याच्यमानः अपि = इरक्कप्पत्तेपोत्तिलुम्, अणून् अपि = अन्नुवलावु वेपारुज्जायुम् न एव यच्छति = केकाटुकं किण्णुनील्लैयेया, दश्यमानं च = कन्नमुन्नेन काट्टप्पत्तुम् वेपारुज्जायुम् न प्रयच्छते = केकाटुकं कवील्लैयेया, सः = अवनं पुनः = मैन्नुम् (पीन्ननार) चूर्णस्य खारीं = शुरज्जन्त्तिनं वेपरु मलावै ददाति = केकाटुकं किण्णुनं.

28. परिडतः = अर्थिन्नं सर्वनाशो = एल्लावर्त्तरुक्कुम् अधीव समुत्पन्ने = एरपट्टिरुक्कुम्पेऋतु अर्धं = पातिये त्यजति = नीक्किवीटुवाणं. अर्धेन (मैत्र युन्णला) अरेरवासियिऩ्ऱलं कार्यं = कारीयत्तेत कुरुते = चेय्किण्ऱलं सर्वनाशः = एल्लावर्त्तरुक्कुम् (एरपट्टुम) अधीव सुदुःसहः = ताङ्क इयलात्ताम्.

29. मतिमान् नरः अर्थिवृन्णला मणीतनं स्वल्पस्य कृते = अर्पत्तिनं वेपारुट्टाक, भूरि = अति कृत्तेत न नाशयेत् = अधीक्कमाट्टानं स्वल्पात् = अर्पत्तिलिरुन्तु भूरिरक्षणं = वेपरीतेतकं कात्त तलाक्षिय एतत् एव = इ तु ता नं पारिडत्यं = अर्थिवृट्टमयाम्.

30. यथा = एप्पत्ति मलिनैः वस्त्रैः = अमुक्कटेन्त आटेक्कोटु यत् तत् = एवं वीट्टुत्ति लुम् (योक्कियामल) उपविश्यते = उट्कारुक्किण्णेमो एवं = इव्वारेव चलितवितः तु = चेल्वमिम्नंत वन्नुम् (चेल्वत्तिर वेपरुम्पकुति यिम्नंतवल अम्) वित्तशेषं = मिक्कुक्किच्चेल्वत्तेत न रक्षति = काक्कमाट्टानं.

C निषेधायिष्यामि = नि + सिध् [प्रिहल्लिण] [ठु] लृद् त. छ. विषस्य + भक्षणम् [ष-त-] सर्वं स्वहरणे = सर्वं च तत् स्वं च [कर्म-] सर्वस्वस्य + हरणे [ष-त-] युक्त=युज् [छोर] इ. च.प.न. बुद्ध्या+युताः [त-त]

अल्पस्य + दानेन [ष-त-]। बलीयसा = बलीयस् शब्दः सकारान्तः। बलीयान्, बलीयांसौ, बलीयांसः॥ साम्ना = सामन्शब्दः ३-म् वेल. छ. सर्वनाशे समुत्पन्ने चतिचप्तयि. चलित वित्तः = चलितं + वित्त यस्य सः [बहु-] वित्तशेषं = वित्तस्य + शेष [ष-त-]। खारी = ओरु वक्के अलावै.

D अतेक्केट्टुकं कंकतत्तेतनं कलंकिय मन्त्तिन्नतायं योक्किक्कत्तेक्काटक्किऱ्ऱु— ‘झ्येयो! पाम्पेपकं कूट्टि वन्त एन्ऱलं एन्ऱनं कारीयम् चेय्यप्पत्तुविट्टतु! नाऩं मरुप्पेणुकिलं एल्लावर्त्तरेयुम् तिण्णुविट्टमे�!

तन्नैन्नक्काट्टिलुम् अतिकपलम् वायन्त एतीरीये एवनं नन्नप्पानुक्किक्केकाळंकिण्णुलेऽ, अवनं ताऩुक विषत्तेतदेये कुछक्किण्णुनं एन्पत्तिर चन्तेक मेयिल्लै.

आकेयालं नालं तेऽरुम् ऒव्विवारु नन्नप्पैन्नक केकाटुप्पोम्. वटवामुकाक्किणीये (चिरिता चिराक्केकाटुत्तेत तिरुप्पत्तिप्पत्तुत्तुवतु) पोलं अर्थिवृट्टमयामनीतर, एल्ला

வற்றையும் கவரவிரும்பும் எதிரியைச் சிறிது (பொருள்) கொடுத்தே திருப்திப்படுத்துவார்.

எவன் இன் மொழி கூறி இரந்தபோதும் அனுவானவு பொருளைத்தானும் கொடுக்காதிருக்கின்றன, (கண் முன்னே) காட்டப்படும் பொருளையும் கொடுக்காதிருக்கின்றன, அவனே பின்னர் (அதே பொருளைப்) பெருமளவாகக் கொடுப்பான்.

‘எல்லாவற்றுக்கும் அழிவு ஏற்பட்டிருக்கும் போது அறிஞன் பாதியை நீக்கிவிடுவான். (மீதியுள்ள) பாதியினுற் காரியத்தை நிறைவேற்றுவான். எல்லாமே அழிவுறின் தாங்க இயலாது !

அறிவுள்ளமனிதன் சிறு லாபத்துக்காக அதிக பொருளை நாசமாக்க மாட்டான். சிறியதிலிருந்து பெரியதைக் காத்தலே அறிவுடைமையாம்.

என்று நிச்சயித்து நாடோறும் ஒவ்வொரு தவளையை அதற்குக் காட்டிவந்தது. பாம்பும் அதனைத்தின்றுவிட்டு கண்காணுத இடத்தில் மற்றவற்றையும் தின்றவருகின்றது

அழுக்கடைந்த ஆடையுடன் எல்லா இடத்திலும் (யோசியாது) அமர்வதுபோல், செல்வமிழந்தவன் மீதியாயுள்ள செல்வத்தையும் காப்பாற்ற மாட்டான்.

A அதான்யதினே தெனாபரானு பரங்குகானு மக்கியித்வா ஗ஜ்஦த்சஸுதோ யமுனாத்தோ மகிதிஃ। த மக்கிதிஂ ஜாத்வா ஗ஜ்஦த்சஸார-
ஸ்வரேண ஧ித்தியிதி பிர்லாப்பர: கர்த்திசி஦பி ந விரராம !
தத: ஸ்வப்ந்யாமிஹித: —

க்கிஂ க்ரந்தி? டுராக்ந்த! ஸ்வப்ந்த்தியகாரக!

ஸ்வப்ந்த்தியகாரக ஜாதே கோ நஸ்தாதா மகிஷ்யதி || (31)

தद்யாபி விசிந்தியாமாத்மனோ நிஷ்கமणம् , அஸ வாரோபாயঁ
চ'। அथ ஗ஞ்சிதா காலேன ஸகலமபி கவலித் பரங்கு
குலம् । கேவலமேகோ ஗ஜ்஦த்சஸ்திஷ்டு । தத: பிரியர்஦்ஶனேன
மகிணிதம् — ‘ மோ ஗ஜ்஦த்த ! ஬ுமுக்கிதோஹம् । நிஃ
ஶேபிதா: ஸர்வ பரங்குகா: தட்டியதாம் மே கிஂசி஦் மோஜனம्,
யதோஹ் த்வயாதாநித: । ஸ ஆஹ — மோ மித! ந
த்வயாத விஷயே மயாவதிதே காபி சிந்தா கார்யா ; தயதி
மா ப்ரேபயஸி ததோஹ்யகுபத்தானபி பரங்குகாந் விஶாஸ்தாநா
யாமி’ । ஸ ஆஹ — ‘ மம தாவது த்வம் அம்஭ாத்யோ
ஆதுதானே । தயதேவ் கரோபி தத்ஸாந்த பிடுதானே மஹஸி-
ததேவ் கியதம्’ இதி । ஸோஹி தடாகர்யார஘ங்குதிகா
மாஶித்ய விவி஧தேவதோபகல்பித பூஜோப்சாயிதத்தஸா த்குபாத்
விநிஷ்காந்த: । பிரியர்஦்ஶனோஹி தடாகர்யார஘ங்குதிகா
ப்ரதீக்ஷமாண: திஷ்டு ॥

B 31. டுராக்ந்த = கெட்ட எண்ணம் கொண்டவனே !
ஸ்வ க்ஷய காரக ! தன் இனத்தின் அழிவைச்
செய்தவனே ! க்கிஂ க்ரந்தி = ஏன் அழுகின்றாய் ?
ஸ்வப்ந்த்திய = தன்னினத்துக்கே க்ஷயே ஜாதே — அழிவு
ஏற்பட்டிருக்கும் போது ந : = எங்களுக்கு க : =
யார் ஜாதா = ரக்கங்கு மகிஷ்யதி = ஆவான் ?

C விரராம = வி+ரம [ஓய்வடை] லிட் ப. ஓ. க்ரந்தி
= க்ரந்து = [அழு] ல. மு. ஓ. ஸ்வக்ஷய+பக்ஷ : । ஸ்வப்
க்ஷய + க்ஷய : [ப-த-] । ஸ்வப்ந்த்தியகாரக ஜாதே இதி ॥ க்ஷயே
ஜாதே = சதிசபதமி, ஜாதா = ஜாது ஶ஬்஦ : । 1-ம் வெ. ஓ.

ப்ரேயசி = பிரேய [அனுப்பு] லட் மு. ஒ. விவி ஧
देवताभ्यः + उपकल्पिताः पूजाः तासि : + उपचारितः
[त्-त्-] प्रतिश्वसाणः = प्रति + ईश् [எதிர்பார்] நி.
பெ. எ. (ஆத்மனே பத) पितृस्थाने=पितुः + स्थानं
[ष-त-]

D பின் மறு நாள் மற்றைய தவணோகளைத்தின்றுவிட்டு, கங்கதத் தனின் மைந்தனை யமுனைத்ததனையும் தின்றுவிட்டது. அதனையறிந்த கங்கதத்தன் உரத்தகுரலில் ‘ஐயோ! சீ, சீ,’ எனப் புலம்பிக் கொண்டு ஒருவாரூரினும் ஓய் வடையவில்லை. பின் மனைவியினால் (பின் வருமாறு) கூறப் பட்டது.

‘கெட்டவனே ! தன்னினத்தவரின் அழிவைச்செய்த வனே ! ஏன் அழுகின்றாய் ? இனமே அழிந்தன் பின் யார் எங்களைக் காப்பாற்றுவர் ?’

ஆகையால் இப்போதாவது வெளியேற நினைப்பாய். இதனைக் கொல்லும் உபாயத்தையும் யோசி என்றது. பின் காலஞ்செல்லப் பாம்பு தவணோயெல்லாம் விழுங்கி விட்டது. கங்கதத்தன் மட்டுமே (மிஞ்சி) உள்ளது. பின் னர் பிரியதரிசனன் ‘ஓ கங்கதத்தா ! பசியினாற் பிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றேன் ! எல்லாத்தவணோகளும் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. எனக்கு ஏதாவது உணவு தா, எனெனில் உன்னுலேயே நான் இங்கு அழைத்துவரப்பட்டேன்’ என்றது. தவணோ ‘ஓ மித்திரா ! நானிருக்கும்போது நீ இவ்விஷயத்தில் ஒரு யோசனையும் செய்யாதே ! நீ என்னை அனுப்பினால் நான் வேறு கிணறுகளிலிருக்கும் தவணோகளையும் நம்பிக்கையுட்டி அழைத்து வருவேன்’ என்றது. அது (பாம்பு) ‘நீ எனக்குச் சகோதரன் மாதிரி. ஆகையால் (உன்னை) சாப்பிடக்கூடாது.. நீ கூறியபடி செய் வாயானால் தந்தைபோல் ஆவாய். அப்படியே செய்க’ என்

நது. அத்தவளையும் அதனைக்கேட்டு வாளியின் மூலம் ஏறி பல தேவதைகளையும் தோத்தரித்துக் கொண்டே அக் கிணற்றிலிருந்து வெளியேறியது. பிரியதரிசனனும் அது வருமென்ற ஆசையோடு அங்கிருந்தவாறே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

A அथ चिरादनागते गङ्गदत्ते प्रियदर्शनोऽन्यकोटरनिवा
सिनीं गोधामुवाच - ‘भद्र ! क्रियतां स्तोकं साहाय्यम् ।
यतश्चिरपरिचितस्ते गङ्गदत्तः, तद्रत्वा तत्सकाशं कुतचि
ञ्जलाशयेऽन्विष्य पम सन्देशं कथय । येनागम्यतम्
एकाकिनापि भवता द्रुतरम्, यद्यन्ये मण्डका नागच्छ-
न्ति । अहं त्वया विना नात्रवस्तुं शक्नोमि । तथा यद्यहं
तव विरुद्धम् आचरामि तत्सुकृतमन्तरे मया विघ्नम्’ ।
गोधापि तद्वचनादङ्गदत्तं द्रुतरमन्विष्याह — ‘भद्र !
गङ्गदत्त ! स तव सुहृत्प्रियदर्शनस्तव यागं समीक्षमाण
स्तिष्ठति । तच्छीत्रपागम्यताम् । अपरं च, — तेन तव
विरुद्धकरणे सुकृतमन्तरे धृतम् ! तच्चिःशङ्केनमनमा
सपागम्यताम्’ । तदाकरण्य गङ्गदत्त आह —

बुभुक्षितः किं न करोति पा :

क्षीणा नरा निष्कर्णा भवन्ति ।

आख्याहि भद्रे प्रियदर्शनस्य

न गङ्गदत्तः पुनरेति कूपम् ॥

एवमुक्त्वा स तां विसर्जयामास ॥ तद्वो दुष्टजलचर ! अह
मपि गङ्गदत्त इव त्वदृहे न कथंचिदपि यास्यामि । तच्छु-
त्वा मகर आह — भो मित ! नैतद्युज्यते । सर्वथैव मे

कृतम्भतादोषमपनय मद्भूहागमनेन । अथवाऽत्राहमनशनात्
प्राणत्यागं तवोपरि करिष्यामि । वानर आह —
‘मृढ ! किमहं लम्बकर्णे मृखः ? यद् हष्टापायोऽपि
स्वयमेव तत्र गत्वात्मानं व्यापाद्यामि ? ।

आगतश्च गतश्चैव दृष्टा सिंहपराक्रमम् ।

अर्कर्णहृदयो मुखो यो गत्वा पुनरागतः ॥ (33)

मकर आह — ‘भद्र ! स को लम्बकर्णः ? ! कथं दृष्टा-
पायोपि मृतः ? तन्मे निवेद्यताम् ’। वानर आह —

B 32. 16 வது பாடலைப்பார்க்க.

33. अर्कणहृदयः = मूर्खः = कातुम् इत्यमुमर्त्र मुटन्
 आगतः = वन्तु सिंहपराक्रमं हृषी = चिङ्कत्तिन्
 पलत्तेतकं कज्जु गतः च = उचन्तुन् गत्वा =
 पोय्विट् एव रागतः = मैन्नुम् वन्तुतेऽ !

D பின்னர் நீண்டநேரமாகக் கங்கதத்தன் வராமற் போகவே பிரியதரிசனன் வேறு பொந்தில் வசிக்கின்ற முதலையை நோக்கி ‘நன்பா! சிறிது உதவிசெய்! கங்கதத்தன் உனக்கு நீண்டநாள் பழக்கப்பட்டவன். ஆகவே எங்கேயாவது போய் ஒரு நீர்ஸிலையில் தேடி எனது செய்தி

யினைத் தெரிவி. வேறு தவளைகள் வராவிடில் சீ தனித் தாவது வந்து சேர். நீ யின்றி நாளிங்கு வசிக்கமுடியாது. நானுனக்கு ஏதாவது தீங்கு செய்யேன். எனது புண் ணியத்தை நடுநிலையில் (மத்தியஸ்தமாக) வைப்பேன்' என்று கூறிற்று. முதலே அவ்வாறே விரைந்துசென்று கங்கதத்தீணத் தேடி "நண்பா! கங்கதத்தா! உண் நண்பன் பிரியதரிசனன் நீ வரும்வழியை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆகையால் விரைந்துவா" என்றது. மேலும் உணக்குக் கெடுதி நேருமானால் தன் புண் ணியத்தையெல்லாம் ஈடாக வைத்துள்ளது. ஆகவே பய மின்றி வருக" என்றது. அதைக் கேட்ட கங்கதத்தன் :

பசித்தவன் எப்பாபந்தான் செய்யான்? இனித்த மனிதர் கருணையற்றவராகின்றனர். நல்லவே! கங்கத்தன் கிணற்றுக்கு மீண்டும் வழமாட்டான். என்று பிரிய தரிசனிடம் கூறு” என்றது.

இவ்வாறு கூறித் தவணை அம் முதலீலையே அனுப்பியது. ஆகையால் ஒ! கெட்டமுதலையே, எவ்வாரூபினும் கங்கத்த தலைப்போல் நானும் உன் வீட்டுக்கு வரமாட்டேன்” என்றது. அதைக்கேட்ட முதலீ “ஓ நண்ப ! இது தக்கதல்ல என் வீட்டுக்கு நீ வருவதால் ஏனக்கேற்பட்ட செய்நன்றி கொன்ற குற்றத்தை நிக்குவாய். இல்லாவிடில் நான் இங்கேயே உண்ணு விரதமிருந்து உயிர்விட்டு விடுவேன்” என்றது. குரங்கு “எ முட்டாளே ! நான் ஷ்ம்பகர்ணன் போல் முடனு ? ஆபத்தைக் கண்டபின் ஜும் நானுக்கவே அங்குவந்து என்னைக் கொல்வேனை ?

காதும் இதயமுமற்ற முட்டாள் வந்து பொன்னு
மீண்டும் போய்வந்ததே !’ என்றது.

அப்போது முதலை ‘நண்பா ! யார் அந்த லம்பகர்ணன்? ஆபத்தை நேசில் பார்த்தபின்னும் எவ்வாறு இறந்தது அதனைக் கூறு’ என்றது. குரங்கு கூறத்தொடங்கிறது:

कथा २

A कस्मिंश्चिद्गनोदेशे करालकेसरोनाम सिंहः प्रतिवसतिस्म । तस्य च धूसरको नाम शृगालः सदैवानुयायी परिचार-कोऽस्ति । अथ कदाचित् तस्य हस्तिना सह युध्यमानस्य शरिरे गुरुतराः प्रहाराः संजाताः । यैः पदमेकमपि चलितुं न शक्नोति । तस्याचलनाच्च धूसरकः कुत्ताम कण्ठो दौर्बल्यं गतोऽन्यसिन्हाहनि तपवोचत् — ‘स्वामिन् ! बुभुक्षया पीडितोऽहं, पदात्पदमपि चलितुं न शक्नोमि, तत्कथं ते शुश्रूषां करोमि ? । सिंह आह — ‘भोः ! गच्छ । अन्वेष्य किंचित्सत्वं, येनेमामवस्थां गतोऽपि व्यापादयामि’ । तदाकर्ण्य शृगालोऽन्वेषयन् कंचित् समीपवर्तिनं ग्रामपासादितवान् । तत्र लंबकरणी नाम गर्दभस्तडागोपान्ते प्रविरलदूर्वाङ्कुरान् कुच्छादा-खादयन् दृष्टः । ततश्च समीपवर्तिना भूत्वा तेनाभिहितः — माम ! नमस्कारोऽयं मदीयः संभाव्यताम् ; चिरात् दृष्टोऽसि । तत्कथय किमेवं दुर्बलतां गतः’ । स आह — ‘भो भगिनीपुत्र ! किं कथयामि ? । रजकोऽतिनिर्देयोऽतिभारेण मां पीडयति । घासमुष्टिमपि न प्रयच्छति । केवलं दूर्वाङ्कुरान् धूलिमिश्रितान् भक्षयामि । तत्कुतो मे शरीरे पुष्टिः ? । शृगाल आह — ‘माम ! यद्येवं तदस्ति परकतसद्वशशष्पप्रायो नदीसनाथो रमणीय तरः प्रदेशः ; तत्रागत्य मया सह सुभाषित गोष्ठीसुखमनुभवं स्तिष्ठ’ ।

ക്രാന്റ് 2

D ஒரு காட்டுப்பிரதேசத்தில் கராளகேசரன் என்று பெயருள்ள சிங்கம் வாழ்ந்து வந்தது. அதற்குத் தூசரகன் என்னும் நரி எப்போதும் பின் தொடரும் சேவகனுக்கிருந்தது. பின் ஒருநாள் யானியோடு கூட யுத்தம் செய்கின்ற அச்சிங்கத்தின் உடலில் மிகப்பெரிய காயங்களேற்பட்டன. அதனால் ஓரடி கூட அசைய முடியவில்லை. அது நடக்கமுடியாமையால் தூசரகன் பசியினால் வாடிப் பலமிழுந்ததாய் ஒரு நாள் சிங்கத்தைநோக்கி “தலைவா”, பசியால் பிடிக்கப்பட்ட நான் ஓரடிகூட நகரச்சக்தியற்றவனுயிருக்கின்றேன். எவ்வாறு உனக்குச் சேவை செய்வேன்? என்றது. சிங்கம் ‘ஓ! நீ போ; ஏதாவது பிராணியைத்தேடு இந்திலையை அடைந்த போதிலும் நானதைக் கொல்வேன்’ என்றது. அதைக் கேட்ட நரி தேடியவாறே பக்கத்திலுள்ள ஓர் கிராமத்தை அடைந்தது. அங்கே ஒரு குளக்கரையில் லம்பகர்ணான் என்னும் கழுதை இடையிடையேயுள்ள அறுகம்புறக்களை கஷ்டத்தோடு மேய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டது. பின் பக்கத்திற் சென்று ‘மாமா எனது வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்; நெடுஞ்காலத்தின் பின் காணப்பட்டிருக்கி ரும்; ஏனிப்படி மெலிந்திருக்கிறுய்?’ என்றது. அது ‘ஓ மருமகனே, என் சொல்லுவேன்! இரக்கமற்ற இவ்வண

ஞன் அதிக பாரமேற்றி என்னைத் துண்புறுத்துகிறான். ஒரு பிடி புல்லைக்கூடத் தருகின்றனவில்லை. தூசியோடு கூடிய அறுகம் புல்லை மாத்திரம் மேய்கிறேன்; எவ்வாறு என்னுடம்பில் பலமேற்படும்? என்றது. நரி, 'மாமா அப்படியானால் மரகதம் போன்ற புற்கள் சிறைந்த ஓர் அழகிய பிரதேசம் நதிக்கரையிலுள்ளது. என்னேடு கூட அங்கே வந்து நல்ல சீதி மொழிகளைச் சம்பாஷித்துக் கொண்டு சுகமாக இருப்பாயாக' என்றது.

A லंககர्ण ஆஹ — ‘ மோ மகினிஸுத । யுக்முக்த ஭வ-
தா । பர வய ஗்ராஸ்யா: பஶவோ-ராய்சாரிணா: வ஧்யா: ;
தத்கிதென ஭வ்யப்ரदேஶேன ? । ஶர்஗ால ஆஹ — ‘ மாம !
மைவ் வட । மஞ்ஜப்ஜரபரிரக்ஷித: ஸ ஦ேஶ: । தநாஸ்தி
கத்யாநிதிபரசு தல ப்ரவேஶ: । பரமனைவ் ஦ோஷேண ஏக
கடர்஥ிதாஸ்த திஸோ ராஸ்஭்யோ-நாதா: ஸந்தி । தாஶ புடித-
மாபநா யௌவனாத்கடா இஂ மாஸூது: —

‘ யदி த்வமஸாக் ஸத்யோ மாதுலஸ்தா கிஞ்சி஦் பிராமாந்தர் ஗த்வा
த்ஸ்யோஃய் க்ஞ்சித்பதிமாநய் ’ । தத்ரே த்வமஹ் தல நயாமி ’ ।
அதே ஶர்஗ால வசனானி ஶ்ருத்வா காமபீடிதாஜ்ஞஸ்தம்வோசது —
‘ மந்து ! யதேவ தத்ரே மாவ யேநாகஞ்சாமி ’ । அதேவ ஸாத்வி஦
ஸுஜயதே —

நாஸ்த ந விஷ கிஞ்சி஦ேகாஂ முக்த்வா நித்திவிநிமு :
யஸ்யா : ஸஸ்ஜேந ஜிவ்யேத, பிரியேத ச வியோगத : || (34)
தத்வாச --

யாஸாஂ நாஸ்தி காம: ஸ்யாத், ஸஂங்஗ம் ஦ர்ஶன் வினா !
தாஸாஂ ஹ்கஸ்ங்஗ம் ப்ராப்ய யந்த்ரவதி கௌதுகம् || (35)

தத்யாஸ்தே ஶர்஗ாலேந ஸஹ ஸிஂහாஸ்திக்பா஗த: । ஸிஂஹாஸ்தி
வ்யதாகுலிதஸ்த் ஹஷ்டி யாவத்ஸஸ்திஷ்டதி, தாவ்ராஸம: பலாயிதுமாரங்பதவாந் । அதே தத்ஸ பலாயமாநஸ ஸிஹேந
தலப்ரஹரே ஦த்த: । ஸ ச மந்த்ரமாய்ய வ்யவஸாய ஹவ
வ்யர்த்தாஂ ஗த: ||

B 34. நித்திவிநிம் ஏகாஂ முக்த்வா = அழகிய பெண் ஒரு
வளைத்தவிர (இவ்வுலகில்) அஸ்த ந = அமிர்த
முமில்லை விஷ ந = விஷமும் இல்லை யஸ்யா : =
எந்தப் பெண்ணின் ஸஸ்ஜேந = தொடர்பால்
ஜிவ்யேத = வாழலாம், வியோகத : = பிரிவினால்
பிரியேத = இறக்கலாம்.

35. யாஸாஂ ஸஂங்஗ம ஦ர்ஶன் வினா = எவர்களின் தொடர்பு,
பாடுவை இன்றி நாஸ்தி = பெயரொன்றினாலேயே (கேட்டமாத்திரத்தே) காம: ஸ்யாத் =
காமமுண்டாகுமோ தாஸாஂ அத்தகைய பெண்களின் ஹ்கஸ்ங்஗ம் ப்ராப்ய = கட்பார்வையினைப்பெற்று
விட்டால் கௌதுக் = இன்பம். ந த்ரவதி = அழி
யாது (நிலைத்துவிடும்)

C பிராஸ்யா : = பிராஸ + பிரா : || மஞ்ஜப்ஜரேண + பரி ரக்ஷித
[த - த -] திஸ்த : = திவ ஶ஬்஦ : ஸ்த்ரிலிங்க : நித்ய வஹுவ
சநாத : । யௌவனேந + உத்கடா : [த - த -] । காமேந
+ பிரிதானி [த - த -] । காமபீடிதானி + அஜானே
யஸ ஸ : [வஹ -] । ஏக்கேந + கடர்஥ிதா : [த - த -]
10

D ஸம்பகர்னானும் ‘ஏ மருமகனே ! உன்னால் தக்கதே கூறப்பட்டது. ஆனால் நாங்கள் சிராமத்தில் வாழும் பிராணிகள். வனவிலங்குகளால் கொல்லப்படத்தக்கவை ஆகையால் அந்த அழகிய இடத்தால் யாது பயன்?’ என்றது. ‘மாமா அப்படிச்சொல்லாதீர் ! அப்பிரதேசம் என்கைகளாற் காக்கப்படுகின்றது. வேறு யாரும் அங்கு நுழைய முடியாது. மேலும் இதே குற்றத்தினால், வன்னையில் துண்புற்ற மூன்று பெண்கழுதைகள் கணவன்ற றவைகளாய் அங்கு இருக்கின்றன. அவைகளும் புதியடைந்து வாஸிப் முறக்கேறியவைகளாய் என்னிடம் “நீ எங்களுக்கு உண்மையான மாமனுயிருந்தால் ஏதாலும் சிராமத்திற்குச் சென்று எங்களுக்குத்தக்க ஒரு கணவனையழைத்துவா” என்று கூறியுள்ளன. அதற்காகவே நானுன்னையழைக்கின்றேன்’ என்றது. பின்னர் நரியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் காமவசப்பட்டதாய் ‘நல்லவனே ! அவ்வாருயின் மூன்றால்போ; நானும் வருகின்றேன்’ என்றது. இவ்வாறு கூறப்படுவதும் உண்மையே—

அழகிய சிபண் ஜருவனைத்தவிர (இவ்வுகிள் வேறு) அபிர்தமுயில்லை. கிஷ்முமில்லை. ஏனெனில் இவளது சேர்க்கையால் சீவிக்கலாம். பிரிவினால் இறக்கலாம்.

மேறும் எவர்களின் தொடர்பு, பார்வையில்லாமல் பெயரைக் கேட்டதுமே காமமுண்டாகுமோ, அத்தகைய பெண்களின் கட்பார்வையிலைப் பெற்றுவிட்டால் இன்பம் நிலைபெற்றுவிடும்.

இவ்வாறு செய்ததும், நரியுடன் சிங்கத்தினருகிற் சென்றது. சிங்கமுடி துண்பப்பட்டவாறே அந்நரியைக் கண்டு எழுந்தபோது கழுதை ஓடலானது. பின் ஒடுகின்ற கழுதைக்குச் சிங்கத்தினால் அடி கொடுக்கப்பட்டது. அது வும் (அடியும்) அதிர்ச்சிமற்றவனின் முயற்சிபோல் வீணையிற்று.

A அதான்றே ஶ்ரால: கோபாவிஷ்டஸுவாச — ‘ஹோ ! கிமேவ்வி஧: ப்ரஹரஸ்தே ? யத்ரீமோऽபி தவ புரதோ வலா இஞ்சதி । தத்க஥் ஗ஜேந ஸஹ யுஷ்கரிஷ்யஸி ? । தத் வட்டே வலமு’ । அதே விலக்ஷ்மித் ஸிஹ ஆஹ—‘ஹோ ! கிமஹ் கரோமி ? । மயா ந க்ரம : ஸஜ்ஜிகுத ஆசித் । அந்யதா ஗ஜோऽபி மத்ரமாகாந்தோ ந இஞ்சதி’ । ஶ்ரால ஆஹ—‘அத்ராயேக்வார் தவாந்திகே தமானையாமி ! பர் த்வயா ஸஜ்ஜிதக்ரமேண ஸ்தாதவ்யம் । ஸிஹ ஆஹ—‘மாநா ! யோ மா வட்டை ப்ரத்யக்ஷம் ஗த : ஸ புன : க்ரத்மாகமிஷ்யதி ? தத்ந்யது கிமபி ஸ்தாமனிஷ்யதாம்’ । ஶ்ரால ஆஹ—‘கிம் தவானே வ்யாபாரேண ? । த்வம் கேஶல் ஸஜ்ஜிதக்ரம: திஷ்ட ! தத்தாநுஷ்டிதே ஶ்ராலோऽபி யாவாஸம் பார்வேண இஞ்சதி, தாவச்த்ரைவ ஸ்தானே சரநு வட்ட : ॥

B

C மக்கமாகாந்த: = மம + க்ரம: [ஷ-த-] தென + ஆகாந்த: [து-த-] ராஸமார்ண = ராஸமாத + மார்ண [ஷ-த-] சரந் = நி. பெ. எ. கோபாவிஷ: = கோபேந + ஆவிஷ: [து-த-] ஆவிஷ = ஆ + விஷ, விஷ: = வஶ [பார்] நி. செ. பெ. எ.

D இவ்வேளையில் நா கோபமுற்றநாய் அச்சிங்கத்தை நோக்கி ‘ஓ ! என்ன இது ? உன் மூன்னிலையில் கழுதையே (தப்பி) வேகமாக ஓடிவிட்டதே ! இவ்வாரு பின் என்வாறு யாளையோடு யுத்தம் செய்யப் போகின்றும் ? உன்னு கதரியத்தைக் கண்டு விட்டேன்’ என்றது. சிங்கம் வரட்டுச்சிரிப்புடன் ‘ஓ நான் என் செய்

வேண் ! (அதன்மேல்) பாய்வதற்குத் தயாராக இருக்க வில்லை. இல்லாவிடில் யானைகட என் பாய்ச்சலுக்குத் தப்பமுடியாது' என்றது. நரி 'இப்போதும் ஒரு முறை அதை (கழுதையை) உன் முன் அழைத்து வருகிறேன். பாய்வதற்குத் தயாராக இருக்கவேண்டும்' என்றது. சிங்கம் 'நன்ப ! எது என்னை நேரிலேயே கண்டு ஓடிப்போனதோ, அது மீண்டும் எவ்வாறு (இங்கு) வரும்?' ஆகையால் வேறு ஏதாவது பிராணியைத் தேடியழூத் துவர்' என்று கூறிற்று. நரி 'அதைப்பற்றி உனக் கென்ன ? நீ பாயத் தயாராகு' என்றது. அவ்வாறு செய்ததும், நரி கழுதை (போன) வழியே போனது. அப்போது அதேயிடத்தில் அது மேய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றது.

A அथ ஶृगालं द्वी रासमः प्राह — ‘ सो भगिनीसुत ! शोभनस्याने त्वयाह नीतः , द्राढ् मृत्युवशं गतः । तत् कथय किं तत्सत्वम् ? यस्यातिरौद्रवज्रसदृशकर प्रहारादहं मुक्तः ’ । तच्छ्रुत्वा प्रहसन् शृगाल आह — ‘ भद्र ! ராஸமீ த்வாமாயாந்த ஦்வீ ஸாஞ்சாராகமாலிங்கிது ஸமுதிதா , த்வ ச காதராந்த ! ஸா புந்நே ஶக்தா த்வ விநா ஷாதும ; தயா து நஶ்யத்தேவுலம்வநார்஥ ஹஸ்த : சிஸோ நாந்யகாரணே , தடாங்ச ! ஸா தவ குதே பியோ- பவேஶனோபவிஷா திஷ்டுதி । எதாக்குதி — ‘ यज्ञम्बकर्णो यदि मे भर्ता न भवति, तदहमगौ जले वा ग्रविशामि । न पुनस्तस्य वियोगं सोऽु शक्नोमि’ इति । तत् प्रसादं कृत्वा तत्रागम्यताम् । நோசேத தவ ஸ்ரீஹத்யா ஭விஷ்யதி । அபர் ஭गவாந்காமः கோபं தவோபரி கரிஷ்யதி । உக்கேச --

स्त्रीमुद्रां पकरध्वजस्य जयिनीं सर्वथिसंपत्करीं

ये मूढाः प्रविहाय यान्ति कुषियो मिश्याफलान्वेषणः ।
ते तेनैव निहत्य निर्दयतरं नग्नीकृता मुरिडताः
केचिद्रक्षपटीकृताश्च जडिलाः कापालिकाश्वापरे ॥ (36)

B 36. ये मूढाः = अरीविल्लातवर्कलं एवर्कलं
मकरध्वजस्य = मैनक्केकाष्टियोगान्नं मनं मत
नी नं जयिनीं = वेल्लुकिन्नरतुम् सर्वथिसं-
पत्करीं = सकल सम्पत्तुक्कलोत् तरुवतुमान
स्त्रीमुद्रां = बेणं ऎன्ऱ मुत्तिरायै विहाय =
नैक्किविट्टु यान्ति = चेलकिन्नरन्नरो ! अवर
कलं कुषियः = अरीवर्त्तवर्कलं मिश्याफला
न्वेषणः = वैग्नेन पलैनत् तेटुपवर्कलोयाम्.
ते = अवर्कलं तेनैव = अते मन्मतगैल निर्द
यतरं = इரक्कमेयिन्नरि निहत्य = ताक्कपपट्टु,
नग्नीकृताः = आउटयर्तवर्कलोकवुम्, मुरिडताः =
मेमाट्टैयटित्तवर्कलोकवुम् रक्षपटीकृताः =
कावियाटै य णीन् तवर् कला कवुम् केचित्
जडिलाः = चिलर् चटैवलोर्पपवर्कलोकवुम्
अपरे = चिलर् कापालिकाः = कपालम् एन्तियवर्क
लोकवुम् चेय्यपपट्टनार्. (मन्मतगै इव
வாறெல்லாம் புரிகின்றுன் என்பதாம்)

C द्राक् = अव्ययम् वज्रसदृशः + करप्रहारः [कर्म-]
नष्टः इ. च. च. च. च. च. सोऽु = सह = [तாங்கு .]
எ. வி. எ, விஹाय = அவ्यயम् நிஹत्य = நி + हन्
இ. வி. எ. குषियः = कुत्सिता + धीः येषां ते [वहु-] ।
मूढ = मुहू [मयங்கு] इ. च. च. च. च. च.

D பின் நரியைக் கண்டதும் கழுதை ‘ஓ மருமகனே ! நல்ல இடத்துக்கு உன்னால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன் ! விரைவாக மரண வாசலையடைந்தேன். அது என்ன மிருகம் ? சொல், மிக்கோபம் கொண்ட இட போன்ற அடியிலிருந்து தப்பிவிட்டேன்’ என்றது. நரி அதைக்கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே ‘மாமா ! அது ஒரு பெண் கழுதை. சீ வருவதைக் கண்ணுற்றதும் உன் கீாத தழுவுவதற்காகக் காதல் மீதாரப் பெற்று ஒடிவங் தது. நீயோவெனில் பயந்து ஓடி மறைந்து சிட்டாயே ! அது நீ யில்லையேல் வாழுச் சக்தியற்றது. ஒடுகின்ற உன் கீாப் பிடிப்பதற்காகவே கையை நீட்டியது. வேறு ஒரு காரணமுமில்லை. ஆகவே வருவாயாக ! அது உன் பொருட்டாக உண்ணுவிரத மிருக்கின்றது. அத்தோடு மட்டுமின்றி லம்பகர்ஜனன் எனக்குக் கணவனுகாவிடில் செஞ்சுப்பிலோ நீரிலோ விழுந்து விடுவேன்’ உன் பிரிவைத்தாங்க இயலாது’ என்றும் கூறுகின்றது. ஆகையால் அருள் புரிந்து அங்கு வர ! இல்லாவிடில் உனக்குப் பெண்ணைக் கொன்ற பாபமேற்படும். மேலும் மன்மத ஆம் உன் மீது கோபம் கொள்வான். ஏனெனில்—

அறிவற்ற எம் மூடர்கள் வெற்றியுள்ளதும், எல்லா வித நன்மைகளையும் தருகின்றதுமான பெண் என்ற மன்மதனின் அடையாளத்தை வேறு பலனை விரும் பியவர்களாய் வெறுக்கின்றனரோ, அவர்கள் அதே மன்மதனால் இரக்கமின்றித் தாக்கப்பட்டோராய் ஆடையற்று, மொட்டையடிக்கப்படுவர். காவியாடை யணிந்தவர்களாகவும், சடை வளர்ப்பவர்களாகவும், கபாலமேந்தியவர்களாகவும் ஆக்கப்படுவர். (இதற்கெல்லாம் மன்மதனின் கோபமே கால் என்பதாம்.)

A அथாஸௌ தட்சன ஶ்ரद்஧ேயதயாश್ರுத்வா ஭ூயோऽபி தென் ஸஹ பிஸித :। அதேவா ஸாத்வி஦முந்யதே —
ஜானநாபி நரே ஦ைவாத்பிரகரேதி வி஗ஹிதம् ।
கர்ம, கிஂ கச்சிசில்லோகே ஗ஹிதம் ரேசதே கதம् ॥ (37)

அதான்தரே ஸஜிதக்ரமேண ஸிஹேந ஸலம்பகணோ வ்யாபாடித :। தத்ஸ்த ஹ்த்வா ஶ்ராவல் ரக்கங் நிருப்பு ஸ்வயं ஸ்நாநார்஥ நர்வி ஗த :। ஶ்ராவலேநாபி லௌல்யோத்ஸுக்யாத் தஸ்யக்ரஷ்ணங்கு ஭க்ஷிதம् । அதான்தரே ஸிஹோ யாவத்ஸ்நாந்த்வா குத்தேவதாந்தீன : பிரத்பித்திபிது ஗ண : ஸமாயாதி தாவத்க்ரஷ்ணஹ்தயரஹிதோ ராஸமத்திடுதி । தஂ ஹ்த்வா கோபபரிதாத்மா ஸிஹ : ஶ்ராவலமாஹ — ‘பாப ! கிமி஦ம்நுநிதி கர்ம ஸமாச்சரிதம் । யது கர்ணஹ்தயர்஭க்தஙே— நாயமுஞ்சிடுதாம் நித : ? ।’ ஶ்ராவல : ஸவிநயமாஹ — ‘ஸ்வாமிந् ! மா மைவ் வட யத்க்ரஷ்ணஹ்தயரஹிதோऽய் ராஸம ஆசீத । தெனேஹாக்த்ய த்வாமவல்லோக்ய ஭ூயோப்யாகத : ’ । அத தட்சனே ஶ்ராவல் யத்தே ஸிஹஸ்தேநைவ ஸஹ தஂ விமஜ்ய நி : ஶங்கிதமநாஸ்த் மத்திவாந् । அதோऽஹ வ்ரவீமி — ஆகாதஶ ஗தஶைவ ” இதி ।

தந்மூர்஖ ! கபட்ட குதெ த்வயா , பர யுதிஷ்டிரேஷ ஸத்யவசனேந விநாஶிதம் । அதேவா ஸாத்வி஦முந்யதே —

ஸ்வார்஥முத்ஸுஜய யோ ஦ம்஭ி ஸத்ய சூதே ஸுபந்஧ி :। ஸ ஸ்வார்஥ாஷ்ஶயதே நூன் யுதிஷ்டிர இவாபர : || (38)
மகர ஆஹ — - கதமேதது । ஸ ஆஹ —

B 38. நர: = மனிதன் லோகே = உலகில் ஜானுஅபி = அறிந்து கொண்டே இவாத் = விதியினால் விரும்பித் தம் = இழிவான செயலை கரோதி = செய்கின்றுள்ள கச்சித் = யாருக்காவது ஗ர்ஹித் = பாபம் ரோசுதே கிம் = விருப்பமாக இருக்குமா?

39. சுமந்஧ி: = அறிவு குறைந்தவனுன் ய: ஦ம்஭ி = எந்த அப்பாவி ஸ்வார்஥முத்துஜய = தனது காரியத்தை விட்டு நடத்துதே = உண்மையைச் சொல்கின்றாலே ஸ: = அவன் அபர: யுதிஷ்டிர: இவ = வேறு யுதிஷ்டிரன்போல ஸ்வார்த்த = தன் காரியத்திலிருந்து அஶயதே = நழுவுகின்றுள்ள நூம் = உறுதி

C ஜானு=ஶா = [அறி] நி. பெ. எ. ரோசுதே = ரூத் [விரும்பு] லட் ப. ஒ. கர்ணஹார் = கர்ணாச ஹார்யா தயோ:ஸமாஹர: [ங்கார] குதா + ஦ேவதார்சனா யென ஸ: [வகு-]. பிரதிபித: + பிரத-ஏஜ: யென ஸ: [வகு-]. அஞ்சாடு யோஃய் = அஞ்சேயம். ஸஂசி மஜய = ஸ + சி + மஜ் [பிரி], உத்துஜய = உத் + ஸுஜ் [நீக்கு] இ. வி. எ. ஦ம்஭ி = ஦ம்ப: அஸ அஸ்தி இதி. ஦ம்஭ிந் ராஜ: 1-ம் வே. ஒ. அஶயதே = அஞ்ச [நழுவு] லட் ப. ஒ.

D பின் அது நம்பிக்கையோடு அவ் வார்த்தையைக்கேட்டு மீண்டும் அதனேடு கூடப்புறப்பட்டது. உண்மையே சொல்லப்படுகின்றது—

மனிதன் தெரிந்தபோதும் விதியினால் கெட்டகாரியத்தை செய்ய முற்படுகிறான். இவ்வுலகில் கீழான காரியத்தைச்செய்ய யாருக்காவது விருப்பமிருக்குமா?

இவ்வேலையில் தயாராகஇருந்த சிங்கத்தினால் லம்பகர்ணன் கொல்லப்பட்டது. பின்னர் அதனைக் கொன்றுவிட்டுக்

குளிப்பதற்காக ஆற்றுக்குச்சென்றது. நரியும் ஆசைகார னமாக அதன் காதுகளிரண்டையும் இதயத்தையும் தின்றுவிட்டது. இச்சமயத்தில் சிங்கம் குளித்துவிட்டுக் கடவுளை வணங்கிப் பிதிர்களுக்குத் தர்ப்பனம் செய்து விட்டு, வந்தபோது காதுகளும் இதயமுமற்ற கழுதையைக் கண்டது. அப்போது சிங்கம் கோபத்துடன் நரியை நோக்கி ‘ஆ பாவி! ஏன் தகாத இச்செயலைப் புரிந்தனீ! காதுகளையும் இதயத்தையும் தின்று எச்சிற்படுத்தி விட்டாயே!’ என்றது. அதனைக்கேட்டு நரி அடக்கமாக ‘தலை! அப்படிக் கூறவேண்டாம்! இது காதுகளுமிதயமுமற்ற கழுதையேதான். ஆகையினற்றுன் இங்கு வந்து (தங்களைக்) கண்டும்கூடத் திரும்பிவந்தது’ என்றது. பின் அந்த வார்த்தையை நம்பி, சிங்கம் அந்தநரியோடு கூடவே அதனைப்பகிர்ந்து சங்கேதமற்றாய்த் தின்றது. ஆகையால் நான் சொல்கிறேன். வந்துபோனது’ என்று. ஆகவே முட்டாளே! உன்னால் ஏமாற்றுச் செய்யப்பட்டது. ஆனால் யுதிஷ்டிரன்போல் உண்மையைமொழிந்து அழிக்கப்பட்டது. ஏனெனில்—

அறிவு குறைந்த எவன் தனது நன்மைத்தையை விட்டு விட்டு உண்மைபேசுகின்றாலே! அவன் வேறு யுதிஷ்டிரன் போல் தனது நன்மையிலிருந்து நீங்கிவிடுவான் என்றது.

முதலே அது எவ்வாறு என்று வி ன வ அது கூறிற்று—

க்஥ா 3

A கஸ்மிஶி஦்யிஷானே கும்஭கார : பிதிவஸதிஸ | ஸ கடா-
சிது ப்ரமாடாத அர்஧மந஘டகர்ப்பர்திச்ணாய்யோபரி மஹதாவேந
஧ாவந் பதித : | தத : கர்பகோட்யா பாடிதல்லாடோ
ஸுதிரப்ளாவிததநு : குத்தாடுத்தாய ஸ்வாஶய் ஗த : |
ததஶாப்யஸேவநாத ஸ ப்ரஹரஸ்தஸ் கராலதா ஗த :

कुच्छेण च नीरोगतां नीतः । अथ कदाचिद्बिभृत
 पीडिते देशे स कुम्भकारः चुत्कामकण्ठः कैश्चिद्राज
 सेवकैः सह देशान्तरं गत्वा कस्यापि राज्ञः सेवको
 वभूव । सोऽपि राजा तस्य ललाटे विकरालं प्रहारक्षतं दृष्ट्वा
 चिन्तयामास — ‘यद्वीरः पुरुषः कश्चिदयं, नूनं तेन
 ललाटपट्टे संमुखप्रहारः । अतस्ते संमानादिभिः सर्वेषां
 राजपुत्राणां मध्ये विशेषप्रसादेन पश्यति स्म । तेऽपि
 राजपुत्रास्तस्य कं प्रसादातिरेकं पश्यन्तः परमीर्ष्याधर्मं
 वहन्तो राजभयान्न किञ्चिद्बुद्धुः ।

C भग्न = भञ्ज् [ञ-ञ-] श्री. दिल्ली. ग्र. अर्ध + भग्नः। अर्धभग्नः + च + असो घटकर्परथै [कर्म-] तस्य + तीव्रांग्रे [ष-त-] कर्पर कोद्धा = कर्परस्य + कोटि: [ष-त-]। पाटिं + ललाटं यस्य सः [बहु-]। रुधिरेण + प्लाविता [तृ-त-] रुधिर प्लाविता + तनुः यस्य सः। उत्थाय = उत् + स्था [नमुन्तु न्तिल्] श्री. वी. ग्र. दुर्भिक्षेण + पीडिंतं [तृ-त-]। पश्यन्त : वर्हन्त : न्ति. दिल्ली. ग्र. राजभयात् = राज्ञः + भयं, तस्मात् [पं-त-]। देशान्तरं = अन्यः + देशः॥ प्रहारक्षतं प्रहारस्य + क्षतम् [ष-त-]।

கர்பர் = உடைந்து பாத்திரத்துண்டு,

ക്രി. 3

D ஓர் ஊரில் குயவனேருவன் வசித்து வந்தான். அவன் ஒருநாள் கவனமின்றி, மிகவிரைவாக ஒடும்போது அரைவாசி உடனட்ட ஒரு பாத்திரத்தின் கூர்மையான நுணி யின்மேல் வீழ்ந்தான். அதன் நுணியினால் நெற்றி பினாந்து இரத்தம் தோய்ந்த உடலோடு ஒருவாறு எழுந்து தன் னிருப்பிடத்தை அடைந்தான். பின் தக்கமருந்து போடா மையால் அப்புண் பயங்கரானில்லையை அடைந்தது. மிகவும் கஷ்டப்பட்டே அது மாற்றப்பட்டது. பின்ஒருநாள் அந்தேசம் பஞ்சத்தினாற் பிழக்கப்பட்டபோது, பசியினாற் கஷ்டமடைந்த அக்குயவன் சில ராஜசேவகர்களோடு வேறுதேசஞ்சென்று ஓர் அரசனிடம் சேவகனாகஇருந்தான். இவ்வாசனும் அவன் நெற்றியிலுள்ள கோரமான வடிவைக்கண்டு ‘இவன் ஒரு வீரபுருஷனாக இருக்கவேண்டும்.’ சிச்சயம் இவன் நேர்முகமாகங்கிண்றே நெற்றியிற்றிக் குப்பட்டிருக்கிறஞ்’ (என்றெண்ணி) ஆகையால் அவனை பரிசு முதலியவற்றால் எல்லா ராஜகுமாரர்களுக்குள்ளேயும் விசேடமாகக் கவனித்து வந்தான். அவ்வாசகுமாரர்களும் அவனுக்குச் செய்யப்படும் அதிகமான வெகு மானத்தை (உபசாரத்தை)க் கண்ணுற்று அதிகம்பொருமை கொண்டார்களாயினும், அரசனிடமுள்ள பயத்தினால் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

A अथान्यसिन्धनि तस्य भूपतेर्वारसंभावनायां क्रियमाणायां ,
विग्रहे समुपस्थिते , प्रकल्प्यमाणेषु गजेषु , सन्ध्य-
पाणेषु वाजिषु , योधेषु प्रगुणीक्रियमाणेषु , तेन भूमुजा
स कुम्भकारः प्रस्तावानुगतं पृष्ठः निर्जने — ‘भो राज
कुमार ! किं ते नाम ? काच जातिः ? । कम्भिन्संग्रामे
प्रहारोऽयं ते ललाटे लग्नः ? । स आह — ‘देव !

नायं शस्त्रप्रहारः । युधिष्ठिरमिधः कुलालोऽहं प्रकृत्या ।
मद्देहेऽनेकर्पराएयासन् । अथ कदाचिन्मद्यपानं कृत्वा
निर्गतः प्रधावन् कर्परोपरि पतितः । तस्य प्रहारविका-
रोऽयं मे ललाटे एवे विकरालतां गतः । तदाकरण्य
राजा सत्रीडमाह — ‘अहो ! वज्रितोऽहं राजपुत्रानु
कारिणाऽनेन कुलालेन, तद् दीयतां द्रागेतस्य चन्द्रार्घः ।
तथानुष्ठिते कुम्भकार आह — ‘मा मैवं कुरु, पश्य
मे रणे हस्तलाघवम् । राजा प्राह — ‘भोः ! सर्व
गुणप्रतिपन्नो भवान्, तथापि गम्यताम् । उक्तं च

शूरोसि कृतविद्योऽसि दर्शनीयोऽसि पुत्रक ! ।
यस्मिन्कुले त्वमुत्पन्नो गजास्त्र न हन्यते ॥ (39)

कुलाल आह — ‘कथमेतत् ?’ । राजा कथयति —

B 39 पुत्रक ! = गुम्नंताय शूर; अहित = शुराणुकाइरुक्किऱ्य
कृतविद्यः असि = कर्त्रवण्यमिरुक्किऱ्य
दर्शनीयः असि = पारंपपत्तरंकम्हकाणुकाइरुक्किऱ्य
आणुलं यस्मिन् कुले = एन्तकं कुलत्तिलं त्वं उत्पन्नः
= नी प्रिहन्तायेऽतत् = अन्तेऽगजाः = याज्ञी
काण्डान् न हन्यन्ते = केाल्लप्पटुवत्तिलैयेऽ

C चन्द्रार्घः = पातिपपीरे = कमुक्ततप्पिष्ठत्तु
वेवलीयेऽर्थृतलं एन्पतु बेपारुलं. कर्पर =
उत्तेन्तत् पाज्ञेत्तुन्तु ;

वीरसंभावनायां क्रियमाणायां प्राणीक्रियमाणेषु सत्ति
सप्तमी सर्वगुण संपन्नः = सर्वे च ते + गुणाः च [कर्म-]
तैः संपन्नः | त-त-

D मरुनाळां, युत्तमेन्पट्टिरुक्कुम्पेतु याज्ञीकाण्डान् तपा-
राक्की, कुतिरेकाण्डान् अणीविकुक्कप्पट्टु, वीरांक्कीनात् तेवीव
सेयंतु सम्पावली (उपचारम्) सेयंकिन्नर्वेलोत्तनीलं,
अवंवराचानुलं अक्कुपावलं तनीमेयिलं ‘तु राचकुमार !
उन्नेपेयरेण्णन ?’ चातियेण्णन ? एन्तप्पेपोरीलं इक्का-
यम् उन्नेनर्न्नीयिलं एर्पट्टत्तु ?’ एन्तरु विवेप्पप्प-
ताण्ड. अवाण्ड ‘अरचे� !’ इतु आयुत्तत्तालं एर्पट्टत्तल्ल.
आयर्न्कमयिलेये युतिष्ठिरेण्णन्तरु पेयरुलं लैयवाण्ड-
नाण्ड. एन्वैट्टिलं पल उत्तेन्तत् पात्तिरत्तुन्तुकाण्डाण्ड
इरुक्किन्नन. ओरुनाळां कुतित्ताविट्टु वेवलीये ओम्में
पेतु ओरु तदिमीत्तु विमुक्तुविट्टेण्ड. अत्तलेलेह-
पट्ट कायमेत्तित्तु. एन्नेनर्न्नीयिलं पयंकरामाकक्क काट-
कियलीक्किन्नन्तु.’ एन्ऱूण्ड. अतेतक्केट्टु अरचाण-
वेटक्कत्तेऽत्तु ‘अरचकुमाराण्डेपोलं तेऽर्त्तमुलं इक्क-
कुयवाणुलं एमार्त्तप्पट्टुविट्टेण्ड ! आयेक्यालं उत-
नेये कमुक्ततप्पिष्ठत्तु वेवलीयेऽर्थृत्तुकाण्डाण्ड
एन्तरु कूर्तिन्नेण्ड. अप्पेपोतु कुयवाण्ड ‘अप्पिष्ठिचेयं वेण्ड-
ताम्. पेपोरीलं एन्वेक्कवल्लमेयाप्प पारुक्काण्डाण्ड’ एन्ऱूण्ड.
अरचाण्ड ‘आहुला !’ नी एल्लाक्क कुणांकारुममेम-
त्तवाण्ड ! आनेलुम्प पोय्विट्टु. एन्वैनीलं—

कुम्नंताय ! कुराणुप्पिरुक्किन्नरुम्प ! कर्त्रवण्यकवम्, पारं
जेवक्किन्नियाणुकवम् इरुक्किन्नन्नी ! आनुलं नी प्रिहन्त-
कुलत्तिलं याज्ञीकाण्डाण्ड केाल्लप्पटुवत्तिलैयेऽ

कुयवाण्ड इत्तु एवंवारेण्णन्तु विवाव अरचाण्ड कुरुवाण्डाण्ड
एन्ऱूण्ड—

कथा ४

A कहिमंशिदुहेशे सिंहदम्पती प्रतिवसतः स्म ! अथ सिंही
पुत्रद्वयमजीजनत् । सिंहोऽपि नित्यमेव मृगान् व्यापाद्य सिंहै
ददाति । अथान्यसिन्धहनि तेन किमपि नासादितम् । बने
भ्रमतोऽपि तस्य रविरस्तं गतः । अथ तेन स्वगृहमा-
गच्छता शृगालशिशुः प्राप्तः । स च बालकोऽयमिति
अवधार्य यत्तेन दंष्ट्रान्तर्गतं कृत्वा सिंहै जीवन्तमेव सम-
र्पितवान् । ततः सिंहाऽभिहितम् — ‘भोः ! कान्त !
त्वयानीतं किञ्चिदसाकं भोजनम् ?’ सिंह आह —
‘प्रिये ! मयाद्यैनं शृगालशिशुं परित्यज्य न किञ्चित् सत्व
मासादितम्, स च मया बालकोऽयमिति मत्वा न व्यापा-
दितः’ विशेषात् स्वजातीयश्च । उक्तंच , —

स्त्रीविप्रलिङ्गबालेषु प्रहर्तव्यं न कर्हिचित् ।
प्राणत्यागेऽपि संजाते विश्वस्तेषु विशेषतः ॥ (40)

इदानीं त्वमेनं भक्षयित्वा पथ्यं कुरु , प्रभातेऽन्यत् किंचि-
दुपार्जयिष्यामि । सा प्राह - ‘भोः कान्त ! त्वया
बालकोऽयमिति विचिन्त्य न हतः , तत् कथमेनमहं
स्वोदरार्थे विनाशयामि ? । उक्तं च —

अकृत्यं नैव कर्तव्यं प्राणत्यागेऽपि संस्थिते ।
न च कृत्यं परित्याज्यमेषधर्मः सनातनः ॥ (41)

तस्मान्ममायं तृतीयः पुत्रो भविष्यति' । इत्येवमुद्द्वा-
तमपि स्वस्तनक्षीरेण पुष्टिमनयत् ।

B பிராண்த்யாரே ஸ்ஞாதை அபி = உயிர்போகும் நிலைவந்துற்றபோதிலும், ஸ்வீ விப்ர லிங்கி வாலேபு = பெண், பிராமணன், சந்தியாசி, குழந்தை ஆகியோரையும், விஶேஷதः = விசேடமாக, விஶ்வஸ்தேபு = நம் பிக்கையடைந்தோரையும், கர்ஹிசிது = ஒரு போதும் ந பிரத்வயம் = தாக்கக்கூடாது.

41. प्राणत्यागे संस्थितेऽपि = उयिर्पोकुम् नीलैवन्तु
 पोकुतुम्, अकृत्यं = चेष्यत्तकात्तते न एव
 कर्तव्यम् = चेष्यते कूटातु कृत्यं = चेष्य
 वेण्णत्यत्तते न परित्यज्यं = वीटवुम् कूटातु
 एषः सनातनः धर्मः = इतुते पழमेवायन्तु
 तरुममाम्

C दंपती = जाया च + पति: च = [द्वन्द्व] । पुवद्वयम् = पुवयोः + द्वयम् [प-त-] भ्रमतः = भ्रमत् शब्दः न्ति. उप. ए. मत्वा = मन् [नृज्ञिन] इ. वी. ए. स्त्रीच + विप्रः च + लिङ्गी च + बालः + च [द्वन्द्व-] । प्राणत्यागे संजाते = स्त्रीसप्तत्यागी. हतः = हन् [केकाल] इ. उक्त. उप. ए. विचिन्त्य = वि + चिन्त् [नृज्ञिन] इ. वी. ए.

ക്രിസ്തീയ കമ്മ്യൂണിറ്റി

D ஒரு பிரதேசத்தில் சிங்கத் தம்பதிகள் (ஆண்சிங்கமும் பெண் சிங்கமும்) வாழ்ந்துவந்தன. பெண் சிங்கம் இரண்டு ஆண்குட்டிகளைப் பெற்றது. ஆண்சிங்கமும் நாள் தோறும் மிருகங்களைக்கொன்று பெண் சிங்கத்துக்குக் கொடுத்து வந்தது. பின் ஒரு நாள் அதற்கு ஒரு பிரா ணியும் கிடைக்கவில்லை. அது காட்டிலேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் போதே சூரியனும் அஸ்தமித்து விட

தது. பின்பு அது தன் வீட்டிக்கு வரும்போது (வழியில்) நரிக்குட்டியொன்று அகப்பட்டது. ‘இது குட்டியாயிற்றே’ என்று எண்ணி முயற்சி செய்து பற்களி டையே கொனவிக்கொண்டுவந்து பெண் சிங்கத்திடம் உயிருடனேயே கொடுத்தது. பெண் சிங்கம் ‘ஓ நாதா! எங்களுக்கு உணவு ஏதாவது கொண்டுவந்திருக்கின்றுயா? என்று கேட்டது. ஆண்சிங்கம் ‘அன்பே! இன்று இந்த நரிக்குட்டியைத் தவிர வேறு ஒரு பிராணி யும் என்னுற் பிடிக்கப்படவில்லை. இது குட்டியாயிற்றே என்று விளைத்து இதனைக் கொல்லவில்லை. இதுவும் நம் மினத்தைச் சேர்ந்ததே!

உயிர் போகும் கிலைவந்த போதிலும், பெண், பிராமணன், சங்கியாசி, குழந்தை ஆகியோரையும், விசேஷமாக நம்பினவர்களையும் கொல்லக் கூடாது.

இப்போது நீ இதனைச் சாப்பிட்டுப் பத்தியம் செய்து கொள். காலையில் வேறு ஏதாவதொன்றைத் தேடுவோம்’ என்றது. அப்பெண் சிங்கம் ‘நாதா! இது சிறு குட்டி என்று விளைத்து உன்னால் கொல்லப்படவில்லை. அப்படியிருக்கையில் எவ்வாறு நான் இதனை என் வயிற்றுக் காக்க கொல்லுவேன்? ஏனெனில்,

உயிர்போகும் கிலையுற்றபோதும், செய்யத்தகாக காரியத்தைச் செய்யவே கூடாது. செய்யவேண்டியதை விடவும் கூடாது. இதுவே மிகப்பழமைவாய்ந்த (சனதன) தருமமாகும்.

ஆகவே இது எனக்கு மூன்றுவது புத்திரனுக் கிருக்கட்டும்’ என்று கொல்லி அதனையும் தன் முலைப்பாளி னால் போன்றது வந்தது.

A ஏவ் தே த்யோऽபி ஶிஶுः பரஸ்பரமஜ்ஞாதிவிஶோ:
एकाचारविहारा वाल्यसमयं निर्वाहयन्ति । अथ-
कदाचित् तत्र वने भ्रमन्नरण्यगजः समायातः । तं दृश्य-
तौ सिंहसुतौ द्वावपि कुपिताननौ तं प्रति प्रचलितौ यावत्
तावत्तेन सुगालसुतेनाभिहितम् — ‘अहो! गजोऽयं
युष्मत्कुलशब्दः, तन्म गन्तव्यमेतस्याभिमुखम्’ एवमुक्त्वा
गृहं प्रधावितः । तावपि ज्येष्ठवान्धवभज्ञानिरुत्साहतां
गतौ । अथवा साह्विदमुच्यते —

एकेनापि सुधीरेण सोत्साहेन रणं प्रति ।
सोत्साहं जायते मैन्यं, भग्ने भङ्गमवाप्नुयात् ॥ (42)
तथाच --

अत एव हि वाज्ञानि भूपा योधान् महावलान् ।
शूणन् वीरान् कृतोत्साहान्, वर्जयन्ति च कातरान् ॥ (43)

अथ तौ द्वावपि गृहं प्राप्य पितोरग्रतो विहसन्तौ ज्येष्ठश्रान्
चेष्टितमूचतुः — ‘यथाऽयं गजं दृश्य दूरतोऽपि नष्टः ।
सोऽपि तदाकर्ण्य कोपाविष्टमनाः प्रस्फुरिताघरपङ्गवस्ताग्र
लोचनस्तिशिखां श्रुकुटिकृत्वा तौ निर्भत्सयन् परुषतर
वचनान्युवाच ।

B 42. रणंप्रति = पோரைக் குறித்து सोत्साहेन =
உற்சாகமுள்ள ஸுதீரென = தைரியமுள்ள ஏகேன
அபி = ஒருவனுலேயே ஸैன्यं = சேலை ஸोத்ஸाह =

உற்சாகமுள்ளதாக ஜாயதே = ஆகின்றது மங்கே = உற்சாகமிழந்து சோர்வுற்றால் மக்ம் அவாஸ்யாத் = பங்கத்தையடையும்.

43. அத ஏவ = ஆகையினுலேயே ஭ூபா: = அரசர்கள் மஹாவலாந் = பலம் வாய்ந்தவர்களும், ஶராந் = சூரர்களும் வீராந் = வீரர்களும், குதோஸாஹாந் = உற்சாகமுள்ளவர்களுமான யோதாந் = போர் வீரர்களையே வாஜ்ஞதி = விரும்புகின்றனர். காதராந் ச = பயந்தவர்களை வர்ஜயதி = நீக்கிவிடுகின்றனர்.

C குபித் + ஆனந யா: : தீ = [வது-] ஜேபு: ச அஸீ + வாந்தவ: ச [கர்ம-] தஸ்ய மக்ம: [ஷ-த-]। ஜேபு ஭ாது: + செஷிதம் [ஷ-த-] பிஸ்ருரிதி: + அ஧ர பதுவ: யஸ ஸ: [வது-]। திய: : = நித்ய வதுவச்சதாந்த: = எப்போதும் பன்மையிலேயே வரும். [திய:, திந், திமி:, திம்ய:, திம்ய:, தியாண், திஷு என்றபடி] யுஸ்த்குலஶ்வு: = யுஸ்மாக் + குல் [ஷ-த-] யுஸ்மத் குலசு + ஶா: [ஷ-த-] பஷ்டராஷி ச தானி + வச்நானி ச [கர்ம-]।

D இவ்வாருக அந்த முன்று குட்டிகளும் ஒன்றுக்கொன்று சாதியை அறியாதவைகளாய், ஒரேவிதமான நடை, விளையாட்டுடன் கூடியவைகளாய் இளமைப்பருவத்தைக் கழித்தன. பின் ஒரு நாள் அந்தக்காட்டில் சுற்றித்திரிகின்ற யானை ஒன்று வந்துசேர்ந்தது. அதைக் கண்டதும் அச் சிங்கக்குட்டிகளிரண்டும் கோபமுற்றவைகளாய் அதை நோக்கி எப்போது ஓட ஆரம்பித்தனவோ, அப்போது அந்த நரிக்குட்டி ‘ஐயோ! இது யானை; உங்கள் குலத்தின் எதிரி. ஆகையால் அதன் முன் போகவேண்

டாம்’ இவ்வாறு கூறிக்கொண்டு வீட்டைநோக்கி ஓடியது. அவைகளும் மூத்தசகோதரனின் ஓட்டத்தால் உற்சாகமிழந்தன. இவ்வாறு கூறப்படுவதும் உண்மையே:

யுத்தத்தினைக் குறித்து உற்சாகமுள்ள ஒரு வீரனு லேயே சேனை உற்சாகம் கொள்ளும். (அவ்வீரன்) சோர்வடைவானுன்று சேனையும் உற்சாகமிழந்துவிடும்.

ஆகையினுற்றுஞ் அரசர்கள் பலம், வீரம், உற்சாகம் ஆகிய குணங்களுள்ள வீரர்களையே விரும்புகின்றனர். பயந்தவர்களை நீக்கிவிடுகின்றனர்.

பின் அவையிரண்டும் வீட்டையடைந்து பெற்றேரின் முன்னிலையில், சிரித்துக்கொண்டே மூத்தசகோதரனது செய்கையைப் பற்றிக் கூறின. ‘இது யானையைத் தூரத்தை லேயே கண்டதும் மறைந்து ஓடிவிட்டதே!’ என்றும் கூறின. அதுவும் (நரியும்) அதைக் கேட்டுக் கோபம் நிறைந்தமனத்தோடும் துடிக்கின்ற சிவந்த உதகுகளோடும், சிவந்த கண்களோடும், புருவத்தை நெரித்து அவைகளைப் பயமுறுத்திக் கொண்டே கடுமையான வார்த்தைகளைக் கூறிற்று.

A ததः ஸ்திவா ஏகநே நீத்வா பிவோथிதோऽஸௌ — ‘வத்ஸ! பைங்காசிச்சல்ப! மத்ரீயநஸுப்ராதரவேतௌ’ இதி! அதாஸௌ பி஭ுதகோபாவிஷ்டஸ்தமுஶாच — ‘கிமஹஸ் ஏதாஸ்யா ஶௌயேண ரூபேண வி஦்யாம்யாஸேந கௌஶலேந வா ஹீன: யேந மாஸுப-ஹஸதः?। தந்மயாவஶ்யமேதௌ வ்யாபாடநீயௌ! ’ தடாக்ரய ஸ்திவி தஸ்ய ஜிவிதமிச்சந்த்யந்திவிஹஸ் ப்ராஹ —

शूरोऽसि कृतविद्योऽसि दर्शनीयोऽसि पुत्रक ।
यस्मिन्कुले त्वमुत्पन्नो गजस्तव न हन्यते ॥ (45)

तत् सम्यक् श्रूणु — ‘वत्स ! त्वं शृगालसुतः कृपया
मया स्वस्तनक्षीरेण पुष्टिं नीतः, तद्यावदेतौ मत्पुत्रौ
शिशुत्वात् त्वां शृगालं न जानीतः । तावद् द्रुतरं
गत्वा स्व जातीयानां मध्ये मिलितो भव ; नोचेदाभ्यां
हतो मृत्युपथम् एष्यसि ।’ सोऽपि तद्वचनं श्रुत्वा
भयव्याकुलितमनाः शनैः शनैरुपसृत्य स्वजात्या मिलितः ।
तत् त्वमपि यावदेते गजपुत्रास्त्वां कुलालं न जानन्ति,
तावद् द्रुतरम् अपसर । नोचेदेतेषां सकाशाद्
विडम्बनां प्राप्य परिष्यसि । कुलालोऽपि तदाकरण्य
सत्वरं प्रणष्ठः । अतोऽहं व्रवीमि — ‘खार्थमुत्सृज्य
यो दम्भी ’ — इति । धिङ्मूख ! यत् त्वया स्त्रियोऽर्थ
एतत् कर्यम् अनुष्टातुमारब्धम् । न हि स्त्रीणां कथंचिद्
विश्वासमुपगच्छेत् । उक्तं च —

यदर्थे स्वकुलं त्यक्तं, जीवितार्थं च हारितम् ।
सा मां त्यजति निःस्नेहा , कः स्त्रीणां विश्वसेन्नरः ॥

मकर आह — कथमेतत् । वानर आह —

B 44. 39-म पाटालैपं पारंकक.

45. यदर्थे = एवं बोगुट्टु स्वकुलं = तन्तुलम्
त्यक्तं = विटप्पट्टतेऽरा, जीवितार्थं च = पात्रियम्
हारितं = इमकंपपट्टतेऽरा. सा = अवलं
निःस्नेहा = अनपिल्लातवलाय मां त्यजति =

एन्जै नैक्किलिट्टाळं कः नरः = एन्तमनीतं
ताऩ् स्त्रीणां = बेण्णकलीटम् विश्वसेत् = नम्
प्रिक्कै केालंवाण ?

C हीनः = हा = वीटु. इ. चे. बे. ए. इच्छन्ती =
नी. बे. ए. जिवितस्य + अर्ध [ष-त-] प्राप्य = प्र
+ आए [अटे] इ. वी. ए अनुष्टातं = अनु + श्वा
[कटैप्पीटि] ए. वी. ए. जानन्ति = श्वा = [अर्थ]
लट् प. प.

D एन्नर बेण्ण किंकत्तिऩुल तनीये अमृत्तुक्ष चेण्ऱु
नरी अर्निवरुत्तप्पट्टतु. ‘कुम्हन्ताय ! ओरुपोतुम्
इवेवारु पेशाते, इवेविराण्णुम् उन्तु चिर्य
कोकोतररक्कन्’ एन्ऱतु. अप्पेऋतु नरीक्कुट्टि अति
कम् कोपम् केान्नटताय अतनी नोक्कि “नाऩ्
इवेवक्कौक्क काट्टिलुम् पलत्तिऩुलो, अम्मिऩुलो,
कल्वियिऩुलो केट्टित्तनेत्ततालो कुरेन्तवलु ?
एन् इवेक्कन् एन्जैन्प परीक्किक्किन्ऱन ? औकेयाल
इवेवक्कौक्क कट्टायम् केाल्लप्पेऋक्किन्ऱेन ? एन्
रतु. अतेक्क केट्टु बेण्णकिंकम् अतु उयिरुटनी
रुप्पत्ते विरुम्पियताय तनक्कुलोये चिरित्तुक्क
केान्णु चेाल्लिऱ्ऱु:

“मकनें नै वीरन्ताऩ. कर्न्ऱवन्ताऩ ; अम्मुक्कूला
वन्ताऩ ! औयिनुम् नै ऎक्कुलत्तिल फिरन्तायो
अन्के यार्जै केाल्लप्पट्टिल्लै.

एन्वेव कवनमाक्क केळं कुम्हन्ताय नै नरीक्कुट्टि. इरक
कत्तिऩुल एन्तु मुलैप्पालिऩुल वलरक्कप्पट्टिरुक्कि
रुप. औकेयाल एन्तु कुट्टिक्कन् कुम्हन्तत्त तन्मेम
याल उन्जैन नरीयाक अर्नियिल्लै. अतर्न्कुल विरेन्तु
उन्ज सात्तियिनीन नउविल चेर्नन्तुविटु. इल्लाविटि
इवेक्काल केाल्लप्पट्टु मरणात्त अटेवाय !”

என்றது. அதுவும் அவ்வார்த்தையினைக் கேட்டு பயத்தினுற் கலங்கிய மனத்துடன் மெல்ல மெல்ல நழுவிச் சென்று தன் சாதியில் சேர்ந்தது. ஆகையினால் நீயும் எதுவரை இவ்வரச குமாரர்களால் குயவளென்று அறி யப்படவில்லையோ, அதற்குள் விரைந்துசென்றுவிடு. இல்லாவிட்டால் இவர்களிடமிருந்து அவமானத்தை அடைந்து இறப்பாய்” என்றான். குயவனும் கேட்டு விரைவாக ஒடிச மறைந்தான். ஆகையால் நான் சொல்லுகிறேன் தன் பொருளைவிட்டு எவன் — என்று.

ஓ! முட்டாளே, பெண்ணுக்காக இக்காரியம் செய்யத் தொடங்கின்றே ! ஒரு போதும் பெண்களிடம் நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனில்,

எவ்வார்க்காகச் சொந்தக்குலம் நீக்கப்பட்டதோ பாதி உயிரும் கொடுக்கப்பட்டதோ அவன் அன்பில்லாதவ னாய் என்னை விட்டு விட்டான். எந்த மனிதன்தான் பெண்களிடம் நம்பிக்கை கொள்வான் ?

முதலே ‘இது எவ்வாறு’ என்று கேட்கக் குரங்கு கூறத் தொடங்கியது.

க்஥ா 5

அசித் கஸ்மிஶி஦ியிஷானே கோபித்ராக்ஷனः । தस्य ச ஭ार्या பிராணेभ्योप्यतित्रियासीत् । ஸாபி பிரதி஦ிநं குடும்பேந ஸஹ கலஹ குர்வா ந விஶ்ராம்யதி । ஸோபித்ராக்ஷனः கலஹ மஸஹமானோ ஭ார்யாவத்ஸல்யாது ஸ்குடும்஬ं பரித்யஜய திராக்ஷனை ஸஹ விப்ரகஷ்ட ஦ேஶாந்தரஂ ஗த: । அத மஹாடவீப்யே திராக்ஷனை மிஹித: — ‘அர்யபுத ! துணா மா வா஧தே । தடு-க்கு காப்யந்வேபய’ । அதாஸௌ தங்கானந்தரஂ யாவது உடக்கு வூத்து விரைவாக வா஧ில்பதி , தங்காகாஶே வாஞ்

ஶृणोति ! தथाहि — ‘यदि ब्राह्मण ! त्वं सकीयजी-
वितस्यार्थं ददासि ततस्ते जीवति ब्राह्मणी’ । तच्छ्रुत्वा
ब्राह्मणेन शुचीभूय तिसृभिः वाचाभिः स्वजीवितार्थं दत्तम् ।
वाक्सममेव च ब्राह्मणी जीविता सा ! अथ तौ जलं पीत्वा
वनफलानि भक्षयित्वा गन्तुमारब्धौ । ततः क्रमेण कस्य
चिन्नगरस्य प्रदेशे पुष्पवाटिकां प्रविश्य ब्राह्मणो भार्याम्
अभिहितवान् — ‘भद्रे ! यावदहं भोजनं गृहीत्वा समा-
गच्छामि तावदल त्वया स्थातव्यम्’ इत्यमिधाय ब्राह्मणो
नगरमध्ये जगाम ।

B

C குர्वணா, அஸஹமானா = நி. பெ. எ. அர்வத = சா +
 ரம் = [தொடங்கு] இ. செ. பெ. எ. ஸ்வஜீவிதார்஥
 = ஸ்வஸ் + ஜீவித, ஸ்வஜீவிதஸ் — அர்஧ம் [ஷ-த-] ।
 வாக்ஸம் = வாசா + ஸமம் [த-த-] திஸृभிஃ = விஶஷ்வ:
 நித்ய வழுவநன் ஸ்ரீலிங்கः 3-ம் வே. [திஸ்வ: விஸ்வ:,
 திஸृமி:, திஸृभ्य: திஸृभ्य : திஸ்வாஂ திஸृபு] ।

க்஥ை 5

D ஒரு ஊரில் ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவனுடைய மனைவி உயிரிலும் மேலானவளாக இருந்தாள். அவனும் நான்தோறும் குடுப்பத்தினரோடு கலகம் செய்து கொண்டே ஓய்வடையாமலிருந்தாள். அப்பிராமணனும் சண்டையைப் பொறுக்காதவனும் மனைவியிடம் கொண்ட அன்பினால் தனது குடும்பத்தை விட்டு மனைவியோடு வெகு தூரத்திலுள்ள வேறு தேசத்திற்குப் போனான். பின் பெரிய காட்டின் நடுவில் பிராமணப் பெண் “அன்பரே!

நீர்விடாய் என்னை வாட்டுகிறது. ஆகையால் எங்காவது தண்ணீரைத் தேடுவீராக! என்றார். அவன் அவள் வார்த்தையின்படி எப்பொழுது தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பிவந்தானே, அப்போது அவள் இறந் திருப்பதைக் கண்டான். அதிக அன்பு காரணமாகக் கவலையடைந்து புலம்பினான். அப்போது ஆகாயத்தில் ‘ஓ பிராமணை! நீ உனது உயிரின் பாதியைக் கொடுப்பாயா னால் இப்பிராமணப் பெண் பிழைத்துக் கொள்ளுவாள்.’ என்னும் வார்த்தையைச் சொல்லியுடனேயே பிராமணப்பெண் உயிர்த்தெழுந் தாள். பின் அவர்கள் தண்ணீரைக் குடித்துக் காட்டி அன்னா பழங்களைத்தின்று செல்ல ஆரம்பித்தனர். பின் னர் கிரமமாக ஒரு நகர்ப் பிரதேசத்திலுள்ள பூந்தோட்டத்துள் நுழைந்து மலைவியை நோக்கி ‘அன்பே! நான் உணவு எடுத்துக்கொண்டு வரும் வரை நீ இங்கேயே இருப்பாயாக!’ என்று கூறி நகரின் நடுவே சென்றனன்.

A அथ தसां புष्पवाटिकायां பङ्गुरघट्ट खेलयन् दिव्यगिरा
गीतमुद्दिरति । तच्च श्रुत्वा कुसुमेषुणादितया ब्राह्मणया
तत्सकाशं गत्वाऽभिहितम् — ‘भद्र! यदि मां न कामयसे,
तन्मत्सक्ता स्त्रीहत्या तत्र भविष्यति’ । पङ्गुरब्रवीत् —
किं व्याधिग्रस्तेन मया करिष्यसि? साऽब्रवीत् — ‘किम-
नेनोक्तेन? ’ अवश्यं त्वया सह मया संगमः कर्तव्यः’ ।
तच्छ्रुत्वा स तथा कृतवान् । सुरतानन्तरं साब्रवीत् —
‘इतः प्रभृति यावज्जीवं मयात्मा भवेत दत्तः । इति
शात्वा भवानसामि: सहागच्छतु’ । सोऽब्रवीत् — ‘एव
मस्तु’ । अथ ब्राह्मणो भोजनं गृहीत्वा समागच्य तया

सह भोक्तमारव्यः । साऽब्रवीत् — ‘एष पङ्गुरुभुक्तिः,
तदेतस्यापि कियन्तमपि ग्रासं देहि’ इति । तथानुष्ठिते
ब्राह्मणयाभिहितम् —

‘भो ब्राह्मण ! सहायहीनस्त्वं यदा ग्रामान्तरं गच्छसि,
तदा मम वचनसहायोऽपि नास्ति । तदेनं पङ्गु गृही-
त्वा गच्छावः’ । सोऽब्रवीत् — ‘न शक्रोभ्यात्मान
पर्यात्मना वोदुम्, किं पुनरेन पङ्गुम्?’ । साऽब्र-
वीत् — ‘पेटाभ्यन्तरस्थमेनमहं नेष्यामि’ । अथ
तत्कृतकवचनव्यामोहितेन तेन प्रतिपन्नम् । तथानुष्ठि-
तेऽन्यस्मिन्दिने कूपोपकरणे विश्रान्तो ब्राह्मणस्तया च
पङ्गुपुरुषासन्तया संप्रेर्य कूपान्तः पातितः । सापि पङ्गु
गृहीत्वा कस्मिश्विन्नगरे प्रविष्टा ।

B

C दिव्यगिरा = दिव्या च+सा+रीः च [कर्म-] गीर् शब्दः
रेफान्तः 3-म् लै. छ. व्याधिना + ग्रस्तः [त-त-]
भोङ्गुम् = भुज् [चाप्पिटु] न. वी. न. । देहि = दा
[जकाटु] लोट् फ. छ. वोदुम् = वह् [ताङ्कु]
न. वी. न. कृतकवचनैः + व्यामोहितः [त-त-] ।
कूपोपकरणे = कूपस्य + उपकरणम् [ष-त-] । विश्रान्तः
= वि + श्रम् [इ॒ल॑प्पा॒रु] आसक्त = आ + सञ्च्
[कुपटु] इ. च. लै. न.

D அந்தப்பூர்தோட்டத்தில் ஒரு நொண்டி தன்னீர் இறைக்கும் இயந்திரத்தை இயக்கிக்கொண்டே இனிய குரலில் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். அதைக்கேட்டு மன் மதபாணங்களால் வருத்தப்பட்ட பிராமணப்பெண், அவனருகே சென்று “நல்லவனே! நீ என்னை விரும்பாவிட்டு என் தொடர்பாய், பெண்ணைக்கொன்ற பாவம் உனக்கேற்படும்” என்றார். முடவன் ‘வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்ட என்னேடு என்ன செய்யப்போகிறும்?’ என்றார். அவன் “இவ்வாறு கூறுவதால் பயனினா? கட்டாயம் உல்லேடு சேரவே வேண்டும்” என்றார். அதைக்கேட்டு அவன் அவ்வாறே செய்தான். அதன்பின் அவன் ‘இன்றுமுதற்கொண்டு உயிருள்ள வரை என்னை உனக்களிக்கின்றேன் என்பதை அறிந்து சியும் எங்களோடு வரவேண்டும்’ என்றார். அவன் ‘அவ்வாறே ஆகட்டும்’ என்றார். பின்னர் பிராமணன் உணவை எடுத்துக்கொண்டுவந்து அவளோடு உண்ண ஆரம்பித்தான். அவன் “இந்த முடவன் பசியுள்ளவனுயிருக்கிறுன். ஆகையால் இவனுக்கும் சிறிது உணவைக்கொடு” என்றார். அவ்வாறு செய்ததும் பிராமணப்பெண் “பிராமணனே! உதவியில்லாத நீ எப்போது வேறு கிராமத்துக்குப் போகின்றாயோ, அப்போது எனக்குப் பேசுக்க தீணியில்லை. ஆகையால் இந்த முடவனையும் அழைத்துச் செல்வோம்” என்றார். அப்பிராமணன் ‘நான் என்னையே தாங்கச் சக்தியற்றவன். ஆகவே இம் முடவனைக் கொண்டு செல்வானேன்?’ என்றார். அவன் ‘பெட்டியின் நடுவில் இருக்கின்ற இவனை நான் தூக்கிக் கொல்வேன்’ என்றார். பின் போலிப் பேச்சுகளால் ஏமாந்த பிராமணனால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாறு செய்யப்பட்டதும் மறுநாள் கிணற்றின் பக்கத்தில் இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்த பிராமணன், நொண்டி மீது காதல் கொண்ட பிராமணப் பெண்ணால் கிணற்றுக்குள் வீழ்த்தப்பட்டான். பின் அவன் நொண்டியை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு நகரத்திற்குள் நுழைந்தாள்.

A தत ஶுலகचௌர்க்கானிமित் ராஜபுரூபைரிதஸ்தோ அபஞ்ச-
ஸ்தந்தகதூ பேடா வீடா, வெடாத்திய ராஜாவே நீதி: |
ராஜா ச யாவத்தாமுட்டாடயதி, தாவச் சங்கு ஦ர்ஶி | தத:
சா ஬ாக்ஷி விலாப் குர்வதி ராஜபுரூபாநுப்பமேவ தவாகத
ராஜா பூடா — ‘கோ வூதாந்த:?’ இதி | ஸாக்வீத —
‘மமை ஭ர்த வ்யாधிவாதிதோ ஦ாயாடஸமூஹைருதேஜிதோ மதா
ஸ்நேஹங்குலிதமானஸயா ஶிரஸி குத்வா மத்வீயநங்ரமா-
நீதி: | தச்சுத்வா ராஜாக்வீத — ‘நாக்ஷி! த்வ மே
஭ாகிநி, பிராம்ஹாய் யூதித்வா ஭ர்த ஸஹ மோகாந் சுஜாநா
சுகேந திஷு’ இதி |

B

C ஶுலகசௌர்யஸ் + ரகா [ஷ-த-] ஶுலகசௌர்ய ரகாயா: +
நிமிச்தம் [ஷ-த-] | அமஞ்சி: = அமத் ஸங்க: 3-ம்
வே. ப. | உடையதி = திற லட் ப. ஒ. ஸ்நேஹ +
வ்யாகுலித் [ஷ-த-] ஸ்நேஹங்குலித் மானஸ் யஸா:
சா [ஷ-த-]

D அங்கே கப்பம் காவல் முதலியவற்றிற்காக இங்கும் அங்கும் சற்றுகின்ற அரச்சேவகர்களால் தலைமீதிலிருந்த பெட்டிகாணப்பட்டது. (பின் அப்பெட்டி) பலவாந்தமாகப் பறித்து அரசன் முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அரசன் அப்போது அந்தப்பெட்டியைத் திறந்தானே அப்போது அந்த முடவனைக் கண்டான். அப்போது அந்தப் பிராமணப்பெண் அழுதுகொண்டே ராஜசேவகர்களுக்குப் பின்னால் அங்குவந்ததும் அரசன் ‘என்ன செய்தி?’

என்று கேட்டான். ‘இவன் எனது கணவன் வியாதியினால் துன்புற்று இனத்தவர்களால் விரட்டப்பட்டு அன்புள்ளாம் கொண்ட என்னால் தலைமீதுவைத்து இந்கரத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டான்?’ என்றார். ‘அதைக் கேட்ட அரசன் ‘பிராமணப்பெண்ணே! நீ எனது சகோதரி. இரண்டு கிராமங்களைப் பெற்று கணவனேனுகூட இன்பங்களை அனுபவிப்பவளாய்ச் சுகமாய் இரு’ என்றார்.

A அथ स ब्राह्मणो दैववशात् केनापि साधुना कूपादुत्तारितः
परिप्रेः सदेव नगरमायातः तया दुष्टभार्यथा दृष्टे राज्ञे
निवेदितः — ‘राजन्! अयं मम भर्तुवैरी समायातः।’
राज्ञाऽपि वध आदिष्टः। सोऽब्रवीत् — ‘देव! अनया
मम सक्तं किंचिद् गृहीतमस्ति। यदि त्वं धर्मवत्सलः,
तदापय’। राजाब्रवीत् — ‘भद्रे! यत् त्वयास्य सक्तं
किंचिद् गृहीतमस्ति तत् समर्पय’। सा प्राह — ‘देव!
मया न किंचिद् गृहीतम्’। ब्राह्मण आह — ‘यन्मया
त्रिवाचिकं स्वजीवितार्थं दत्तम्, तदेहि’। अथ सा
राजभयात् तवैव ‘त्रिवाचिकमेव जीवितार्थमनेन दत्तम्’
इति जल्पन्ती प्राणैर्विमुक्ता। ततः सविस्यं राज
ऽब्रवीत् — ‘किमेतत्?’ इति। ब्राह्मणोनापि पूर्व
वृत्तान्तः सकलोऽपि तस्मै निवेदितः। अतोऽहं ब्रवीमि
“यदर्थे स्वकुलं त्यक्षम्” इति॥

वानरः पुनराह — साधु चेदमुपाख्यानकं श्रूयते —
न किं दद्यात् न किं कुर्यात् स्त्रीभिरभ्यर्थितो नरः।
अनश्च यत्र हेषन्ते शिरः पर्वणि मुचितम्॥ (46)
मकर आह — कथमेतत्?। वानरः कथयति —

B स्त्रीभिः = பெண்களால் அभ्यर्थितः = வேண்டப்
பட்ட நரः = மனிதன் கிஂ ந ஦द्यात् = எதைத்தான்
கொடுக்கமாட்டான்? கிஂ ந குர्यात् = எதைத்
தான் செய்யமாட்டான்? யत्र = எங்கே அனश्चाः
= (இயற்கையிலேயே) குதிரையாக இல்லாதவர்
கள் ஹெஷ்டே = கனைக்கின்றனரோ (அங்கு)
பர்வணி = பர்வகாலத்தில் ஶிரः = தலையும் முடித
தம் = மொட்டயடிக்கப் படுகின்றது.

C सक्त = संज् [தொடர்புறு, ஒட்டிக்கொள்] இ.
செ. பெ. எ. दापय = दा [கொடு] பிறவினை.
लोट् मु. औ. जल्पन्ती नी. का. बे. ए. बेण
पालं हेषन्ते = हेष [கனை] लट् प. प. पर्वणि =
पर्वनशब्दः 7-म् वे. औ.

तुறीप्पு: पर्वन् = சதுர்த்தசி, அஷ்டமி, அமா
வாசை, பூரணை, மாதப்பிறப்பு ஆகியவை பர்வ
காலம் எனப்படும். இத்தினங்கள் சௌரம்
செய்துகொள்ள விலக்கப்பட்டவையாகும்.
उपाख्यानकम् = சிறுக்கதை, கிளைக்கதை.

D पिण् अन्तप्पिरामணेन् वित्तवசत्त्वाल् ऒரு சங்கியாசியினால் கிணற்றிலிருந்து தூக்கிவிடப்பட்டு, அலைந்துகொண்டு அத்தேசத்திற்கே வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது அந்தக் கெட்டமஜைவியினால் அவன் பார்க்கப்பட்டதும் அரசனிடம் ‘அரசே! இவன் எனது கணவனின் விரோதி, இங்கே வந்திருக்கிறன்?’ என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. அரசனும் அவனைக்கொல்ல உத்தரவிட்டான். அப்போது பிராமணன் ‘அரசே! இவளால் என்தொடர்புள்ள பொருள் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. நீர் தருமத்தில் அன்புள்ளவரானால் அதைக்கொடுக்கச் சொல்லும்’ என்றார். அரசன் ‘பெண்ணே இவனுக்குச் சொந்தமான பொருளை

இவனிடம் கொடு' என்றார். அவள் 'அரசே! நான் ஒன்றும் எடுக்கவில்லையே!' என்றார். பிராமணன் 'என் னால் மூன்றுதரம் கூறி எனது பாதியிர் தரப்பட்டது; அதைத் தா' என்றார். அவள் அரசனிடமுள்ள பயத் தினால் அங்கேயே 'மூன்றுதரம் கூறிப் பாதி உயிர் இவனால் தரப்பட்டதுதான்' என்று கூறிக்கொண்டே உயிரை விட்டாள். பின் அரசன் ஆச்சரியமடைந்து 'இது என்ன?' என்று வினவப் பிராமணனும் மூன்றாடந்தவற்றையெல்லாம் அரசனுக்குத் தெரிவித்தான். ஆகையினாலேதான் நான் 'எதற்காகக் குலத்தை விட்டானே' என்று சொல்லுகிறேன்' என்றது. குரங்கு மீண்டும் 'இக்கதையும் உண்மையாகவே சொல்லப்படுகின்றது:

பெண்களினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட மனிதன் எதைத் தான் கொடுக்கமாட்டான்? எதைத்தான் செய்யமாட்டான்? குதிரையாக இல்லாவிட்டாலும் கணிப்பார்கள், பரவ காலத்திலும் தலை மொட்டையடிக்கப்படும்' என்றது.

முதலே 'இது எவ்வாறு' என்று கேட்கக் குரங்கு கூறத் தொடங்கியது:

கथா 6

A அस्ति பிரख्यातवलपौरुषोऽनेकनरेन्मुकुटमरीचिजाल-
जडिलीकृतपादपीठः शरच्छशाङ्ककिरणनिर्मलयशाः समुद्र
पर्यन्तायाः पृथिव्या भर्ता नन्दो नाम राजा । यस्य
सर्वशस्त्राधिगतसप्ततत्वः सचिवो वररुचिर्नाम । तस्य
च प्रणयकलहेन जाया कृपिता । सा चातीव वल्लभानेक
प्रकारं परितोष्यमाणापि न प्रसीदति । ब्रवीति च भर्ता —
' மட்ரே ! யென பிரகாரேண துழ்சி த் வட । நிஶ்சித் கரோமி ' ।

ततः कथंचित् तयोक्तम् — 'यदि शिरो मुण्डयित्वा मम पादयोः निपतसि, तदा प्रसादाभिमुखी भवामि' । तथानुष्टुते प्रसन्नासीत् । अथ नन्दस्य भार्याऽपि तथैव रुषा प्रसाद्यमानापि न तुष्यति । तेनोक्तम् — மட்ரே ! त्वया विना मुहूर्तमपि न जीवामि । पादयोः पतित्वा त्वां प्रसाद्यामि' । साऽब्रवीत् 'यदि खलीनं मुखे प्रच्छाप्याह तव पृष्ठे समारुद्ध त्वां धावयामि, धावितस्तु यद्यश्वत् हेषसे तदा प्रसन्ना भवामि' । राजापि तथैवानुष्टुतम् ।

B

C बलं च + पौरुषं च [द्वन्द्व -] प्रख्याते + वलपौरुषे यस्य सः [वहु -] । अनेक ... अनेकाः चते + नरेन्द्राथै [कर्म -] तेषां + मुकुटं [ष-त-] अनेकनरेन्द्र मुकुटानां + मरीचि जालं [१-ष-त-] तेन + जटिलीकृत [त-त-] । अनेक ... जटिलीकृतं पादपीठं यस्य सः [वहु -] प्रसन्ना = प्र + स्त्रै = इ. च. च. च. ए खलीनं = कடिवாளம்

கதை 6

D புகழ் பெற்றவனும், பலமும் வீரமும் உள்ளவனும், பல அரசர்களின் கிர்டங்களின் ஒளிக்கத்திர்களால் நிரம்பிய பாத பேடத்தையடையவனும், சரத்காலத்துச் சந்திர கிரணத்தைப் போல் சுத்தமான புகழுடையவனும், சமுத்திரத்தை. எல்லையாகவுள்ள பூமியின் தலைவனுமான நந்தன் என்று பெயருள்ள அரசனிருந்தான். அவனுடைய மந்திரி எல்லாக்கலைகளையும் கற்றுணர்ந்த வரருசி என்பான். அவனுடைய மகீணவி ஊடலால் கோபமடைந்தாள். அவரும் பதவிதமாகத் திருப்திப்படுக்கப்பட்டபோதிலும்

சந்தோஷமடையவில்லை. அப்போமுது அவளது கணவன் ‘அன்பே! எதனால் நீ மகிழ்வாய் என்பதைச் சொல்; கட்டாயம் செய்வேன்’ என்றார். பிறகு ஒருவாறு அவள் ‘நீ தலையை மெரட்டையடித்து என் கால்களில் விழுவாயானால் அப்போது நான் திருப்தியடைவேன்’ என்று சொல்ல, (அவனும்) அவ்வாறு செய்தபோது அவள் மகிழ்ச்சியற்றார். அதன் பின்பு, இந்தவிதமாகவே நந்தனின் மனைவியும் கோபமடைந்தவளாய் சந்தோஷப் படுத்தப்பட்டபோதும் மகிழ்ச்சி யடைய வில்லை. அவனும் ‘அன்பே நீயின்றி ஒருகணமும் உயிர்வாழமாட்டேன். கால்களில் வீழ்ந்து உன்னை மகிழ்ச்சிக்கிறேன்’ என்றார். அவள் ‘நீர் கடிவாளத்தை வாயில் வைத்துக் கொள்ள, நான் உமது முதுகின் மீதேறி உம்மைச் செலுத்துவேன். ஓடும் போது குதிரையைப் போல் கணைப்பிரானால் நான் மகிழ்ச்சியறுவேன்’ என்றார். அரசனும் அவ்வாறே செய்தான்.

A அथ பிரமாதஸமயे ஸமாயாஸுபவிஷ்டா ராஜः ஸமीபே வரஸ்சி
ராயாதः । தं ச ஦्वா ராஜ பங்கத் ‘भो वरस्चे ! கिं
पर्वणि ஸுஞ்ஜிதं ஶிரஸ்த்வया ? ’ ஸோऽब्रवीत् —

கிஂ ந ஦்யாத् ந கிஂ குர्यात् ஸ்த்வीமிரம்யथிதோ நரः ।
அனஶா யத ஹேஷந்தே ஶிரः பர்வணி ஸுஞ்ஜிதஸ् ॥ (47)

தத்தோ ஦ுष்டமகர ! த்வமपி நந்஦வரஸ்சிவத் ஸ்த்விவश्यः ।
ததோ ஭ద்ர ! ஆகதேந த்வயா மां பிதி வ஧ோபாயப்ரயாஸः
ஸமாரங்஧ः, பர ஸ்வாங்஦ோபேஷணைவ பிரகடीभूதः । அதேயா
ஸாத்திவத்ஸுந்ததே —

ஆத்மனோ ஸு஖ாங்஦ோபேண வ஧ந்தே ஶுக்ஸாரிகாः ।
வகாஸ்தவ ந வ஧ந்தே, மௌன் ஸர்வார்஥ஸா஧கம् ॥ (48)
தथா ச —

ஸு஗ுஸ் ரத்யமாணோऽपि ஦ர்ஶயन् ஦ாஸன் வபுः ।
வ்யாப்ரச்சர்ம பரிச்஛ாநோ வாக்குதே ராஸभோ ஹதः ॥ (49)
மகர ஆஹ — கத்மேதது ? ’ । வானரः கதயதி —

B

47. 46-ம் பாடலைப் பார்க்க

48. ஶுக ஸாரிகாः = கிளிகளும் மைனுக்களும் ஆத்மனः தமது ஸு஖ ஦ோபேண = வாயின் குற்றத்தினுலேயே வ஧ந்தே = பிடித்து அடைக்கப்படுகின்றன. தத = அங்கே வகாः = கொக்குகள் ந வ஧ந்தே = அடைக்கப்படுவதில்லை. மௌன = பேசாதிருத்தலே ஸர்வார்஥ ஸா஧க் = எல்லாவற்றையும் தரும் சாதனமாம்.

49. வ்யாப்ரச்சர்மபிரிச்஛ாநோ = புலித்தோலினால் மறைக்கப்பட்ட ராஸभோ = கழுதை ஦ாஸன் வபுः ஦ர்ஶயன् = பயங்கரமான உடலை (உருவத்தைக்) காட்டிக் கொண்டு ஸு஗ுஸ் = மிக இரகசியமாக ரத்யமாணः அபி = காக்கப்பட்ட போதிலும் வாக்குதே = (தன் வாயினுலேயே ஹதः = கொல்லப்பட்டது.

C ஦்யாத्, குர்யாத्=வியங். லிங். ப. ஒ. வ஧ோபாய ப்ரயாஸः= வ஧ோபாயே+ப்ரயாஸः [ஸ-த-] । வாசः + ஦ோஷः = வாங்஦ோஷः । ஸ்வஸ் + வாங்஦ோஷः [ஷ-த-] । ஶுகாः + ச + ஸாரிகாः ச ஶுக ஸாரிகாः [வந்஦-] । வ்யாப்ரஸ் + சம் [ஷ-த-] । வ்யாப்ரச்சர்மணா + பரிச்஛ாநோ [த-த-] ।

D பின்னர், காலையில் சபையிலமர்ந்திருந்த அரசனுடைய பக்கத்தில் வரருசி வந்தான். அவனைக்கண்டதும் அரசன் ‘ஓ வரருசியே! என்ன? பர்வகாலத்தில் தலைமொட்டையடிக்கப்பட்டுள்ளதே’ என்று கேட்டான். அவன்,

‘பெண்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட மனிதன் எதைக் கொடுக்க மாட்டான்? எதனைத்தான் செய்யமாட்டான்? எங்கே குதிரையாக இல்லாதவர்கள் களைக் கிண்றனரோ அங்கு பர்வகாலத்தில் தலையும் மொட்டையடிக்கப்படுகிறது’ என்றன.

ஆகவே ‘கெட்டமுதலையே! நீயும் நந்தன் வரருசியைப் போலவே பெண்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவன்; ஆகையால் நண்பா! உன்னால் என்னைக் கொல்லுதற்கு உபாயம் தொடங்கப்பட்டது. ஆனால் உனது பேச்சினுலையே வெளிப்பட்டு விட்டது. இவ்வாறு சொல்வதும் உண்மையே!

தன் வாயின் குற்றத்திலையே கிளிகளும் மைனுக்களும் பிடித்தடைக்கப்படுகின்றன; கொக்குகள் பிடிக்கப் படுவதில்லை. மௌனமே எல்லாவற்றையும் சாதிக்கும் மேலும், புளித்தோலால் மூடப்பட்டதாய்ப் பயங்கரமான உருவைக் காட்டி நன்கு மறைத்து வைக்கப்பட்ட போதி அம், கழுதை தன் வாயினுலையே கொல்லப்பட்டது, முதலே ‘இது எவ்வாறு?’ என்று வினவக் குரங்கு கூறுத்தொடங்கிற்று:

கதா 7

A கஸ்மிஶ்வி஦்஧ிஷ்டானே ஶுद்஧படோ நாம ரஜக: பிரதிவமதி ஸ | தய ச ர்த்தம் ஏகோऽஹித | ஸோऽபி ஘ாஸாமாவாத்திருவலதாஂ ஗த: | அத தென ரஜகெநாட்சயாஂ பரிவிமதா ஸृத்தவ்யாஸோ | வஷ: | சிந்தித் ச — ‘அஹோ ! ஶோமநமாபதிதம் |

அனென வ்யாப்ரசர்மணா பிரதிச்஛ாய ராஸம் ராதௌ யவக்ஷேத்ர-
த்ஸ்த்யாமி | யென வ்யாப்ர மத்வ ஸமீபவர்திந: ஜேவபாலா: என் ந நிஷ்காஸயித்தித | தथாநுஷ்டிதே ராஸமோ யதேஞ்சா
யவமக்ஷண் கரோதி | பிரத்யூதே ஭ூயோऽபி ரஜக: ஸ்வாஶ்ரய
நயதி | எவ் சங்கதா காலேன ஸ ராஸம: பிவரதனு-
ஜாத: , குஞ்சாந் வந்தநஸ்தானப்பி நீயதே | அதாந்யஸிந்த-
ஹனி ஸ மடோத்தோ ஦ூராஸமீஶங்கமஶஷாதோத | தஞ்சூ-
வணமாலைஷைவ ஸ்வய ஶ஬்஦யிதுமார்த்த: | அத தே ஜேவ
பாலா ராஸமோऽய வ்யாப்ரசர்மபிரதிச்஛ா இதி ஜாத்வா
லகுட்டாஶரபாஷாணப்ரஹாரை: த வ்யாபாடிதவந்த: | அதோऽஹ
ந்திமி “ ஸு஗ும் ரத்யமாணோऽபி ” இதி |

B

C பரி஭்ரமதா = பரி஭்ரமத ஶब्दः : 3-ம் வே. ஒ. ஸுத
வ்யாப: = ஸுதஶாஸௌ வ்யாப்ரश [கர்ம-] | பிரதிச்஛ாய = பிரதி
+ ச்஛ா = [மறை] இ. வி. எ. உத்ஸக்ஷயாமி=उत्त+सृज
[विदु] लृद् त. ஒ. ஸமீபவர்திந் ஶब्दः | ராஸம்யா: +
ஶந்ம [ष-த-] வ்யாப்ரஸ + சர்ம [ष-த-] | வ்யாப்ரசர்மணா
+ பிரதிச்஛ா: [त-त-] | பிரதி + ச்஛ா = இ. செ.
பெ. எ லகுடா: ச + ஶரா: ச + பாஷாணானி ச [द्रந்஦] |
தேவாஂ ப்ரஹாரை: [ष-த-] ||

கநை 7

D ஒரு ஊரில் சத்தபடன் என்று பெயருள்ள வண்ணைன் ஒருவன் இருந்தான். அவனிடம் ஒரு கழுதை இருந்தது அதுவும் புல் இல்லாமையால் மிகவும் பலவீனத்தைய டைந்தது. பின் காட்டிலே சுற்றுகின்ற அவ்வண்ணைன் இந்த புளி ஒன்றைக் கண்டான். ‘ஆகா நன்மையேற் பட்டிருக்கிறது. இந்தப் புளித்தோலால் கழுதையை மூடி மறைத்து இரவில் வயல்களில் விடுவேன். அதனால் இத் ஜீனப் புளியென்று நினைத்துப் பக்கத்திலுள்ள வயற்காரர்கள் இதனைத் தூரத்த மாட்டார்கள்’ என்று எண்ணினான். அவ்வாறு செய்யப் பட்டபோது கழுதை தன் இஷ்டப் பாடி தானியத்தைத் தின்று வந்தது. விடியற்காலையில் வண்ணைன் மீண்டும் அதனைத் தன்னிருப்பிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். இவ்வாறு காலம் செல்ல அக் கழுதை கொழுத்த சரிம் உடையதாயிற்று. கஷ்டப் பட்டே கட்டுமிடத்திற்கும் கொண்டுபோகப்பட்டது. பின் மறுநாள் மதம் பிடித்த அக்கழுதை தூரத்தே ஒரு பெண் கழுதையின் சத்தத்தைக் கேட்டது; அதனைக் கேட்ட வடனேயே தானும் சத்தமிடத் தொடங்கியது. பின் அந்த வயற்காவலர்கள் ‘இது கழுதையே புளித்தோலால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது’ என்றறிந்து தடி, அம்பு, கற்கள் ஆகியவற்றால் அதைக் கொன்றனர். ஆகையால் நான் ‘நன்கு மறைத்துக் காக்கப்பட்டும்’... என்று சொல்லுகிறேன்.

A அதைய் தென் சுதா வடதோ மகரஸ் ஜலசரேஷ்கேநாகத்யாமி— ஹிதம் — ‘ஒ: மகர ! த்வரீயா ஭ார்யாநஶநோபவிஷா த்வயி சிரயதி பிரண்யாமி஭வாட்விபநா’। ஏவ் தடுஜ ஸாரபாதஸ்தாவசநமாக்ரீதீவ் வ்யாகுலிததூத்ய: பிரல- பிதம் ஏவ் சக்கர — ‘அஹோ, கிமி஦் ஸ்ஜாத் மே மந்த- ஭ாரயஸ் ! உக்ஞ் ச—

மாதா யஸ் ஗ூஹெநாஸ்தி, ஭ார்யா ச் பியவாடிநி ! அராய் தென் ஗ந்தவ்ய, யதாராய் ததா ஗ூஹம் || (50)

தனிமித ! நம்யதாம் ! மயா தேபராத: குத: | ஸ்ப்ரத்யஹ் து ஸ்தி வியோगாட்வைநர பிவேஶ் கரிஷ்யாமி’। தஞ்சூத்வா வானர: பிஹஸ்நு பிராவாச — ஭ோ: : ஜாதோ மயா பிரதமமேந யத்வ ஸ்திரிவஶ: ஸ்திரிஜிதஶ | ஸாங்பித் ச் பித்ய: ஸ்ஜாத: | தந்மூடு ! ஆனந்஦ேபி ஜாதே த்வ் விஷாட் ஗த: | தாட்ஶ- ஭ார்யாய் ஸ்தாயாஸுத்ஸவ: கர்து யுஜ்யதே | உக்ஞ் ச் யத: —

ய ஭ார்யா டுஷ்சாரிதா ஸதத் கலஹபியா | ஭ார்யாஸ்தேண ஸா ஜேயா வி஦்யார்஦்சாஸ்தா ஜரா || (51) தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேந நாஸாபி பரிவர்ஜயேது | ஸ்திராஸ்மிஹ ஹி ஸர்வஸாஂ ய இங்கேது ஸுகமாத்மன: || (52)

B 50. யஸ் ஗ூஹ = எவனுடைய வீட்டில் மாதா = தராயும் பியவாடிநி = அஞ்பாகப் பேசுகின்ற ஭ார்யா ச = மனைவியும் நாஸ்தி = இல்லையோ தென் = அவனால் அராய் = காடே ஗ந்தவ்ய = செல் லத்தக்கது. யதா அராய் = எவ்வாறு காடோ ததா = அவ்வாறே ஗ூஹ = வீடும் இருக்கும்.

51. ய ஭ார்யா = எந்தமனைவி டுஷ்சாரிதா = கெட்ட நடையுள்ளவளோ ஸதத் = எப்போதும் கலஹ பியா = கலகத்தில் விருப்புள்ளவளோ ஸா = அவள் வி஦்யா: = அறிஞர்களால் ஭ார்யாஸ்தேண = மனைவி என்ற உருவத்தோடுள்ள ஦ாருணா = கொடிய ஜரா = ‘ஜரா’ என்ற அரக்கியாகவே ஜேயா = அறியத்தக்கவள்.

52. तस्मात् = आकेयालं इह = इव्वलकिल् यः = एवन् आत्मनः = तनक्कु सुखं = सकृत्तते इच्छेत् = विरुम्पुकिऩ्ऱुग्ने (अवन्) सर्वासां स्त्रीणां = एल्लाप् बेण्णकलीन्तुम् नाम अषि = बेयरेयुम् परिवर्जयेत् = नैक्किविट्वेण्णुम् (बेयरलाविलुम् नीजेक्कक्कूटातु एन्पत्ताम्)

C वदतः = वदत् शब्दः 6-म् वे. ओ. चिरयति = त्वयि = सत्तिचप्ततमि चिरयत् शब्दः नी. बे. ए. 7-म् वे. ओ. दुष्ट चारिता = दुष्टचारितं यस्याः सा [वहु-]। कलह प्रिया = कलहे + प्रिया [स-त-]।

D पिं इव्वारु कुरंकोट्टुकूटप् पेसिक्केाண्टिरुन्त मुत्तैलियिटम् ऒरु नीर्वामुम् प्रराणी वन्तु 'ए मुत्तैये उन्नानुविरथमिरुन्त उन्तु मैनेवि नैवरत् ताम तित्तमेयाल् एमान्तु इरुन्तु विट्टतु' एन्ऱु कूर्निऱ्ऱ. इव्वारु इष्ट वैमुक्षि पोन्ऱ अव्वार्तत्ते प्रिनेक केट्टु मिकवुम् कलंकिय इत्यमुन्सा अम् मुत्तैल पिंवरुमारु अम्त्तेताटक्कियतुः 'ज्ञयेयो! अक्किंचित्तमर्ह एनक्कु इव्वारु नटन्तु विट्टते! एनेनीलः'

एवन्नुउटेय वैट्टिल् तायुम् प्रियमाकप् पेसकिन्ऱ मैनेवियुम् इल्लैयेया, अवन् काट्टिऱ्के चेल्ल वेण्णुम्. एप्पाट्क काटो अप्पाट्ये वैम्. (वैम् काटोयाम्.)

आकेयालं नंनप! बेपारुत्तुक्केकाळ. एन्ऱुल उनक्कु अपरातम् इमुक्कप्पट्टतु. इप्पेपामुत्त मैनेवियिन् प्रिवाल् अक्किनीप् प्रवेशम् चेय्यप् पोकिरेण्ट एन्ऱतु. अक्केकेट्टुक कुरंकु किरित् तुक् केक्केटे 'ओ! नै बेण्णनुक्कुक कट्टुप्पट्ट वन्, बेण्णुल वेल्लप्पट्टवन्, एन्पत्तु मुत्तै

लेये एन्ऱुल अर्हियप्पट्टतु. आल इप्पोतु ताऩ् नम्पिक्केयेप्पट्टतु. आकेयाल मुट्टालो! मकिम्चक्कि युन्नटाऩ् वेळौप्पिलुम् नै तुन्पमटेक्किलुम्. इत्तकेय मैनेवि इरन्तपोतुताऩ् मकिम्चक्कि यटेयवेण्णुम्, एनेनीलः

एन्त मैनेवि केट्टराउटेयालवालायुम्, एप्पोतुम् कलकम् चेय्यत्तिल् विरुप्पुलवालायुम् इरुक्किलुलो अवन् अर्हिगुर्कलाल मैनेवि एन्ऱ उरुवत्तेतो उल्ला प्रिचाचाकवे एन्ननप्पट वेण्णुम्. आकेयाल एवन् तनक्कुस सकृत्तते विरुम्पुक्किलुग्ने अवन् एल्लाप् बेण्णकलीन् बेयरेयुम् नैक्किविट वेण्णुम्.

A यदन्तस्तन्न जिह्वायां यज्जिह्वायां न तद्विः।
यद्विस्तन्न कुर्वन्ति विचित्तचरिताः स्त्रियः ॥ (53)

केनाम न विनश्यन्ति मिथ्याज्ञानान्वितज्ञिनीम्।
स्म्यां य उपसर्पन्ति दीपाभां शलभा यथा ॥ (54)

अन्तविष्पमया ह्वेताः बहिश्चैव मनोरमाः।
गुञ्जाफलसप्माकाराः स्वभावादेव योषितः ॥ (55)

ताडिता अपि दण्डेन शस्त्रैरपि विखिडिताः।
न वशं योषितो यान्ति न दानैर्न च संस्तवैः ॥ (56)

आस्तां तावत् किमन्येन दौरात्म्येनेह योषिताम्।
विधृतं स्वोदरेणापि मन्त्रं पुत्रं स्वकं रुषा ॥ (57)

रुक्षायां स्नेहसद्भावं कठोरायां सुमार्दवम्।
नीरसायां रसं बालो बालिकायां विकल्पयेत् ॥ (58)

मकर आह — 'भो मित्र ! अस्त्वेतत्, परं किं करोमि ?
पमानर्थद्वयमेतत् संजातम्, एकस्तावद् गृहभङ्गः, अपरस्त्व-
द्विधेन मित्रेण सह चित्तविश्लेषः । अथवा भवत्येवं
दैवयोगात् । उक्तं च यतः —

यादृशं पम पाण्डित्यं तादृशं द्विगुणं तत्र ।
नाभूज्ञारो न भर्ता च, किं निरीक्षसि नजिनके ? ॥ (59)
वानर आह — कथमेतत् ? । मकरोऽब्रवीत् —

B 53. यत् अनतः = एतु मन तं क्षिलुण्णलोतेऽत् तत् =
अतु जिह्वायां = नाकंक्षिलं न = इल्लै यत् = एतु
जिह्वायां = नाकंक्षिलं (उण्णलोतेऽत्) तत् = अतु बहिः
वेवलीये (पेचंक्षिलं) न = इल्लै यत् = एतु
बहिः = वेवलीयिलं (उण्णलोतेऽत्) तत् = अतज्ज्ञ
न कुर्वन्ति = चेष्यमाट्टार्कलं. स्त्रियः =
पेण्णकलेण विच्छित्तचरिताः = पुत्रमेयाण नष्टे
युण्णलोवर्कलं !

54. ये = एवर्कलं मिथ्याज्ञानात् = वेपाय्याण एन्नं
ज्ञेत्तरालं (उण्णमेयरीयामलं) रम्यां नितिक्षिर्नीं
= अमुक्षिय वेण्णज्ञे दीपाभां शलभाः यथा =
विळक्कुसं कृतरे विट्टित्रं पूचंकिलं (अष्टवतु)
पोालं उपसर्पन्ति = (विरुम्पि) अष्टकिं
रन्नरो अत्तकेय के नाम = एवर्कलं ताणं
न विनश्यन्ति = अमुक्षिवट्टयविल्लै ?

55. योषितः = वेण्णकलं स्वभावात् एव = इयर्तकेय
लेये अन्तः = उण्णलेण विषमयाः = विष्णुण्णलो
वर्कलाक्षुम् बहिः च = वेवलीये मनोरमाः =

अमुक्षियवर्कलाक्षुम्, गुज्ञाफलसमाकाराः =
कुण्णरीमण्णिये उत्त उरुवमुण्णलोवर्कलाक्षुम्
(इरुक्किण्णरनर)

56. योषितः = वेण्णकलं दण्डेन = तटियिऩुलं ताडिताः =
अटिक्कप्पट्टालुम् शस्त्रैः = आयुतंक्क
लाल विखरिडताः = वेट्टप्पट्टालुम् चशं न
यान्त्रिः = वसप्पट (कट्टुप्पट) माट्टार्कलं
दान्तैः न = केऽतेयिऩुलुम् इल्लै संस्तवैः =
संतेऽत्तिरञ्कलालुम् न = इल्लै (कट्टुप्पट
माट्टार्कलं एन्पत्ताम्)

57. इह = इन्कु योषीतां = वेण्णकाणुक्कु दौरात्म्येन =
केट्ट एन्णज्ञेन्नम् उण्णरीनुलेये आस्तां =
पोातुम् अन्येन क्रिम् = मर्त्रवेयालं एन्न
पलन्न ? स्त्रोदरेण = तन्वयिऱ्ऱनुलं विघृतं =
ताङ्किय स्वकं पुत्रम् अपि = तन्तु पीलैयाययुम्
प्रवित = केऽन्नरुवी उवर्क

58. रुक्षायां = केऽतुमेयालं स्नेहसङ्क्षावं = अन्नपीज्ञ
युम् कठोरायां = कटिनत्तिलं सुमार्दवं = मेमं
मेयाययुम् नीरसायां = कृवयर्त्रत्तिलं रसं =
कृवयीज्ञेयुम् वालः = सिरुवन्नं वालिकायाः =
इलाम् वेण्णज्ञीटम् विकल्पयेत् = कर्त्रपीज्ञेचेष्य
वालं

59. मम = एन्कु यादृशं पाण्डित्यं = एत्तकेय पुल
मेयुण्णलोतेऽत् तादृशं = अव्वारु तय =
उन्कु द्विगुणं = इरुण्णुमट्टंकु उण्णलातु.
जारः = कातलनुम् न अभूत् = इल्लै भर्ता च न =
कृवयनुम् इल्लै नजिनके = आष्टयर्त्रवलेण !
किं निरीक्षसि = एन्नं पार्ककिण्णरुयः?

C विचित्र चरिताः = विचित्रं + चरितं यासां ताः [बहु-] योषितः = योषित् शब्दः। घन्ति = हन् [केकाल्] लड्प. प. प.। यम् + इव पश्यतीति याद्वक्। शकारान्तः शब्दः =

D ऎतु मनस्त्थिलाग्नोत्तो अतु पेचक्षिलिलै ऎतु नाक किं उल्लोत्तो अतु वेवलीयिलै (पेचक्षाक) वरुव किलैलै. ऎतु वेवलीयिलै उल्लोत्तो अतस्त चेय्यमाट्टारकौं. (இவ்வாறு) पेण्णकौं विचित्तिरमाऩ चेय अग्नोवारकौं.

எவரकौं அழகிய பெண்ணை அறியாமையினால், தீபக் கட்டரை விட்டிற் பூச்சிகள் போல் அடைகின்றார்களோ அத்தகைய மனிதர் எவர்தான் அழிவடைவதில்லை? உள்ளே விஷமயமானவர்களும் வெளியில் மனதைக் கவருபவர்களுமான பெண்கள், இயற்கையிலேயே குண்றிமனியை ஒத்த உருவமைந்தவர்களாய் உள்ளனர். பெண்கள் தடியினால் அடிக்கப்பட்டாலும் ஆய தங்களால் வெட்டப்பட்டாலும் வசப்படமாட்டார்கள் தானங்களாலும் புகழ்ச்சியினாலும் அவ்வாறே வசப் படார்.

இவ்வுலகில் பெண்களுக்கு வேறு கெட்ட செயலே தேவையில்லை. தன் வயிற்றில் தாங்கிய பிள்ளையைக் கூட கோபம் வந்தால் கொல்லுவார்.

அன்பில்லாதவர்களிடம் அன்பையும் கடுமையானவரிடம் மென்மையையும் சுலையற்றவர்களிடம் சுலையினையும், இளைஞன் இளம் பெண்ணிடம் (இருப்பதாக) என்னுடையன்.

முதலை ‘நண்பா! இதிருக்கட்டும். வேறு என்ன செய் வேன்! எனக்குத் தீங்குகளிரண்டு ஏற்பட்டுள்ளன : ஒன்று மனைவியின் மரணம். இரண்டாவது உன் போன்ற நண்பனேடு மன வேற்றுமை. அல்லது இவ்வாறு அதிர்க்கத்தால் ஏற்படலாம். ஏனெனில்,

எனக்கு எத்தகைய புலமையுண்டோ அதைப்போல் உனக்கு இரு மடங்கு உண்டு. காதலனும் இல்லை. கண வனும் இல்லை ஆடையற்றவளே! என்ன பார்க்கின்றூய்பு?

குரங்கு ‘இது எப்படி’ என்று கேட்க முதலை கூறிற்று.

கथா 8

कस्मिंश्चिदधिष्ठाने हालिकदंपती प्रतिवसतः स। सा च हालिकभार्या पर्युर्वद्भावात् सदैवान्यचित्ता न कथंचिद् गृहे ख्यैर्यमालं बते। केवलं पर पुरषानन्वेषमाणा परिभ्रमति। अथ केनचित्परवित्तापहारकेण धृतेन सा लक्षिता विजने प्रोक्ता च — ‘सुभगे ! सृतभार्यैऽहम् । त्वदर्शनेन सर-पीडितश्च । तदीयतां मे रतिदक्षिणा’। ततस्त्याभिहितम्—‘भोः सुभगे! यद्येवं तदस्ति मे पत्युः प्रभूतं धनम् । स च वृद्धत्वात् प्रचलितुमप्यसमर्थः। ततस्तद्वनमादायाहमागच्छामि। येन त्वया सहान्यत गत्वा यथेच्छया रतिसुखम् अनुभवि-व्यामि’। सोऽब्रवीत् — ‘रोचते मद्यमप्येतत् । तत्प्रत्यूषेऽत्र आने शीघ्रमेव समागन्तव्यम्, येन शुभतरं किञ्चिन्नगरं गत्वा त्वया सह जीवलोकः सफलीक्रियते’। सापि ‘तथा’ इति प्रतिज्ञाय प्रहसितवदना खगृहं गत्वा रात्रौ பிரஸுமே ர்த்து ர்த்து வித்தமாடாய ப்ரத்யூஷஸமய தக்கதித ஸ்தானமுடுபாடுவது! ஧ृतोऽपि தாமगே வி஧ாய ஦க्षிணா ஦ிஶமான்தித்ய பிரதித:।

C अन्वेषमाणा = नि. दे. न. सूतभार्यः = सूता + भार्या
यस्य सः [बहु-] रोचते मर्क्षेम् = रुच तातु 4-मं
वेर्ग्रुष्मेष्मकं चेसारं कलायेष्मकुम् प्रतिज्ञाय,
आदाय, विधाय = इ. वि. न.

கடை 8

D ஒர் ஊரில் உழவர் தம்பதிகள் வசித்து வந்தனர். அந்த உழவனின் மனைவி, கணவன் முதுமையடைந்து விட்ட தால் எப்போதும் வேறு (மனிதனை விரும்பும்) மனத் தினளாகி, ஒரு போதும் வீட்டில் நிம்மதியடையாமல் பரப்ருஷ்னைத் தேடிக்கொண்டே இருந்தான். பின்னர், பிறர் பொருளை அபகரிக்கும் குணமுள்ள ஒரு கெட்ட வன் அவளைக்கண்டு தனிமையில் (பின்வருமாறு) கூறலானான்—‘அழகியே! மனைவியிறந்தவன் நான். உண்ணைக் கண்டு மன்மதனால் பிடிக்கப்பட்டுள்ளேன். ஆகையால் இன்பத்தைத் தருவாயாக என்றனன். பின் அவனும் ‘ஓ அழகனே! அவ்வாரூபின் என் கணவனிடம் அதிகம் செல்வமிருக்கின்றது. அவனும் முதுமையால் அசையவும் இயலாதவன். ஆகையால் அச் செல்வத்தை எடுத்துக் கொண்டுவருகின்றேன். உண்ணேடு வேறிடத்திற்குச் சென்று இங்டப்படி சுகத்தை அனுபவிப்பேன்’ என்றார். அவனும் ‘எனக்கும் இது விருப்பந்தான். காலையில் நீ இவ்விடத்திற்கு விரைந்து வரவேண்டும். வேறு ஒரு அழகிய நகரத்துக்குச் சென்று உண்ணேடு வாழ்க்கையைப் பயனுள்ளதாக்குவேன்’ என்றார். அவனும் ‘அப்படியே ஆட்டும் என்றுக்கிச் சிரித்த முகத்தினளாய் வீட்டுக் குச் சென்று, இரவில் கணவன் நித்திரையானதும் எல்லாச் செல்வத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு விடிப்பற்காலையில் அவன் கூறிய இடத்துக்குச் சென்றார். கெட்டவனும், அவளை முன்விட்டுத் தென்திசையை நோக்கி விரைவாகச் செல்லானான்.

A एवं तयोः ब्रजतोः योजनद्वय मालेणाग्रतः काचिन्द्री
समुपस्थिता । तां द्वै धूतश्चिन्तयामास — ‘किमहमनया
यौवनप्रान्ते वर्तमानया करिष्यामि? । किं च कदाप्यसा:
पृष्ठतः कोऽपि समेष्यति, तन्मे महाननर्थः स्यात् । तत्के
वलमसा वित्तमादाय गच्छामि’ इति निश्चित्य तामु-
वाच — ‘प्रिये! सुदुस्तरेयं महानदी।’ तदहं द्रव्यमात्रं
पारे धृत्वा समागच्छामि । ततस्त्वामेकाकिर्णि स्वपृष्ठमा
रोप्य सुखेनोत्तारयिष्यामि’ । सा प्राह — ‘सुभग! एवं
क्रियताम्’ । इत्युक्त्वाऽशेषवितं तस्मै समर्पयामास! अथ
तेनामिहितम् — ‘भद्रे! परिधानाच्छादनवस्त्रमपि सम-
र्पय, येन जलमध्ये निःशङ्का ब्रजसि । तथानुष्टुते धूर्तो
वित्तं वस्त्रयुगलं चादाय यथाचिन्तित विषयं गतः ।
सापि कण्ठनिवेशितहस्तयुगला सोद्वेगा नदीपुलिनदेश उप-
विष्टा यावत्तिष्ठति, तावदेतस्मिन्नन्तरे काचिच्छृगालिका
मांसपिण्डगृहीतवदना तत्राजगाम । आगत्य च यावत्
पश्यति, तावन्नदीतीरे महान्मत्स्यः सलिलान्निष्क्रम्य बहिः
स्थित आस्ते । एतं च द्वै सा मांसपिण्डं समुत्सृज्य
तं मत्स्यं प्रत्युपाद्रवत् । अत्रान्तरे आकाशादवतीर्य कोऽपि
गृध्रस्तं मांसपिण्डमादाय पुनः खमुत्पपात् । मत्स्योऽपि
शृगालिकां द्वै नद्यां प्रविवेश । सा शृगालिका व्यर्थश्रमा
गृध्रमत्त्वोक्यन्ती तया नजिनक्या सस्तिमभिहिता —

गृध्रेणापहृतं मांसं, मत्स्योऽपि सलिलं गतः।
मत्स्यमांसपरिभ्रष्टे किं निरीक्षसि जंबुके?॥ (60)

तच्छुत्वा शृगालिका तामपि पतिधनजारपरिभ्रष्टां दृष्टा
सोपहासमाह —

यादशं मम पारिडत्यं, तादशं द्विगुणं तव।
नाभूजारो न भर्ता च किं निरीक्षसि ननिके॥ (61)

B 60 गृध्रेण = कमुकालं मांसं = इरेच्चि अपहृतं = अपकारीक्कप्पट्टतु. मत्स्यः अपि = मैं नु म सलिलं गतः = नीरुक्कुलं चेस्त्रं विट्टतु. मत्स्य मांस परिभ्रष्टे = मैंन्, मामिचम् आक्षियवर्त्तर इमुन्त जंबुके = बेपन्ननीये! किं निरीक्षसि = एन्न पार्ककिन्ऱुय?

61. 59-म् पाटलैपं पार्कक.

C आरोप्य = आ + रोप्य [एर्ररु] इ. वि. ए उत् + तारय [ताण्णुवि] लृद्ध. ओ. विषयः = इरुप प्रिटम् करठे + निवेशित [स - त -]। करठ निवेशित + हस्तयुगलं यथा सा [वहु -]। अवतीर्य = अव + त् [इरुन्तु] इ. वि. ए. अवलोकयन्ती = नी. बे. ए मत्स्यः च + मांसं च [इन्द्र] मत्स्य मांसाभ्यां + परि भ्रष्टा [पं - त -]। योजन = ४ मेमलं तुरारम्

D इव्वारु अवर्कलं चेस्त्रं बेकाण्णिरुक्कुम् बोतु इरन्तु योगालै तुरारत्तिलं तुरु नक्ति एतिर्पपट्टतु. अत्तक्कन्नंततुम् केट्टवन्स 'वालिपत्तिनं एल्लैयिलं

इरुक्कुम् इप्पेऩ्नेन्तु नाऩं एन्न चेय्यप पोकिऩ्ऱेन? मेलुम्, ऒरु चमयम् यारावतु इव ञुक्कुप पिऩ्नेन वरुवதानुलं एनक्कुप बेरीय तिङ्कु एर्पटुम्. आकेयालै इवगुट्टेय चेल्वत्तेत मट्टुम् एटुत्तुक बेकाण्णु पोवोवाम्" एन्त्रु तीर्माणीत्तु अवैनोनोक्कि 'अन्पे! इन्तप बेरीय आறु कटक्क इयलात्तु. आकेयालै नाऩं चेल्वत्तेयेल्लाम् मरु करायीनिलै वेवत्तु विट्टु वरुकिन्ऱेन. पिऩ्न उन्नैन एन्न एन्न मुत्तिलै एर्नीस्च सकमाकत्त ताण्णिविट्टलाम्' एन्ऱुन. अवैलं 'नल्लवेनो! अव्वारेच चेय्यप पट्टुम्' एन्त्रु कूरी एल्लाप बेपारुक्कोयुम् अवैनी टम् अनीत्ताळौ. पिऩ्न अवैलं 'नल्लवेनो! उन्नै आउटक्कोयुम् ता. अव्वारुयिन्त तन्नैरुक्कुलै कवलै पिन्नीस्च चेल्लाम्' एन्ऱुन. अव्वारु चेय्यप पट्टतुम् अक्क केट्टवन्स चेल्वत्तेयुम्, आउटक्कीरन्नैट्टयुम् एटुत्तुक बेकाण्णु ताण्ण नीजैत्तुवेवत्त तिरुन्त इट्टत्तिरुक्कुस चेस्त्रं विट्टाण्ण. अव्वारुम्, कमुक्किलै इरन्तु केकक्कोयुम् वेवत्तवलाय, परपरप बुटां आर्नीन मेट्टुप प्रतेचत्तिलै अमर्नित्तिरुन्त ताळौ. अव्वेलै तुरु बेन्न नरि इरेच्चियै वायिऱ केळाविक्केकाण्णु अक्केवेन्ततु. एप्पोतु वन्तु पार्कत्ततेऽरा, अव्वेलैयिलै आर्नकरायिलै बेरीय मैंन एन्त्रु नीरिलिरुन्तु वेवीयैरि वेवीयै इरुन्ततु. अत्तक्कन्नंततुम् अप्पेण्णनरी, इरेच्चियै विट्टु विट्टु अन्त मैंनोनोक्कि तुट्यतु. इव्वेलैयिलै तुरु कमुकु आकायत्तिलिरुन्तु इरुन्कि अन्त इरेच्चियै एटुत्तुक बेकाण्णु मैंनुम् आकायत्तिर्परन्तु पोविऱ्ऱु. मैंनुम् नरीयैक्कन्ऱु आर्नीलै तुम्मैत्तु विट्टतु. प्रायाशे वीज्ञेन अन्त नरी, कमुक्कप्पार्कत्तुक बेकाण्णिरुक्कुम् बोतु आउटयैर्ऱ अप्पेण्ण सिरित्तुक्केकाण्णु,

‘கழுகால் மரமிசம் அபகரிக்கப்பட்டது. மீணும் தன்னீருக்குள் சென்று விட்டது. மீணயும் இறைச்சியையும் இழந்த நரியே! என்ன பார்க்கின்றாய்?’ என்றார்.

அதைக்கேட்டுப் பெண்நரி கணவன், செல்வம், காதலன் ஆகியோரை இழுந்த அவளோக் கண்டு பரிகாசமாக,

‘ எனக்குப் புலமை எப்படியுள்ளதோ, அதைப்போல் உனக்குள்ள புலமை இரண்டு மடங்கானது உனக்குக் காதலனுமில்லை; கணவனுமில்லை. எனவே ஆடையற் றவுளே! என்ன பார்க்கின்றுய? ’

என்று கூறியது.

A एवं तस्य कथयतः पुनरन्येन जलचरणागत्य निवेदि
तम् —

‘यदहो ! न्वदीयं गृहमप्यन्येन महामकरेण गृहीतम्’ ।
तल्लुत्त्वाऽसावतिदुःखितसनात्तं गृहान्निःसारयितुम् उपायं
यिन्त्तन्वाच — ‘अहो ! पश्यतां मे दैवोपहतत्वम् ।

मित्रं ह्यमिततां यातमपरं मे प्रिया सृता ।
गृहमन्येन च व्याप्ते, किमयापि भविष्यति ॥ (62)

अथवा युक्तमिदमुच्यते ।—

ज्ञाते प्रहरा निर्वाचनीच्छा-

वृत्तिर्थे वर्धति जाठगणिः
जापान्म वैगमि समद्विति

वामे विधौ सर्वमिदं नरणाम् ॥ (63)

तत् किं करोमि ? किमनेन सह युद्धं करोमि ?। किं
वा सम्रैव संबोध्य गृहान्तिःमारयामि ?। किंवा भेदं

दानं वा करोमि ? अथवा ऽमुमेव वानरमित्रं पृच्छामि ?
उक्तं च -

यः पृष्ठा कुरुते कार्यं प्रष्टव्यान् स्वहितान् गृह्णन् ।
न तस्य जायते विघ्नः कस्मिंश्चिदपि कर्मणि ॥ (64)

B 62. ஸித் = நண்பன் அஸித்தா் = பகைமையை யாத் அடைந்துவிட்டான். அபர் = மேலும் மே பிரியா = எனது மனைவியும் ஸுதா = இறந்துவிட்டாள். குஹ் = வீடும் அந்யேந = வேக்ஞருவனால் வ்யாஸ் = கைப்பற்றப்பட்டது. அய அபி = இப்போதும் கிஂ ஭விஷ்யதி = என்ன நிகழுமோ! (வேறுயாது நிகழுவிருக்கின்றதோ)

63. க்ஷதீ = புண்ணில் (காயத்திலேயே) பிரஹரா: = அடிகள் அமீதன் = அடிக்கடி நிபத்தித் = ஏற்படும் அவசியம் = உணவு குறைவுற்றபோது. ஜாடராஜின: = பசி வர்஧தி = வளர்ச்சியறும். ஆபத்ஸு = ஆபத்தான வேலைகளிலேயே வீராஷி = பகைகள் சமுத்திவிதி = அதிகமாகத்தோன்றும் வி஘ாவாமை=விதி மாறுக இருக்கும் போதுதான் நராண் = மனிதர்களுக்கு இங் ஸ்ரவ் = இது எல்லாம் (ஏற்படும்)

64. யீ: = எவன் பிடியான் = கேட்கத்தக்க ஸ்வஹிதான்
 = தனக்கு நன்மையானவர்களையும் ஗ுருந் =
 பெரியோர்களையும் பூஷீ = வினவி காய் = காரி
 யத்தை குறுதே = செய்கின்றாலே தஸ் = அவ
 னுக்கு கர்மசி஦ு அபி கர்மணி = ஒரு காரியத்திலும்
 வி஘: = இடையறு ந ஜாயதே = ஏற்படாது

C कथयतः = कथयत् नि. बे. ए. ६-म वे. इ.
महा मकरेण = महान् च + असौ + मकरः च [कर्म-]।
निः सारयितुं = निस् + स् [वेणीयेत्रहु] पित्र
वीजैः ए. वी. ए. प्रक्षिप्यन्ते = प्र + क्षिः [नरी]
चेयप, लट् प. प.

D इव्वारु अतु कृनिक्केऽन्तिरुक्तुम् पोतु वेत्रु
ऋगु मुत्तैल वन्तु ‘ज्ञयेऽ! उन्तु वीदुम् वेगेणुरु
पेपीय मुत्तैलयिऩ्नल अपकारीक्कप्पत्तु विट्टतु’ एन्तु
चेशाल्लिन्तु. अतज्जैक्केत्तु अतु मिकवुम् कवलैय
उट्टन्तु अम् मुत्तैलये वीट्टिवीरुक्तु वेणीयेत्रहुम्
उपायत्तेत निज्जैत्तवारेह ‘ज्ञयेऽ! उन्तु तुरतिर्ष्वं
त्तेत्तेप पार!’

एन्नपन्नुम् विरोत्तियानुन्. उन्तु मज्जावियुम् इरन्
त्तन्नल. वीदुम् मार्गरुन्नल अपकारीक्कप्पत्तु विट्टतु.
इन्निमेलुम् एन्नन् नटक्कप्पेऽन्नतेऽ!

इव्वारु कृष्णपद्धुवत्तमुन्नमये!

कायत्तिलेतां पल अष्टकैः अष्टकैः एर्पदुम्.
उन्नवु कुरुरन्तपोतुतां पक्षित्तियुम् वलारुम्.
अुपत्तुनेरत्तिरुन्न विरोत्तान्कन्नुम् उन्नटाकुम्.
इव्वै एल्लाम् वीक्ति मारुयिरुक्तुम् पोतुतां मक्क
कन्नुक्तु एर्पदुम्.

आकेयालं एन्नन् चेय्येवेन्? इत्तेन्नु युत्तन्नु चेय्य
लर्मा? अल्लतु साम (नल्लुरर कृत्तल) उपायत्त
तालं पोतज्जै चेय्यतु वीट्टिवीरुक्तु अकर्त्तरलर्मा? अल्लतु
पेतम् (प्रित्तल) तान्म (केऽन्त्तल) आक्य
उपायत्तेत्तक्क केऽन्वता? अल्लतु इन्त एन्नपन्नु
कुरुन्नकये केट्पोम्. एनेन्नीलं

त्तन्तु नन्नमेये वीरुम्पुम्, केट्कत्तक्क केपीयोर
कैल एवन्न केट्टुक्क करुम्मार्गरुक्तिन्नुन्ने अवन्नुक्तु
ऋगु कारीयत्तिरुम् इत्तेष्टु एर्पत्ता तु

एवं संप्रधार्य भूयोऽपि तमेव जम्बूवृक्षम् आरुं
कपिमपृच्छत् — ‘भो मित्र! पश्य मे मन्दभाग्यताम्।
यत् संप्रति गृहमपि मे वलवृक्षरेण मकरेण रुद्धम्। तदहंत्वा
प्रष्टुमागतः। कथय किं करोमि? सामादीनामुपायानां
मध्ये कस्माद्व विषयः?’ स आह — ‘भोः कृतम्!
पापचारिन्! मया निषिद्धोऽपि किं भूयो पापनुसरसि?
नाहं तव मूख्योपदेशमपि दास्यामि’। तच्छुत्त्वा
मकरः प्राह — ‘भो मित्र! सापराधस्य मे
पूर्वस्नेहमनुस्मृत्य हितोपदेश देहि’। वानर आह — ‘नाहं
ते कथयिष्यामि। यद्वार्यावाक्येन भवताऽहं समुद्रे प्रदेशु
नीतः; तदेव न युक्तम्। यद्यपि भार्या सर्वलोकादपि
वल्लभा भवति तथापि न मित्राणि वान्धवाश्च भार्यावाक्येन
समुद्रे प्रक्षिप्यन्ते। तन्मूर्ख! मृदृत्वेन नाशस्त्व प्रागेव
निवेदित आसीत्। यतः —

सतां वचनमादिष्टं पदेन न करोति यः।

स विनाशमवाग्नोति घण्टोष्ट इव सत्वरम्॥ (65)

मकर आह — ‘कथमेतत्?’ सोऽब्रवीत् —

B 65. यः = एवन्न आदिष्टं = उपतेत्तिक्कप्पत्त सतां
वचनं = वेपीयोर्कैलिन् वार्त्तत्तेत्तये मदेन
= मत्तत्तिन्नल न करोति = चेय्यवील्लैयो!
सः घण्टोष्टः इव = मणीकट्टिय छुट्टकम् पोल
सत्वरं = वीरेवील विनाशम् अवाप्नोति = अृष्टवै
अृष्टवान्.

C रुद्धम् = रुद्ध [तु] इ. च. बे. ए. प्रष्टुं =
पृच्छ [कैल] ए. वी. ए. दास्यामि = दा [केऽन्त]

कथा ९

लट् त. ओ. प्रश्नेष्टुं = प्र + द्विः [एवि] ए. वी. ए.
आदिष्टुं = आ + द्विः — इ. चे. बे. ए.

D इवंवारु ऎन्ननी मैंनेउम् अतेनावल मरत्तिल् एत्रिय कुरंकैप्प पार्तत्तु 'ओ नन्नप ! एन्न नुत्तय तुरतीर्ष्व टत्त्वैप्प पार !' इप्पेमारुत्तु एन्नतु हीउम् वेत्रु ओरु बेपीय मुत्तल्लयाल् अपकीकैप्पत्तु विट्टतु. आैकैपाल् उन्नीन विनवृक्तर्कौक नान्न इन्कु वन्तिरुक्क त्तिरेन्न. चेसाल्, नान्न एन्न चेय्यलाम् ? सामम् मुत्तल्लय (साम, पेत, ताण, तन्त एन्ननुम) उपायन कानुल् एतु त्तैकैकेकाल्लात्तक्कत्तु ?' एन्न रत्तु. अतु 'ए, चेय्यन्न नन्न रिकोन्न रवानेन ! पापम्मेचेय्यवोनेन ! एन्नल् त्तैकैप्पत्तपोनुम्, मैंनेउम् एन्न एन्ननुप्प प्रिन्न तेताटरुकिन्नरुम् ? नान्न लुर्क्कानु उन्कु अन्न व्यरुक्तैत्त त्रमाट्टेनेन' एन्न रत्तु. अतैकैकेट्ट मुत्तल्ल 'ओ नन्नप ! नान्न कुर्त्तम्पुरीन्त पोतिलुम् एन्नतु मुर्चिनेकित्तत्त एन्ननी नल्लुरर पक्कवाय' एन्न रत्तु. अप्पोतु कुरंकु 'नान्न उन्कुक्कु चेसाल् लमाट्टेनेन. एनेनील मैनेवियिन वार्तत्तैयिऩु लेपेय नान्न उन्नल् कैलील एत्रिय अमृत्तुक्क चेल्ल लप्पत्तेनेन; अतुवेत्तक्कत्तल्ल. एल्लावृत्तिरुम् पारक्क मैनेनी वेण्णाट्यवलायीरुक्क पोतिलुम् नन्नपर्कैलायुम् इन्त्तवर्कैलायुम् मैनेवियिन पेच्चाल् कैलील ताल्ला लामा ? आैकैपाल्, मुट्टालो ! मत्तैमेयिऩल उन्कु अमीव (एम्पदुम् एन) मुत्तलेपेय अन्नविकैकैप्पत्तरुन्तत्तु. एनेनील,

बेपीयोर्कनार्ह कृपप्पत्त वार्तत्तैयैकै कर्वन्क कारन्नमाक एवन्चैस्येविल्लयो, अवन्म मैनी कृष्ण ओट्टकम्पेगाल् अमीविनयो अतैवालां' एन्न रत्तु.

मुत्तल्ल 'इंत्तु एवंवारु' एन्न विनवृक्त कुरंकु कृष्ण लायिऱ्ऱु:

कस्मिश्चिदधिष्ठाने उज्ज्वलको नाम रथकारः प्रति वसतिसः। स चातीव दारिद्र्योपहतश्चिन्तत्वान् — 'अहो धिग्य दरिद्रताऽसद्वृहे। यतः सर्वोऽपि जनः स्वर्कर्मणैव रतस्तुति। असदीयः पुनः व्यापारो नात्राधिष्ठानेऽर्हति। यतः सर्वलोकानां चिन्तनाश्रुभूमिकागृहाः सन्ति; मम च नात्र ! तत्किं मदीयेन रथकारत्वेन प्रयोजनम् ?' इति चिन्तयित्वा देशान्विक्षान्तः। यावत्किञ्चिद्वन्न गच्छति तावद्वृक्कार्यवनगहनमध्ये सूर्यास्तमनवेत्तायां स्वयूथाङ्गाण्डं प्रसववेदनया पीड्यपानामुष्टीम् अपश्यत्। स च दासेरक्युक्ताम् उष्टीं गृहीत्वा स्वस्थानाभिमुखः प्रस्थितः। गृहमासाद्य रञ्ज गृहीत्वा तामुष्टिकां बवन्ध। ततश्च तीक्ष्णं परशुपादाय तस्याः कृते पल्लवानयनार्थं पर्वतैकदेशे गतः। तत्र च कोमलानि नूतनानि बहूनि पल्लवानि छित्वा शिरसि समागोप्य तस्या अग्रे निचिक्षेप। तस्या च तानि शनैःशनैर्भक्षितानि। पश्चातपल्लवभक्षणप्रभावाद् अहर्निशं पीवरतनुरुष्टी संजाता। सोऽपि दासेरको महानुष्टः संजातः। ततः सः नित्यमेव दुग्धं गृहीत्वा स्वकुदुम्ब परियालयति ॥

B

C दारिद्र्येण + उपहतः [रु - त -]. रतः = रम् [मकीम्] इ. चे. बे. ए. बवन्ध = बन्ध [कट्टु] 24

லிட் ப. ஓ. ஜித்வா = ஜில் [வெட்டு] இ. வி. எ.
ஜாதா = ஜந் [பிற] இ. செ. பெ. எ. ஭ஷா =
ஷ்ரீ = நமுவு இ. செ. பெ. எ. ஸ்வஸ் + குடும்பம்
[ஷ-த]।

கதை 9

D ஒரு ஊரில் உண்ணலகள் என்று பெயருள்ள ஒரு தச்சன் வசித்து வந்தான். அவன் அதிகம் தரித்திரத்தினாற் பிடிக்கப்பட்டவனுகி ‘ஐயோ! சீ! எனது வீட்டில் என்ன ஏழைமை! ஏனெனில் எல்லாமக்களும் தம் செயலிலேயே ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். எனது வியாபார (தொழில்) மோவெனில் இவ்வூரில் தக்கதில்லை. எல்லா மக்களுக்கும், பழைய நாலு மாடிகளுள் வீடுகள் இருக்கின்றன. எனக்குத்தான் இல்லை. ஆகையால் எனது தொழிலால் என்னபயன்? என்று என்னிக் தனது தேசத்திலிருந்து வெளியேறினான். (வழியில்) ஒரு காட்டையடைந்தபோது, அடர்ந்து குகைபோற் பயங்கர மான அக்காட்டின் நடுவில், சூரியன் மறைந்து கொண்டிருக்கும் வேலையிலே, தன் கூட்டத்திலிருந்து தவறியதும் பிரசவவேதணியால் கஷ்டப்பட்டுவதுமான ஓர் ஒட்டகத்தைக்கண்டான். அவன் குட்டியுடன் கூடிய ஒட்டகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு தன்னிருப்பிடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான். வீட்டையடைந்ததும் கயிற்றையெடுத்து அந்த ஒட்டகத்தைக் கட்டினான். பின்னர் கூர்மையான கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு ஒட்டகத்தின் பொருட்டு இலை, குழை கொண்டுவருதற்காக மலைக்குச்சென்றன. அங்கே புதிய இளங்குளிர்களை வெட்டித் (தனது) தலையிற் சுமந்து கொண்டு வந்து அதன்முன்னிலையிற் போட்டான். அது வும் அவற்றை மெல்ல மெல்லத் தின்றது. பின்னர் தனிர்தின்று வருவதால். அது கொழுத்த உடலினையடையதாயிற்று. அந்தக் குட்டியும் பெரிய ஒட்டகம் ஆயிற்று. பின்னர் அவன் ஒவ்வொருநாளும் பால்கறந்து தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தான்.

A அது ரத்காரேண வஸ்தவாட் ஦ாஸேரக்ரீவாயா பஹதி ஘ாடா பிதிவாடா। பத்ராத்ரகாரோ வ்யசிந்தயத — ‘அஹோ, கிமந்யைர்க்குத்தக்ரம்஭ி: ? யாவநமைத்ஸாடேவோஷீபரிபாலநாடு அஸ் குடும்பஸ் ஭வ்ய ஸ்வந்தம்। தந்திமந்யேந வ்யாபாரேண? எவ் விசிந்தய ஶூபாகத்ய ப்ரியாமாஹ — ‘஭ார்தீ! ஸமிசீநோட்ய வ்யாபார:। தவ ஸம்பதிஶ்வேத குதோபி ஧னிகாது கிஞ்சிட திருவ்யமாடாய மயா ஗ுர்ஜரதேஶ ஗ந்தவ்யம் கரமாக்ரஹாய। தாவது த்வயைதௌ யகேந ரக்ணியௌ, யாவத்துமுஷீ க்ரீத்வா ஸமா-கஞ்சாமி’। ததஶ ஗ுர்ஜரதேஶ ஗ந்துஷீ ஶூபாகத்ய ஸ்வா-மாகத:। கிஞ்சிட வகுதா; தென ததா தஸ ப்ரசுரா உதா: கரமாஶ ஸமிலிதா:। தத்தேந மஹாஷ்டிரா குத்வா ரக்வாபுருஷே ஶாத:। தஸ வர்ஷ பிதி வுத்யா கரமாகே ப்ரயஞ்சதி। அந்தஞ்சாஹநிஶஃ ஦ுஷ்பான் தஸ நிருபிதம்। எவ் ரத்காரோட்யே நித்யமே-வோஷீகரமாக்ரஹாயாரா குர்வந் ஸுகேந திஷ்டதி।

B

C ஸ்வகுடும்ப + ஸ்வஸ் + குடும்ப. ஦ாஸேரக்ரீவா = ஦ாஸேரக்ஸ் + க்ரீவா [ஷ-த-]। விசிந்தய. ஆகத்ய இ. வி. எ. க்ரீத்வா = க்ரீ [வாங்கு] இ. வி. எ. ரக்ணயை + புருஷ: [ச. த]

D பின் தச்சன் (ஒட்டகக்குட்டிமீது கொண்ட) அன்பினால் ஒட்டகக்குட்டியின் கழுத்தின் மீது பெரிய மணி ஒன்றைக் கட்டினான். பின்னர் அவன் ‘ஆஹா! வேறு காட்ன வேலைகளாற் பயன் என்ன? இந்த ஒட்டகத்தைப்

பாதுகாத்து வளர்ப்பதாலேயே இந்தக்குடிம்பத்திற்கு வேண்டிய காரியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆகையால் வேறு தொழிலாற் பயனெண்டி என்று யோசித்தான். இவ்வாறு எண்ணி வீட்டையடைந்து மனைவியிடம் ‘அன்பே! இத்தொழிலே சிறந்தது, உனக்குச் சம்மதமானால் யாரா வது ஒரு பணக்காரனிடம் சிறிது பொருள் பெற்று ஒட்டகம் வாங்கக் குர்ஜர தேசத்துக்குப் போகலாம். நான் வேறு ஒட்டகங்கள் வாங்கி வரும்வரை நீ இவைகளைக் கவனமாகப் பாதுகாக்கவேண்டும்’ என்றான். பின்பு குர்ஜரதேசஞ்ச சென்று ஒட்டகம் வாங்கிக்கொண்டு தன் வீட்டிற்கு வந்தான். அதிகம் சொல்லானேன்? எப்படி (செய்தால்) அவனுக்குப் பல ஒட்டகங்களும் சிறு ஒட்டகைகளும் பெருகுமோ அப்படிப்பட்ட காரியம் அவனுற் செய்யப்பட்டது. இன் பெரிய ஒட்டகமந்தை ஏற்படுத்தி, ஒரு காவற்காரனையும் நியமித்தான். அவனுக்கு வருடங் தோறும் ஒவ்வொரு ஒட்டகக்குட்டியைக் கொடுத்து வந்தான். மேலும், அவனுக்கு இரவு பகலாகப் பால் குடித்தலும் கிட்டியது. இவ்வாறு எப்போதும் ஒட்டகம், குட்டி ஆகியவற்றின் மூலம் தொழிலைச்செய்து கொண்டே சுகமாக வாழ்ந்தனன்.

அथ தே ஦ாஸேரகா அधிஷ்டானோபநே அாஹார்஥ மஞ்சன்
கோமலவஜ்ஜிரியத்தீய ஭ஜயித்வா மஹதி ஸரஸி பாரிய் பீத்வா
ஸாயந்தஸபயே மந்஦ மந்஦ லீலயா ஗ூஹமாகஞ்சன்
பூர்வாஸேரகா பமாதிரேகாத் பூஷ ஆகம்ய மிலதி। தத்தீ:
கல்஭ைரமிஹிதம् — ‘அஹோ! மந்மதிரிய ஦ாஸேரகா யதா
யூதாஞ்சை: பூஷ சித்வா ஘ாடா வாடயநாகஞ்சனி। யதி
கஸ்பி துடிஸ்வய முகே பதிஷ்யதி, தாந் முத்யமாப்யதி।
அத தஸ தத்வந் ஗ாஹஸ்யான கஶித ஸிஹோ ஘ாடாரமாக்ரய
ஸபாயாத: யாவாவலோகயதி, தாவதுஷ்டி஦ாஸேரகாண் யூத

மஞ்சனி! ஏக்ஸ்து புந: பூஷ க்ரீடாங் குர்வந வஜ்ஜிரீஶரந் யாவ-
சிஷ்டி, தாவாந்யே டாஸேரகா: பாரிய் பீத்வா ஸ்வஷுஹ ஗தா: |
ஸோடபி வநாநிக்கம் யாவாவிஶோடவலோகயதி, தாவா-
க்கஞ்சிந்மார்ம பஶயதி வேதிச। யூதாந் பிரஸ்தோ மந்஦ வூஹஞ்சை
குர்வந யாது கியத் தூர் மஞ்சனி தாவது தஞ்சைநாஸாரி
ஸிஂஹோடபி கம்ய குத்வா நி஭ுதோடாநே சியத்தித: | ததோ யாவ-
துடிய: ஸமீபம் ஆகத: , தாவதிஸ்வேந ஜம்பயித்வா பிரீதாய்
஗ூஹிதோ மாரிதஶ | அதோடாந் பிரவீமி— ‘ஸதா வசனமாடிஷ்ட’
இதி ||

B

C கோமலவஜ்ஜி: = கோப்ளா: ச+தா: + வல்ய: ச [கர்ம-] தா: ||
மந்஦ஸ + அதிரேக: [ஷ- த-] ஗ாஹஸாநஸய = ஗ாஹ் [நுழை]
நி. பெ. எ. | உஷீடாஸேரகாண் = உஷை: ச + டாஸேரகா:
ச = [க்ஷ-ஷ-] தேபாம் || குர்வந, சரந் = நி. பெ. எ.
வேதி = விதூ [அறி] லத் ப. ஒ.

D பின் அந்த ஒட்டகைள் நகரின் பக்கத்திலுள்ள காட்டில் ஆகாரத்திற்காகச் சென்றன. அந்திய இளங்குளிர் கனைத் தின்று, பெரிய குளத்தில் ஸீர் குடித்து, மாலை வேலையில் மெல்ல மெல்ல விளையாடிக் கொண்டே வீட்டிற்கு வந்தன. முன்னாரேயே உள்ள ஒட்டகக்குட்டி மதால் காரணமாகப் பின்னால் வந்து சேர்ந்தது. பின் (எனைய) ஒட்டகங்கள், ‘ஜூயோ’ புத்திகுறைந்தது இந்தக்குட்டி. ஏனையில் மக்களையிலிருந்து நழுவிலி பின் னால் நின்று மனியடி த்துக்கொண்டே வருகின்றதே! எதா வதொரு கொடிய மிருகத்தின் வாயில் விழுமானல், சிக்

சயம் மரணத்தையே அடையும்' என்று கூறிக்கொண்டன. பின் ஒரு சிங்கம், அக் காட்டினில் நுழைகின்ற அக் குட்டியின் மணியோசையினைக் கேட்டு, அங்கே வந்து பார்த்தவேளையில், ஒட்டகங்கள், குட்டிகள் ஆகிய வற்றின் மந்தை போய்க் கொண்டிருந்தது. (அவைகளில்) ஒன்றேவெனில் (கூட்டத்தின்) பின்னால் விளையாடிக் கொண்டும், துளிர்களைக்கடித்து மேம்பந்து கொண்டும் எப்பொழுது நின்றதோ, அவ்வேளையில் ஏனைய ஒட்டகங்கள் நீர் பருகித் தம் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டன. அதுவும் (குட்டியும்) காட்டிலிருந்து வெளியேறித் திசைகளை (நான்கு பக்கமும்) பார்த்தபோது ஒரு வழியும் தெரியவில்லை, அறியவும் முடியவில்லை. கூட்டத்திலிருந்து நீங்கி மெல்ல மெல்ல, பெரும் சத்தமிட்டுக்கொண்டே சிறிதுதாரம் சென்றபோது அதன் சத்ததைத் தொடர்ந்து வந்து சிங்கமும் தனிமையில் எதிரே வந்து நின்றது. பின் எப்போது ஒட்டகம் பக்கத்தில் வந்ததோ, அப்போது சிங்கம் ஒரேபாய்ச்சவில் அதனுடைய கழுத்திற் பிடிக்குக் கொண்றது. ஆகையால் நான் சொல்லுகிறேன்—“பெரியோர்கள் கூறிய மொழியை.....” என்று கூறிற்று.

அथ தஞ்சூலா மகரः ப்ராஹ — ‘ மாந !

ப்ராஹः ஸாஸ்பஂ மீந் ஜநாः ஶாஸ்திவிச்சநாஃ : |

மித்ராஂ ச புரஸ்கृத्य கிஞ்சி஦்வாயாமி தஞ்சூலு || (66)

உபदேಶப்ரதாணாஂ நராணாஂ ஹிதமிச்சதாமு ||

பரஸ்மிநிஹ லோகே ச வ்யஸனं நோப்பதே || (67)

தந்மர்வா குநந்மாயாபி மே குரு ப்ரஸாதமுபாதேப்ரதாநே |

உக்காஞ்சி —

உயகாரிஷு யः ஸாது ஸாதுவே தஸ கோ முண : |

அபகாரிஷு யः ஸாது : ஸ ஸாது : ஸாதுவே தஸ || (68)

தாகர்ய வாநரः ப்ராஹ — ‘ மாந ! யதேவ, தற்கூரை தென் ஸஹ யுஞ்சு குரு ! உக்காஞ்சி —

ஹஸ்தவ் ப்ராப்ஸஸி ர்வா ஜிவநந்மாயாதோ யஶ : |

யுஷ்யமானஸ்ய தே ஭ாவி முணாதுமநுத்தமஸ் || (69)

உதம் பிராப்ஸாதே, ஶூர் மேதே யோஜயே |

நிசமல்பப்ரதாநே, ஸமஶக்தி பராக்ரமே : || (70)

மகரः ப்ராஹ — ‘ கதமேதது ? | ஸோத்ரவீத् —

B 66. ஶாஸ்த விச்சநா:=கலைகளில் தேர்ந்த பண்டிதர் களான ஜநா: = மக்கள் மைல் = நட்பு ஸாஸ்பஂ = ஏழு அடியால் (சேர்ந்து ஏழு அடி நடத்தலால், அல்லது ஏழுவார்த்தைகள் பேசுவதால்) உண்டாவதாக ப்ராஹ: = மொழிகின்றனர். மித்ராஂ = நட்பினை புரஸ்கृத் = முன்வைத்து கிஞ்சி஦ு சிறிது வழ்யாஸி = சொல்லப்போகிறேன் தத் = அதனை யூரூ கேட்பாய்.

67. ஹிதம் இஞ்சுதாஂ = நன்மையை விரும்புபவரும் உபதேஶப்ரதாணாஂ = அறிவுரை மொழிகின்றவருமான நராணாஂ = மனிதர்களுக்கு இத் லோகே = இவ்வுலகிலும் பரஸ்மிந் ச = மேலுலகத்திலும் வ்யஸன் = துண்பம் ந உபதே = ஏற்படாது.

68. ய: = எவன் உயகாரிஷு = உபகாரம் செய்வோரி டத்தில் ஸாது: = நல்லவனுயிருக்கின்றுள்ள தஸ = அவனுடைய ஸாதுவே = நன்மையில்

को गुणः = एन्ने कुण्णमूलान् तु. यः = एवं
अपकारिषु = अपकारम् चेयं युम् त्रियवर्कलीट
युम् साधुः = नल्लववणे सः साधुः = अवने
नल्लेलान् एन्नरु सद्धिः उच्यते = बेपीयोर
कलार्थ कूरप्पतुकिन्ऱुन्.

69. युध्यमानस्य ते = युत्तमं चेयं किन्ऱ उनक्कु
अनुक्तमं = मिक्कचिरन्त गुणद्वयं = कुण्णकलं
(नन्ममेकलं) इरण्णु भावि = एर्पपटुम्. (एवं
वारेन्नील) त्वं हतः = नै इरन्तहालं स्वर्गं
प्राप्यसि = सवर्कक्तत्त्वयटवायं जीवन् =
उयिरोपाटिरुन्तहालं गृहं = इल्लत् त्रिज्ञयुम्
अथो = मेलुम् यशः च = पुकम्मयुम् (प्राप्यसि =
अटेवायं)

70. उत्तमं = (पलत्तहाल) उयर्न्तवज्ञे प्रणिपातेन =
वज्ञक्कत्तिग्नेलुम् शूरं = वीरज्ञे भेदेन = पीरित्तु
विकुवत्तालुम् नीचं = किम्मानवज्ञे अख्य प्रदानेन
= सिरुबेपारुज्ञीक केकाटुप्पत्तालुम् समशक्ति =
समपलमूलावज्ञे पराक्रमैः = (तन) पलत्तिग्न
लुम् योजयेत् = चेरक्कवेण्णुम्

C सासपदं = सप्तभिः + पदैः अवाप्यते इति सासपदम्।
शास्त्रेषु + विचक्षणाः [स - त -]। वक्ष्यामि = वच्
[क्षेत्र] लृद्धत् त्रु. इच्छतां = इच्छन् त्रि. बै.
ए. 6-म् वै. प. उपकारिषु = उपकारिन् शब्दः।
अनुक्तमं = न विद्यते उत्तमं यस्मात् तत् [वहु -]
न तज्जीक्काट्टिलुम् वै. रु सिरन्त्तत्तु इल्लैयो
अतु एन्नरु बेपारुलं.

D पिं अतज्जीक्केट्टु मुत्तैले कूरिऱ्ऱु 'नन्प!

अरिञ्गुर्कलं, नट्टु एन्पत्तु एमुट्यिऩुलुन्टावत्ताक
मेमालीवर. आकेयालं नट्टपे मुन्निट्टुक कूरुम
एन्नतु वार्क्कत्तेत्तयेक केळै! नन्ममेये विरुम्पिय
वर्कलायं उपतेचेम चेयं युम् मनीत्तरुक्कु इव्वुल
किलुम्, मेलुलकिलुम् तुन्पम नेरातु.

आकेयालं चेयं किन्ऱ केकान्नवाण्णयिऩुम् एनक्कु अरि
वारा कूरि अरुल्लपीर; एनेन्नील,

उपकारम् चेयं वेलारिटम् नन्ममेयाक इरुप्पत्तार्म
पयनं एन्नन? ऎतीकलीटमुम् एवं नन्ममे पुरी
किन्ऱुन्ने अवने नल्लववन् एन अरिञ्गुर्इ इयम्पुवर्
एन्नरतु.

अतेक केट्टुक कुराङ्कु 'नन्प! अव्वारुयिऩ
अन्केपोयं अतगेन्नु युत्तमं चेय. एनेन्नील,

युत्तमं पुरियुम् उनक्कु इरुवित नन्ममे एर्पत्तलाम
नै इरक्क केन्नीटन सवर्कक्कमटेवायं! उयिर्वाम्मं
तालं वीट्टेटयुम्, पुकम्मयुम् बेहुवायं.

पलत्तहालं उपर्न्तवज्ञे वज्ञक्कियुम् (साम उपायत्तहा
लुम्), वीरज्ञैप बेत्तहालुम्, नैसीनैत तान्नत्तिग्न
लुम्, समपल मुलावज्ञैप पलत्तिग्नेलुम् (तन्नत्तहाल
लुम्) अटक्कवेण्णुम्.

मुत्तैले 'अतु एव्वारु?' एन्नरु विनव अतु कूरलान्तु

कथा 10

A आसीत् कस्मिश्चिद्वनोद्देशो महाचतुरको नाम शृगालः।
तेन कदाचिद्वरण्ये स्वयं मृतो गजः समाप्तिः। तस्य
समन्तात् परिभ्रमति, परं कठिनां त्वचं भेत्तु न शक्नोति।
अथात्रावसर इतश्चेतश्च विचरन् कश्चित्संहस्त्रव व्रदेशे समा-
26

यथौ । अथ सिंहं सपागंतं द्वै स क्षितितलविन्यस्तमौलि-
मण्डलः संयोजितकरयुगलः सविनयमुवाच — ‘सामिन् ,
त्वदीयोऽहं लागुडिकः श्यितः, त्वदर्थे गजमिमं रक्षामि ।
तदेनं भक्षयतु स्वामी’ । त प्रणतं द्वै सिंहः प्राह —
‘भोः ! नाहमन्येन हतं सत्वं कदाचिदपि भक्षयामि ।
उक्तं च —

वनेऽपि सिंहा मृगमांसभक्षा
बुधुक्षिता नैव तृणं चरन्ति !
एवं कुलीना व्यसनाभिभूता
न नीतिमार्गं परिलङ्घयन्ति ॥

तत्त्वैव गजोऽयं मया प्रसादीकृतः । तच्छुङ्खा शृगालः
सानन्दमाह — ‘युक्तमिदं स्वामिनो निजभृत्येषु । उक्तं
च यतः —

अन्त्यावस्थोऽपि महान् स्वामिगुणान्वो जहाति शुद्धतया ।
न श्वेतभावमुज्ज्ञति शङ्खः शिखिभुक्तमुक्तोऽपि ॥ (72)

B 71. वने = काृष्टिलिं मृगमांसभक्षा: = मिरुकंक
लीनं मामिचत्तेत उन्नेणुकिन्ऱ सिंहाः = चिंक
कंककलं बुधुक्षिताः अपि = पश्यिणुरं पैटिक्कप
पट्ट पोतुम् तृण = पुल्लै न चरन्ति = तीन
पत्तिल्लै एवं = इवंवारेण कुलीनाः = नरंकुलत
तेवारं व्यसनाभिभूताः = तुन्पत्तिगुणं पैटिक्कप
पट्टपोतुम् नीतिमार्गं = नीतिवழியे न परिलङ्घ
यन्ति = मैरमाट्टारकलं .

72. महान् = बेपीयवनं अन्त्यावस्थः अपि = कट्टकि
(मरण) नीलैयुर्ह पोतीलुम्. शुद्धतया = कृत
त नी लै यि ल स्वामिगुणान् = तलैवनुक्कुरीय
मेलान् कुण्णंकलै न जहाति = लकवीटमाट
टान् शङ्खः = संक्कु शिखि भुक्तमुक्तः अपि=त्रियिलिट
कुक्कुक्कु एकुत्तपोतीलुम् श्वेत भावं = वेणु
मेयये न उज्ज्ञति = लीटमाट्टातु !

C त्वचम् = त्वक् शब्दः चकारान्तः 2-म् वे. ओ.
भेतुं = भिद् [पीला] ऎ.वी.ए. । क्षितितले +
विन्यस्त = क्षितितलविन्यस्त [स-त-] । क्षितितल
विन्यस्त + मौलिमण्डलं येन सः [बहु-] । परि + लङ्घ्य
[ताण्णु] लट् प. प. जहाति = हा [लीटु] लट्
प. ओ. शिखिन् = नेरुप्पु

கதை 10

D ஒரு காட்டில் மகாசதுரகள் என்ற நரியோன்று இருந்தது. ஒருநாள் காட்டில், தானுகவே இறந்த யானையொன்று அதனால் அடையப்பட்டது. அதனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. ஆனால் அதன் கடினமான தோலைக் கிழிக்க இயலவில்லை. பின்னர் அந்தச் சமயத்தில் இங்கு மங்கும் சுற்றிக்கொண்டு ஒரு சிங்கம் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. சிங்கம் வருவதைக்கண்டு அந்த நரியூமியில் தலையினைவத்துக் கைகளைக் கூப்பியவாறு அடக்கத்தோடு ‘தலைவ ! நான் தங்களுடைய வேலைக்காரன் தங்களுக்காகவே இந்த யானையைக் காத்துவருகிறேன். ஆகையால் இதைச் சாப்பிடுக ’ என்றது. அது வணக்கியதைக் கண்ட சிங்கம் ‘ஓ ! நான் பிறராற் கொல்லப் பட்ட மிருகத்தை ஒருபோதும் தின்பதில்லை. ஏனெனில், காட்டில் மிருகங்களின் மாமிசத்தையுண்ணும் சிங்கங்கள் பசித்தாலும் புல்லைத் தின்பதில்லை. அது போலவே

நற்குலத்துசித்தவர் துண்பத்தால் வருஞ்சியபோதும்,
நீதிவழியினைக் கைவிடார்.

ஆகையால், இந்த யானை உனக்கே அருளப்பட்டது, என்றது. அதனைக்கேட்டு நரி மகிழ்ச்சியுடன் 'தங்கள் சேவகர்களிடம் தங்களுக்கு இது தக்கதே! ஏனெனில் இவ்வாறு கூடப்பட்டுள்ளது:

பெரியவன் மரணகிலையெஞ்சிய போதும் தன் உயர் குணங்களை ஒரு போதும் கைவிடான். சங்கு சுட்டா அம் வெண்மை தருமன்றே!' என்றது.

A அथ ஸிஹே ஗ते கஶி஦ு வ்யாஹ: ஸமாயௌ | தமிபு வீ
அஸௌ வ்யசிந்தயத — 'அஹோ ! எக்ஸ்தாவா ஦ுராத்மா
ப்ரஷிபாதெநாபவாஹிதः, தங்காமி஦ாநீமேநமபவாஹிஷ்யாமி ?
நூந் ஶரோதயம् | ந ஖லு மேந் விநா ஸா஧்யோ ஭விஷ்யதி |
உக்க யத: —

ந யத ஶக்யதே கர்த்து ஸாஸ்தா ஦ாநமதாபி வா |
மே஦ஸ்தல ப்ரயோக்தவ்யோ யத: ஸ வஶகாரக: || (73)

கிஞ்ச , ஸர்வாஶஸ்பந்தோऽபி மேடேந வஷ்யதே | உக்க யத: —
அந்த:தேந விருஷ்வேந ஸுவுஞ்செநாதேசாரணா |
அந்தமிஞ்செந ஸஂபாஸ் பௌத்திகேநாபி வந்஧னம् || (74)

எவ் ஸப்ர஧ார்ய தத்யாமிஸுகே ஭ूத்வா ஗ர்வாடுந்தகந்தர: ஸஸ்-
ப்ரமஸுவாச — 'மாம ! க஥மத ஭வாந முத்யுமுகே ப்ரவிஷ்ட:?'
யேநை ஗ஜ: ஸிஹேந வ்யாபாதித: | ஸ ச மாமேதந்தஞ்சே
நியுஜ்ய நத்யா ஸ்நாநார்ய ஗த: | தென ச ஗ஞ்சிதா மம

ஸமாடிஷ்ம — 'யதி கஶி஦ிஹ வ்யாஹ: ஸமாயாதி , த்வயா
ஸு஗ுஸ் பமாவேநநீயம् | யென வநமி஦ மயா நிவ்யா஧
கர்த்தவ்யம् | யத: பூர்வ வ்யாஹைகேந மயா வ்யாபாதிதே ஗ஜ: ஶந்யே மக்கியித்வோஞ்சிஷ்டாந் நீத: | தத்திநாடாரம்ய வ்யாஹந
ப்ரதி ப்ரகுபிதோऽஸி ' | தத்தீந்த்வா வ்யாஹ: ஸந்வஸ்தஸ்தமாஹ —
மோ ஭ாगிநேய ! ஦ேஹி மே ப்ராணாத்திணாம் | த்வயா தத்யாத
நிராயாதத்யாபி மர்தியா காடபி வார்தா நால்யேயா | ஏவ-
மமி஧ாய ஸத்வர் பலாயாஞ்சு' |

B 73. யத = எங்கே ஸாஸ்தா = ஶாம உபாயத்தால்
கர்த்து = (ஒரு காரியத்தைச்) செய்ய ந ஶக்யதே =
முடியவில்லையேய அத ஦ாநம் அபி வா = தான
மும் இயலவில்லையோ தத = அங்கு மேந: =
பேதமே ப்ரயோக்தவ: = பிரயோகிக்க வேண்டும்.
யத: = ஏனெனில் ஸ: = அதுவே வஶகாரக: =
வசப்படுத்தக் கூடியது.

74. ஸுவுஞ்செந அபி = மிக்க உருண்டை வடிவுடைய
தாயினும், அதிசாரணா = மிக அழகியதாயினும்
மௌக்கிகேந = முத்தினால், அந்தமிஞ்செந = உள்ளே
துளைக்கப்பட்ட (காரணத்) தால் வந்஧ன = கட்டுப்பாடு (நூலினாற் கட்டப்படுதல்) ஸ்பாஸம் =
பெறப்பட்டது. (இது போலவே), ஸுவுஞ்செநஅபி =
நன்னடையுள்ளவனையினும் ஆதிசாரணா = மிக
அழகியவனையினும் அத்ததேந விருஷ்வேந = உள்ளே
யுள்ள பகையினால் அந்தமிஞ்செந = உள்ளே பிரிவினை செய்யப்பட்டவனை வந்஧ன = கட்டுப்படுதல் ஸ்பாஸ் = அடையப்படுகிறது.

C अपवाहयिष्यामि = अप + वाहय [एमार्त्रु] लूट
त. ओ. साध्यः प्रयोक्तव्यः वीयन्. बे. ए. उच्चता
+ कन्धरा येन सः। पलायांचक्रे = पलाय = [ओटु]
लिट् आठ. प. ओ.

D पिण्णरं सिंकमं चेसन्ऱतुम् ओरु पुलिवन्तहत्तु. अतेहकं
कण्णतहुम् इन्त नरि योक्तितहत्तु—‘ओहा! ओरु केट
टवैनि वण्णकि एमार्त्रीविट्टेऩ! इप्पोतु इत्तैन
एवंवारु एमार्त्री उत्तुक्कुवत्तु? निंसचयमाक इतु ओरु
कुरान्तान्. पेत उपायत्तेत्तत्तविर (वेगेण्णंग
अम्) अटक्क मुष्टियातु. एनेनील,

एंकु चामलपायमें, तान उपायमें पयनं
बेरुतेऽ, अंकु पेतत्तेत्तये केयाळवेण्णुम्
एनेनील अतुवे पयनं तरक्क कुष्टियताम्.

मेलुम्, एल्लाक्कुन्नांकुलुम् अमेयप्प बेर्हवर्कुलुम्
पेत उपायत्तिनुल् कट्टुप्पटुवर् एनेनील,

उरुन्नंतेवाटविन्तान अमुक्य मुत्तुम् उल्लो
त्तैन्ककप्पट्ट कारणत्ताल् (क्वाल०) कट्टप्पट्टु
विट्टुकिन्ऱत्तु. इव्वारेह उट्टपके कारणमाकप्प पेत
उपायत्तिनुल् नल्लवन्नुम् कट्टुप्पटनेरिउम्.

इव्वारु निनेत्तु अतन् मुन्निलैयिर्चेसन्ऱु तहै
येत् तुक्किक्केकाण्णु परपरप्पुत्तन् ‘मामा! एनं
इंक्के मरणवाचलिल तुम्मुन्तिरुक्किन्तीर? एनेनील
इन्त याण्णा ओरु सिंकत्तार० केल्लप्पट्टतु. अस्सि
कमुम् एन्नैन इत्तरुक्क कावलनुक वैवत्तु विट्टुक्क
कुलीक्क आरुक्कुप्प पोयिरुक्किरत्तु. पोकुम्पेतु
एन्नीटम् ‘इंकु एतावत्तु ओरु पुलिवरुमानुल् नी
इरक्कियमाक एन्कुत्त तेरीविक्क वेण्णुम्. इक्क काटु
मुमुवत्तिलुम् पुलिल्लामर० चेय्यवेण्णुम्. एनेनील
मुन्पु एन्नैरु केल्लप्पट्ट याण्णियेयान्नैरु ओरु
पुलि तिन्ऱु एक्किर्पटुत्ति विट्टतु. अन्तानाल् मुत्त्र

केकाण्णु नान्न पुलिक्किटम् कोपमण्टन्तिरुक्किन्ऱेन,
एन्ऱु कट्टैनायिट्टुक्क चेसन्ऱत्तु’ एन्ऱु तेरीवित्तत्तु.
अतैन्क केट्टत्तुम् पुलि पयमण्टन्तु नरीयिटम् ‘ओ
मुरुमक्केन! एनक्कु उयीरप्पिच्चेता! सिंकमं नेन्नुक्क
कालम् कृप्तित्तु वन्तालुम् अतनीटम् एन्नैनप्प बर्ह
ओरु वार्तत्तेत्तयुम् चेशाल्लक्क कूटातु’ एन्ऱु कृप्तिक्क
केकाण्णुते विरवाक्क ओट्टविट्टत्तु.

A अथ गते व्याप्रे तत्र कश्चिद् द्रीपी समायातः। तमपि
द्वौ असौ व्यचिन्तयत् — ‘ददृष्टोऽयं चित्रकः।
तदस्य पार्श्वादस्य गजस्य यथा चमच्छेदो भवति, तथा
करोमि’। एवं निश्चित्य तमध्युवाच — ‘भो भगिनी-
सुत! किमिति चिराद् दृष्टोऽसि? कथं च बुझुच्चित इत्वा
लक्ष्यसे?। तदतिथिरसि मे। एष गजः सिंहेन व्यापा-
दितस्तिष्ठति। अहं चास्य तदादिष्ठो रक्षपालः। परं
तथापि यावत् सिंहो न समायाति, तावदस्य गजस्य मासं
भक्षयित्वा तृत्वं कृत्वा द्रुततरं व्रज’। स आह —
‘माम! यद्येवं तत्र कार्यं मे मांसाशनेन, यतः “जीवन्नरो
भद्रशतानि पश्यति”। उक्तं च —

यच्छक्यं ग्रसितुं ग्रासं ग्रस्तं परिणमेच्यत्।

हितं च परिणामे यत् तदाद्यं भूतिमिच्छता ॥ (75)

तत्सर्वथा तदेव भुज्यते यदेव परिणमति। तदहमितोऽ-
प्याख्यामि’। शृगाल आह — ‘भो अवीर! विश-
ब्धो भूत्वा भक्षय त्वम्! तस्यागमनं दूरतोऽपि तवाहं

निवेदयिष्यामि । तथा नुष्टिते द्वीपिना भिन्नां त्वं विज्ञाय
जम्बुकेनाभिहितम् — ‘भो भगिनीसुत ! गम्यताम् ;
एष सिंहः समायाति । तच्छ्रुत्वा चिकित्सा दूरं प्रणष्टः ।

B 15. मुन्नेले २३-म् पाटलीन् उरयेप
पारंकक

C गते व्याघ्रे = सत्तिशप्तमि तदादिष्टः = तेन + आदिष्टः
[हृ-त-] भिन्नां = भिद् [पिणा] इ. च. ब. ए.
लक्ष्यसे = लक्ष् [पारं] लट् फु. ओ. (चेयप)
त्वं = त्वं शब्दः २-म् वे

D प्रिणारं पुवि उसन्नरुम् ओरु चिरुत्तेत वर्तत्तु. अतेप
पारंत्तु नरि योकित्तेतु “इन्तक्षं चिरुत्तेत तिटमान
पर्कलौयतेयतु. आकेयालं इतन्नुलमें इन्तयाजैन
यिन् तेऽलैकं क्षिप्तकप्पट्टताक्षुवेन” एन्ऱु तीर्त
माणीत्तु, अतैनोक्कि ‘ओ मरुमकेन !’ एन् वेतु
नाट्कलीन्निन् काणप्पुक्किरुम् ? पकित्तवलं पोलुम्
छिरुक्किन्नरैनी ! नी एनतु विरुन्त्ताणी. इन्त याजैन सिं
कत्तिनुलं केकाल्लप्पट्टूलातु. नान् अतानुरं कट्टलौ
यिटप्पट्ट कावलन्; आनुलुम् किंकम् इन्कुवरुवत्तरं
कुलं इन्त याजैनयिन् इर्रक्षसियेयत् तिन्ऱु तिरुप्ति
पेर्ऱ्ऱु विरेवाक्षसेल्” एन्ऱन्तु नरि. अतु ‘मामा !
अवंवारुपिन् इम्मामिचत्तालं एनकेकारु पलनुमिलै
गडेनाणीलं, “वामुकिन्ऱ मनीत्तेने नुर्त्तुक्कणक्काण
नन्मेमकलौकं काणपाणं”. अवंवारे कुरुप्पट्टूलातु.

एतु विमुक्तक्तक्तेता एतु औरण्माकुमें एतु
मुष्टिनिलं नन्मेमयुम् पयक्कुमें, अतैनये नन्मेमये
विरुम्पुपवलं चाप्पिटवेण्टुम्.

आकेयालं एतु औरण्मिक्कुमें अतेतत्तान् चाप्पिट
वेण्टुम्. आकेयालं नान् इन्किरुन् ता चैसल
किन्नरेन्नेन् एन्ऱन्तु नरि. ‘ओ तेतरियमिल्लातवेन ! कवलै
यर्त्तवलुम् नी इतैनेचं साप्पिटु. तुरात्तिलिरुन्तेते अतान
वरुकेयय नानुनक्कुत तेतरिष्पेपेन्’ एन्ऱन्तु. प्रिण
अवंवारु चेयप्पट्टताम् चिरुत्तेतयिनुलं तेऽलं क्षिप्त
कप्पट्टतेयरिन्तवेन ‘ए मरुमकेन ! ओ !’ इतेऽ
किंकम् वरुकिन्ऱन्तु’ एन्ऱु कुरीपतु. अतेक्केट्टुक
चिरुत्तेत ओष्टिमर्तन्तत्तु.

A अथ यावदसौ तद्वदकृतद्वारेण किंचिन्मांसं भक्षयति , ताव
दतिसंकुद्धोऽपरः शृगालः समाययौ । अथ तम् आत्म
तुल्यपराक्रमं हृष्णैऽन् श्लोकमपठत् —

उत्तमं प्रणिपातेन , शूरं भेदेन योजयेत् ।

नीचमल्पप्रदानेन , समशक्तिं पराक्रमैः ॥ (76)

तदभिमुखकृतप्रयाणः स्वदंष्ट्राभिस्त्वं विदार्य दिशो भागं कृत्वा
स्वयंमुखेन चिरकालं हस्तिमांसं बुधुजे । एतं त्वमपि ते रिपुं-
स्वजातीयं युद्धेन परिभूय दिशोभागं कुरु, नोचेत् पश्चा
द्वद्वमूलादसात् त्वमपि विनाशमवाप्स्यसि । उक्तं च
यतः —

संभाव्यं गोषु संपन्नं , संभाव्यं ब्राह्मणे तपः ।

संभाव्यं स्त्रीषु चापल्यं संभाव्यं जातितो भयम् ॥ (77)

अन्यत्र, —

सुभिन्नाणि विचित्राणि, शिथिला, पौरयोषितः ।

एको दोषो विदेशस्य स्वजातीयद्विरुद्धते ॥ (78)

पकर आह — ‘कथमेतत् ? । वानरोऽवीत् --

- B** 76. 70-ம் பாடவின் பதவரை பார்க்க
77. ஗ோ = பசக்களில் ஸ்பந் = செல்வப்பெருக்கை
 ஸ்மாவ்ய் = எதிர்பார்க்கவேண்டும் திரைண் = பிரா
 மணனிடத்தில் தப: = தவத்தை ஸ்மாவ்ய் =
 எதிர்பார்க்கவேண்டும். ஸ்திரை = பெண்களிடம்
 சாபல்ய் = சபலத்தை ஸ்மாவ்ய் = எதிர்பார்க்க
 வேண்டும் ஜாதித: = தன் சாதியிலிருந்து ஭ய் =
 பயத்தை ஸ்மாவ்ய் = எதிர் பார்க்கவேண்டும்.
78. (வேறுதேசத்தில்) விவி஧ானி = பல விதமான
 ஸுமிக்ஷானி = உணவு முதலியனவும் ஶி஥ிலா: =
 ஆசாரமற்ற பௌர்யோபித: = பட்டினப் பெண்க
 ஞம் (உண்டு.) வி஦ேஶஸ் = பிற நாட்டின் ஏக:
 ஦ோஷ: = ஒரே குற்றம் (என்ன வெனில்) ஈவஜாதி:
 = தன் சாதியே (தன்னினத்தவரே) விருத்யதே =
 பகையாகும்.
- C** தச + மேத: [ஷ-த-] தக்கேதேந + குத: [த-த-] தக்கே
 குத: சதத் தார்ச் ச [கர்ம-] தென்। குத: = குத
 [கோபமடை] இ. செ. பெ. எ. விவி஧ாய = விவ
 + ஹ் [பிள] இ. வி. எ. ஹஸ்திமாங் = ஹஸ்தி: +
 மாங் [ஷ-த-] ஹுமுஜே = முஜ் [அனுபவி, சாப்பிடு]
 லீட் ப. ஒ. அவாப்யஸி = அவ + அரை [அடை]
 லூட் மு. ஒ. விருத்யதே = வி + ருத் [விரோதமடை]
 செயப். லூட் ப. ஒ.
- D** பின்னர் அது சிறுத்தையினாற் கிழிக்கப்பட்ட துவாரத்
 தின் வழியாகச் சிறிது மாம்சத்தைத் தின்றுகொண்டிருக்
 கும் பொழுது மிகக் கோபங்கொண்ட வேறு ஒரு நரி
 அங்கே வந்தது. பின்னர் தனக்குச் சமமான பலமுள்ள
 அதனைக்கண்டு இப்பாடலைப் பாடியது:

உத்தமனை வணங்கியும், வீரனைப் பேதத்தாலும்,
 நீசனைச் சிறிது பொருள் கொடுத்தும், சம பலமுள்ள
 வளைப் பலத்தினாலும் சேர்க்க வேண்டும்.

அதை எதிர்நோக்கிச் சென்றதாய்த் தன் பற்களினால்
 அதைப் பினாந்து திக்குக்களில் ஏறிந்து, தான் சகமாக
 சிண்டகாலம் யானையின் இறைச்சியைத் தின்றது.

இவ்வாறு நீடியும் அந்த உன்சாதிப் பகைவளை யுத்தம்
 செய்து வென்று திக்குக்களுக்கு விரட்டுவாய்; இல்லா
 விடில் பின்னால் வேறான்றிய அவ்வெதிரியிடமிருந்து
 நீடியும் அழிவைப்பெறுவாய்! ஏனெனில்

பசக்களிடமிருந்து செல்வத்தையும், பிராமணனிடம்
 தபத்தையும், பெண்களிடம் சபலத்தையும், தன் சாதி
 யிலிருந்து பயத்தையும் எதிர் நோக்கவேண்டும்

பிறதேசத்தில் விதம் விதமான உடை உணவுகளும்
 ஒழுக்கங் குறைந்த பட்டினப் பெண்களும் இருக்கலாம்.
 ஆனால் வேறு தேசத்திற்குச் சென்ற மனிதனுக்கு
 ஒரேயொரு குறை, சொந்தமனிதனே சத்துரு ஆவான்,
 என்றதும் முதலே ‘இது எவ்வாறு’ என்று கேட்கக்
 குரங்கு கூறிற்று.

க஥ா 11

A அதி கஸ்மிஶிவதிஷ்டானே சித்ராஜோ நாம ஸாரமேய: | தற
 ச சிரகால் டுமிக்ஷ பதிதம் | அந்நாமாவாது ஸாரமேயாடய:
 நிகுலதாஂ ஗ந்துமாரஷா: | அத் சித்ராஜ: சுத்தாபகஏட-
 ஸ்தாத்யாட ஦ேஶாந்தர் ஗த: | தற ச கஸ்மிஶிவ் யுஹமேயினோ
 யுஹிணயா: ப்ரமாதே ப்ரதி஦ிந் யுஹ் பிரவிய விவி஧ானானி
 மத்யந் பரா துஸி ஗ஞ்சதி | பர் தத்தாத்ருஹினிஷ்காந்தோ

अन्यैमदोद्रुतसारमेयैः सर्वदिक्षु परिवृत्य सर्वाङ्गं दंष्ट्राभिर्विदार्यते । ततस्तेन चिन्तितम् — अहो, वरं स्वदेशो यत्र दुर्भिक्षेऽपि सुखेन स्थीयते । न च कोऽपि युद्धं करोति । तदेवं स्वनगरं व्रजामि' इत्यवधार्य स्वस्थानं प्रति जगाम । अथासौ देशान्तरात् समायातः सर्वैरपि स्वजनैः पृष्ठः — 'भोः चिन्हाङ्ग! कथयासाकं देशान्तरवार्ताम् । कीदृश्देशः? किं चेष्टितं लोकस्य? क आहारः? कथं व्यवहारस्तत? ' इति । स आह — 'किं कथयते विदेशस्य स्वरूपविषयः? '

सुभिक्षाणि विचिवाणि, शिथिलाः पौरयोषितः ।
एको दोषो विदेशस्य स्वजातिर्यद् विरुद्धूचते ॥ (79)

सोऽपि मकरस्तदुपदेशं श्रुत्वा कृतमरणनिश्चयो वानरमनुज्ञाप्य स्वाश्रयं गतः । तत्र च तेन स्वगृहप्रविष्टेनाततायिना सह विग्रहं कृत्वा दृढसत्वावश्टमभनाच्च तं व्यापाद्य स्वाश्रयं च लब्ध्वा सुखेन चिरकालमतिष्ठत् । अतः साधिवद मुच्यते —

अकृत्यपौरुषं याश्रीः किं तथापि सुभोग्यया? ।
जरद्रवः समश्वाति दैवादुपगतं तृणम् ॥ (80)

इति श्रीविष्णुशर्मविरचिते पञ्चतन्त्रके
लघु प्रणाशं नाम चतुर्थं तन्त्रं
॥ समाप्तम् ॥

B 79. 78-म् पाटविळं पतवल्लर पार्कंक

80. पौरुषम् अकृत्य = वैरत्तेतक्षं चेय्यामलं या श्रीः= एन्तक्षं चेल्लमं बेऱप्पट्टतेऊ तया सुभोग्यया श्रीपि = अतु नन्तु अनुपवीक्कत्तक्तक्क तायिऩुम् किं = ऎन्नपयन्? जरद्रवः = किऴृट् उप पक्ष दैवात् = अक्किरंष्टवसमाक उपगते तृणं = किटेत्तत्त पुल्लै समश्वाति = मेय्किण्णरतु

C गृहमेधिनः = गृहमेधिन् शब्दः 6-म् वे. औ. परिवृत्य = परि + वृ [कुम्भ], अवधार्य = अव + धृ [त्रिर माणी] श्री. वी. ए. कृत मरणनिश्चयः = मरणो+निश्चयः [स - त -] । कृतः मरणनिश्चयः येन सः [बहु-] । आततायिना = आततायिन् शब्दः 3-म् वे. औ. सम श्वाति = सम् + अश [अनुपवी] लट् प. औ.

D ओर इटत्तिलं सित्तिराङ्कनं ऎन्नं नाप्त औन्तु इरुन्ततु. अंकेके नेनुंक्कालमाकप्प पल्लुसम् एर्पट्टतु. उन्नविल्लामेयालं नाप्त मुठलीयन् इनमर्त्त निलाय अष्टेय आरम्पित्तन. पिं सित्तिराङ्कनं पसियिल्ल वाष्टयताकि, अन्तप्पयत्तिल्लै वेऱु तेचनुं चेसन्नतु. अंकेके लुरु पट्टिनत्तिलं लुरु इल्लरुत्तानीन् माणीवियिन् कवलैयिनत्तालं नाओंतेऊरुम् (अवालं) वीट्टिलं नुम्मानुन्तु वित्तमान उन्नवुक्कोत्तिन्नतु केाண्णु अतिकम् तिरुप्ति बेऱरुतु. आलुं अन्त वीट्टिलिरुन्तु वेवनियेऱीयवुटनं मतानं केराण्णं वेऱु नाप्कन्न पल तिक्कुक्कनीलिरुन्तुम् (वन्तु) कुम्भन्तु केाण्णु अतशु तेय उट्टिलिप्प पर्कलारं किऴित्तु विट्टन. अप्पेपा मुतु अतु सिन्तित्ततु: 'ज्ञयो! चेान्त नाटेचिरन्ततु. अंकु पल्लुसत्तिलुम् सकमाक इरुक्कलाम, लुरु लग्नुम् चेसन्तेयुम् चेय्यार. आकेयालं चेान्त नाट उक्केके चेल्लोम् एन्नं एन्नानीत तन्न इरुप्पिट्टत्तेनोक्किस् चेसन्नतु. पिं पिनाट्टिलिन्तु तिरुम्पि

வந்த இந்த நாய், சொந்த நாய்களால், வினவப்பட்டது: 'ஓ சித்திராங்கா! வெளி நாட்டைப்பற்றிய செய்தியினைக் கூறு. அத்தேசம் எப்படிப்பட்டது? செய்கை யாது? என்ன உணவு? அங்கு பழக்க வழக்கம் எத்தகையது?' அது கூறியது: வெளி நாட்டின் விஷயத்தை எவ்வாறு சொல்வேன்?

அங்கு விதம்விதமான உணவுகளும், ஒழுக்கமற்ற பெண்களுமுண்டு. ஆனால் வெளி நாட்டின் ஒரே பொருகுறை சொந்த மனிதரே சத்தரு ஆவார் என்பதே'

என்று கூறியது குரங்கு.

அந்த முதலையும் அந்த உபதேசத்தைக் கேட்டு இறக்கத் தீர்மானங்கெய்து குரங்கினிடம் விடை பெற்றுத் தன் திருப்பிடஞ் சென்றது. அங்கு தன் வீட்டில் நுழைந் திருந்த எதிரியுடன் யுத்தங்கெய்து அதிகம் தைரிய மடைந்தமையால் அதனைக் கொன்று தன் இருப்பிடத் தையும் பெற்றுச் சுகமாக நெடுங்காலம் வாழ்ந்து வந்தது

இவ்வாறு நன்றாகவே கூறப்பட்டுள்ளது—

பலத்தைக் காட்டிப் பெற்ற செல்வம் நன்கு அனுபவிக் கத் தக்கதேயாயினும் அதனால் பயன் யாது? கிழட்டுப் பக அதிர்ஷ்டத்தினுற் பெற்ற புல்லைச் சுகமாகத் தின்று வருகின்றது.

ஸ்ரீ விஷ்ணு சர்மாவினால்

எழுதப்பட்ட பஞ்ச தந்திரத்தில்

லப்த ப்ரணைசம் என்னும் நான்காவது தந்திரம்
நிறைவூற்றது.

வியாகரணசிரோமணி

மு. தியாகரராஜ சர்மாவினால்

எழுதப்பட்ட பதவுரை, இலக்கணக் குறிப்பு,
தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு ஆகியன நிறைவூற்றன.

கூபம்.

மிதை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	மிதை	திருத்தம்
1	7	ஸஸுந	ஸஸுந
6	7	இமானி	இமானி
10	8	பரி஗்ரஹ	பரி஗்ரஹ
21	24	ஶிரா:	ஶிரா:
22	17	என்றது குரங்கு.	என்றது. குரங்கு
31	18	ஶனே:	ஶனே:
,	19	ஸப்ண	ஸப்ண
40	12	சென்றுண்	சென்றது
41	27	மீண்டும் போய்	மீண்டும்
54	8	க்	த்
56	4	एவे	एवं
,	11	गजास्त्र	गजस्त्र
,	13	अस्ति	असि
,	17	गजाः = याजैकां गजः = याजै	
,	18	हन्यन्ते	हन्यते
57	11	तथ्यमेतु	छट்டின் मेतु
63	19	प्रबोधितो	प्रबोधितो
64	20	எவன்	எவன்
72	9	भर्तुवैरी	भर्तुवैरी
87	13	सुभग	सुभग
90	5	द्विगुण	द्विगुण

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
92	14	து:खितसनास्ति	து:खितमनास्ति
"	15	यिन्तञ्चुवाच	चिन्तयञ्चुवाच
"	19	निपतन्त्यभीक्षण	निपतन्त्यभीक्षण
95	5	कस्मादत्र	कस्यात्र
100	28	गाहमस्यान	गाहमानस्य



இந்தாலாசிரியர் :



பு. தியாகராஜ ஐயர்